

De fulgte Jesus

Av Dolores Cannon

Dolores Cannon er regresjonsterapeut. Hun bor og arbeider i Ozark-fjellene i Arkansas, USA. I sitt arbeid kommer hun fra tid til annen over historiske personer og hendelser gjennom sine klienter. I **'De fulgte Jesus'** forteller hun hvordan to av hennes klienter i et tidligere liv møtte Jesus mens han virket i Palestina.

Innholdet er gripende og gir en merkbar følelse av Jesu tilstedeværelse og påvirkning. I tillegg til levende beretninger om hans virke, reiser, helbredelser og personlige samtaler. Dette er stoff du ikke finner i Bibelen.

Boken beskriver hendelser i templet i Jerusalem, besøk i private hjem og leprakolonier, politiske intriger som førte til korsfestelsen, og de personlige forfølgelsene til dem som møtte ham.

Dette er følelses- og innsiktsfulle innsidebetraktninger direkte fra Jesu tid, som gir en følelse av hvordan ting virkelig var.

”De fulgte Jesus” bygger på de rikholdige opplysningene i bestselgeren ”Jesus og esseerne”. Begge bøkene gir en dyptgående følelse av den kjærlighets- kraften Jesus brakte med seg. Du behøver ikke å være en kristen for å oppfatte og bifalle bildet av en levende, oppofrende mann som arbeidet for oppvåkning og forandring i urolige tider.

Dolores fjerne minneforskning tøyner en ny dimensjon til vår forståelse av viktige historiske personer og hendelser, som denne. Virkelighetspreget i disse opplysningene er forbløffende.

(Opprinnelig utgitt av)
ALPHA STAR BASE
Wdm. Thranes gt. 59, 0173 Oslo

De fulgte Jesus;
To kvinners møte med Jesus
i et tidligere liv

av

DOLORES CANNON
Oppr.fra-94

Oversatt av Solveig J. Hansen

Utsolgt for MANGE år siden

ALPHA STAR BASE (forlag som utga noen slike bøker på 90tallet).

KAPITTEL 1

Møter med Jesus - forhistorien

Mitt arbeid som hypnoterapeut, med reinkarnasjon og tidligere livterapi som spesialfelt, har ført meg inn i mange underlige situasjoner og langs mystiske veier. Det har gjort det mulig for meg å gløtte inn i skjulte hjørner av det underbevisste, der det ukjente ligger innhyllet i tidens tåke. Jeg har oppdaget at hele menneskehetens historie er nedtegnet i sinnet til menneskene som lever i dag, og hvis disse minnene fikk være i fred, ville de fortsette å ligge der, slumrende og uoppdaget.

Likevel har omstendigheter som er skapt av vår travle, moderne verden, ført til at minnene kommer frem, ofte ubemerket fordi de virker inn på det nåværende livet på uforklarlige måter. Nå når tidligere liv-terapi blir brukt som et verktøy til å løse problemer, kommer flere av minnene frem i lyset enn noen gang før. Kanskje for første gang har mennesker tillatt seg selv å erkjenne at den kroppen de lever i, og minnene fra det nåværende livet ikke utgjør hele mennesket. De er mye mer enn det de ser i speilet og det de bevisst husker. Det finnes bunnløse dybder som bare så vidt er begynt å bli utforsket.

Etter at jeg startet mitt arbeid i 1979, har jeg funnet ut at vi alle tilsynelatende har minner om mange tidligere liv slumrende i vår bevissthet. Så lenge vi kan fungere tilfredsstillende i vår normale våkne tilstand, er det ikke viktig å utforske minnene. Jeg tror at det aller viktigste livet er det vi lever nå, og det er hensikten med vårt nåværende liv i verden. Vi må bestrebe oss på å leve dette livet på best mulig måte.

Mange hevder at hvis reinkarnasjon er et faktum og de har levd talløse andre liv, hvorfor husker de dem ikke? Det underbevisste kan sammenlignes med en maskin, en båndopptaker, en høyavansert datamaskin. I vårt daglige liv blir vi uopphørlig bombardert med millioner av små, verdslige informasjonsbiter, syns-, lukte-, lyd- og sanseinntrykk. Hvis all denne informasjonen fikk tilgang til det bevisste sinnet, ville vi ikke kunne fungere - vi ville bli totalt overveldet. Dermed fungerer det underbevisste som et filter og en vokter. Det lar oss fokusere på den informasjonen vi trenger for å kunne leve og fungere i samfunnet.

Det er likevel viktig å huske på at alle de andre dataene som er samlet, fremdeles er der inne i datamaskinens minnebanker. De kan aldri gå tapt, men er lagret av en underbevissthet av sparetypen. Hvem vet hvorfor? De er der og kan utnyttes. Hvis en person ble regredert til sitt fødselsdagsselskap på 12-årsdagen i dette livet, ville han kunne huske og faktisk gjenoppleve hele hendelsen. Han ville vite navnet på alle barna som var der, og hvis han ble spurt, ville han også kunne beskrive maten, presangene, møblene og veggteppet i detalj. Dette er noen av de verdslige informasjonsbitene som er lagret sammen med minnet om fødselsdagsselskapet. Det finnes et fullstendig film- og båndbibliotek i sinnet som kan gjenskape hendelsen i minste detalj. Hver eneste dag og hendelse i vårt liv er registrert på samme måte og kan om nødvendig hentes frem.

Hvis alt i vårt nåværende liv er tilgjengelig for det underbevisste, da er også alle våre tidligere liv tilgjengelig der. Jeg liker å sammenligne det med et gigantisk bibliotek med videobånd. Vi ber det underbevisste om å hente frem det aktuelle tidligere livet på videobånd og sette det inn i minnemarkinen. Hvis vi kan forestille oss den enorme størrelsen på en slik minnebank, forstår vi hvorfor det ville være uklokt - det ville faktisk være skadelig - om vi var bevisst minnene i vår daglige våkne tilstand. Vi ville bli overveldet. Det ville være ytterst

vanskelig å fungere, hvis andre hendelser og tidligere karmiske forbindelser stadig skulle velle frem til vårt nåværende liv.

Det underbevisste er derfor selektivt når det lar oss fokusere på det som er viktigst for vår nåværende situasjon og våre nåværende omgivelser. Av og til oppstår det problemer da tidligere liv påvirker det nåværende livet. Spesielle hendelser kan ofte virke som utløsere som bringer minner fra et tidligere liv i fokus. Det er dette som er hensikten med tidligere liv-terapi, å finne oppsatte mønstre eller bearbeide uforløst karma som kommer frem i lyset og griper inn (ofte på en negativ måte) i dagliglivet.

Mange av dem jeg og andre tidligere-liv terapeuter har arbeidet med, har fått profesjonell hjelp (fysisk og mentalt) i flere år uten at de har funnet de svarene de trengte. Forstyrrende forhold til andre, som det ikke finnes forklaringer på i dette livet, kan ofte spores tilbake til spente og traumatiske hendelser i andre liv. Mange fobier og allergier har sitt utspring i andre liv. I et tilfelle ble for eksempel avsky mot støv og hunder sporet tilbake til et liv i fattigdom da klienten, som levde i ørkenen, måtte slåss mot hunder for å beskytte den skrinne matbeholdningen. Opprinnelsen til psykiske lidelser som utholder og motstår tradisjonell behandling, kan ofte finnes i andre liv. En klients langvarige nakkesmerter ble sporet tilbake til to voldsomme dødstilfeller, ett forårsaket av giljotinen og ett av en indianers tomahawk som gravde seg inn i nakken. En ung høyskolestudent kunne ikke fullføre undervisningen fordi han fikk voldsomme smerter i underlivet i stressituasjoner. Dette ble sporet tilbake til flere liv der døden medførte trauma i den delen av kroppen. Han var blant annet blitt drept med sverd, kjørt over av en vogn og skutt. Tvangsforspisning og overdreven vektøkning kan ofte komme av dvelende minner om en sultedød eller at man forårsaket at en annen sultet. Det sistnevnte skapte et behov for innfrielse av karmisk gjeld.

En kvinne som ønsket seg barn, men som opplevde mange aborter, oppdaget at hun i et tidligere liv hadde dødd mens hun nedkom. Siden det underbevisste ikke kjenner begrepet tid, tror det at det utfører en beskyttelsesoppgave ved å ikke la noe skje på nytt. Måten å gjøre det på i tilfellet med kvinnen som aborterte, var å forhindre flere svangerskap. I slike tilfeller omfatter terapi direkte arbeid med det underbevisste, der man overbeviser det om at kroppen som opplevde de fysiske problemene, ikke lenger finnes og at den nåværende kroppen er fullstendig frisk. Straks det innser forskjellen og at det ikke medfører noen risiko for den nåværende personligheten, løses problemene raskt.

Noen ganger kan svaret bli funnet i ett tidligere liv. Andre ganger er årsaken mer kompleks fordi det er skapt et mønster ved at noe er blitt gjentatt i mange liv. Det er viktig å understreke at tidligere livterapi, i likhet med all annen terapi, ikke er en magisk kur mot alt. Når løsningene er funnet, må den nåværende personligheten likevel bruke dem som verktøy og innarbeide opplysningene i det nåværende livet. Når personen bruker kunnskapene og arbeider med dem, kan resultatet være både overraskende og tilfredsstillende.

I løpet av de årene jeg har arbeidet med hundrevis av klienter om et utall emner, har jeg noen ganger hatt interessante tilfeller som krevde nærmere undersøkelser. Men de fleste tilfellene omhandlet liv som kanskje vilje ha blitt betraktet som verdslige og kjedelige. Det ville ha virket som om ingenting av interesse skjedde i dem. Men det er nettopp de tilfellene som gir regresjon til tidligere liv berettigelse. Hvis vi en gang i fremtiden blir regredert til dette livet, vil vi sannsynligvis gjenoppleve kjedelige og vanlige hendelser fordi det er slik livet er. De færreste av oss er viktige nok eller gjør noe som er sensasjonelt nok til å få navnet vårt i avisen eller i nyhetene på fjernsynet. Det finnes langt flere vanlige mennesker i verden enn berømte.

Selv om jeg kanskje betrakter en regresjon som hendelsesløs, er det viktigste at det hjelper klienten med å finne det han søker etter. Mange ganger trodde jeg at personen ville være skuffet etter en sesjon. Jeg ble overrasket da han fortalte at minnet var av ytterste viktighet for ham og at det forklarte noe han alltid hadde ønsket å kjenne til. Jeg er altså ikke den som skal bedømme hvilke minner som er viktige og nyttige som et terapeutisk verktøy. Slike talløse, verdslige regresjoner er normen, og de ville aldri ha blitt skrevet om med mindre det gjaldt en opptegnelse av forskjellige liv eller et sammendrag av historien slik den ble fortalt av mange som hadde levd i den samme tidsperioden.

Mine bøker er blitt til på bakgrunn av noen få tilfeller da jeg var heldig nok til å arbeide med klienter som levde i en viktig periode av historien, eller var knyttet til en viktig person. Jeg har enda ikke funnet en Napoleon eller en Kleopatra, og jeg forventer det heller ikke. Sannsynligheten er større for å finne et liv der en klient var knyttet til Napoleon eller Kleopatra. I et slikt tilfelle ville du måtte fokusere på klientens minner om den berømte personen, og du ville kanskje ikke få noen mer personlige detaljer enn det. Selv om personen levde da en viktig historisk begivenhet fant sted, ville han bare fortelle det han personlig visste. En bonde ville for eksempel ikke være fortrolig med detaljene som kongen i landet kjente til, og omvendt. Historien ville alltid bli fortalt ut fra deres unike synspunkt. Alt annet ville umiddelbart bli ansett for fantasi.

Da jeg skrev Jesus og esseerne, trodde jeg at jeg aldri noensinne ville møte en annen klient som hadde kjennskap til så personlige detaljer om Kristi liv. Den boken var historien slik den ble fortalt av en av Jesu esseerlærere i Qumran. Det skjedde da jeg regrederte en ung pike til den tidsperioden og gjorde den overraskende oppdagelsen. Piken hadde ikke engang fullført videregående skole, og det gjorde de jødiske historiske og teologiske dataene enda viktigere, fordi hun ikke kunne hente opplysningene fra sin egen utdanning. Men det tilfellet var en anledning som byr seg en gang i løpet av en livstid. Det var derfor jeg brukte så mye tid på å få frem så mange detaljer som mulig. Tanken på noensinne å møte en annen klient som hadde levd i samme tidsperiode og som også hadde vært knyttet til Jesus, var fjern.

Jeg har regredert klienter til den tiden og det området, men de fortalte om vanlige liv som en romersk soldat, en person som levde i Jerusalem eller en som solgte varer på markedet. De nevnte ikke Kristus, selv om de antakelig levde like i nærheten av ham. Det gir mine oppdagelser berettigelse fordi det viser at mennesker ikke er tilbøyelige til å skape et ønske om å ha vært knyttet til Jesus. Da de fikk muligheten, fortalte de likevel sin egen unike historie. Det finnes sannsynligvis mange i verden som levde sammen med Jesus og som bærer minnene om det i det underbevisste. Men hva er sjansene for å møte flere av dem i mitt arbeid med regressiv hypnose? Jeg ville si at sjansene var svært små. Jeg forventet i hvert fall ikke at det skulle skje igjen etter opplevelsen med Katie og skrivningen av den boken i 1985.

Jeg arbeidet med en kvinne som var så overbevist om at hun hadde levd på den tiden at hun forsøkte å dikte opp et minne under hypnose. Jeg tror ikke at hun forsøkte å være bedragersk eller at hun hadde skjulte hensikter. Hun trodde bare sterkt at hun hadde vært Elisabet, Døperen Johannes mor, og ingen skulle overbevise henne om noe annet. Hun ønsket en regresjon for å bevise dette overfor seg selv og sin tvilende familie. Jeg gikk med på å utføre en regresjon til tidligere liv med henne. Men jeg følte meg ikke vel og overvåket derfor klienten mer observant og grundig enn ellers. Så snart hun var kommet inn i transen, begynte hun å beskrive Det hellige land og sin forbindelse med Johannes og Jesus. Hun ble svært følelsesfull da hun fortalte om arrestasjonen av Johannes og om hans forestående død. Det var mange ting som straks avslørte at

dette var fantasi. Da jeg begynte å stille undersøkende spørsmål, kunne hun ikke svare på dem. Hun holdt seg strengt til den bibelske versjonen og avvek ikke fra den på noen måte. Hun kunne med andre ord ikke svare på noen spørsmål som ikke var knyttet til det som sto i Bibelen.

Et annet holdepunkt var kroppsspråket hennes. I en normal transe ligger klienten nesten ubevegelig, mens pusten og tonefallet endres og REM (Rapid Eye Movement) øker. Dette er tegn som hypnotisøren legger merke til og overvåker for å fastsette dybden på transen og også for å legge merke til eventuelle tegn til trauma. Denne kvinnen lå ikke stille. Kroppen hennes viste sinnsbevegelse. Hun knuget hendene sammen hele tiden, åndedrettet var uregelmessig og øyebevegelsene var ikke riktige. Hele atferden vitnet om uro. Etter en halv time med dette, der jeg hele tiden brukte teknikker for å få henne til å gå dypere, gjorde hun plutselig det jeg kaller å "hoppe bukk". Hun hoppet fra den hendelsen hun beskrev, til en hendelse som var forbundet med et annet liv. Denne gangen var hun en italiensk prest i en liten og fattig kirke. Kroppen hennes slappet av og en normal og verdslig regresjon fulgte. Hun fortalte historien om en mislykket prest som var svært ulykkelig over det livet skjebnen hadde tildelt ham. Jeg slappet også av fordi jeg visste at vi igjen var på trygg grunn. Det var tydelig hva som hadde skjedd. Hennes underbevissthet forsøkte å oppfylle hennes ønske og dikte opp et liv sammen med Johannes og Jesus, men da transen ble dypere, kunne den ikke lenger holde fast ved forestillingen og en normal regresjon fulgte.

En annen ting skjedde i løpet av sesjonen, som bare har skjedd svært sjelden. I løpet av den fiktive regresjonen følte jeg at det strømmet ekstremt mye energier ut fra kroppen hennes. Når det skjer, føles det som varme og det er som om noe trekker og griper fatt i kroppen min. Det er ytterst ubehagelig og kan avbryte min overvåking og konsentrasjon om spørsmålene. Hvis det er mulig, flytter jeg meg ofte fra klienten (et par meter er ofte nok) til følelsen har avtatt. Mens kvinnens forstyrrende energier fløt, la jeg merke til at båndopptakeren hadde stoppet. Mens jeg fortsatte å stille henne spørsmål, forsøkte jeg samtidig å ta meg av denne mekaniske nødvendigheten. Da jeg åpnet den, så jeg at båndet hadde satt seg fast og var surret rundt hodet. Jeg dro ut en lang remse av ødelagt, snodd bånd. Så satte jeg inn et nytt bånd og fortsatte sesjonen. Da hun kom inn i den normale regresjonen som den italienske presten, fungerte båndopptakeren uten problemer. Som nevnt har dette skjedd svært sjelden og vanligvis i tilfeller der klienten viste stor anspenhet og uro. Kunne dette energifeltet, som jeg faktisk følte, på noen måte ha påvirket båndopptakeren? Jeg har også hatt tilfeller da noe ekstremt statisk eller støy slettet stemmene fra båndet. Jeg tror det viser at det foregår mer i løpet av en regresjon til tidligere liv enn vi tror. Det synes å være usynlige energier til stede som strømmer ut fra de involverte personene og som faktisk kan påvirke maskinen, særlig noe så følsomt som en båndopptaker.

Da kvinnen våknet fra transen, var hun fullstendig oppslukt av det (antatte) minnet om livet med Jesus. Hun mente at det var bevis og aviste det andre livet som prest. Hun ble nesten forstyrret da jeg fortalte henne at opptaket av den delen var ødelagt. Foruten det snodde båndet, hadde hjulene satt seg fast og båndet kunne ikke engang spoles på nytt. Hun bønnfalt meg om å reparere båndet på en eller annen måte fordi hun måtte ha det. Det var det viktigste i hennes liv. Det var et annet holdepunkt for at minnet ikke var virkelig, for en ekte regresjon fører ikke til denne typen reaksjoner. Klienten nekter vanligvis for at opplevelsen var virkelig og sier at han sannsynligvis har lest det et eller annet sted eller sett det på film eller fremsyn. Nekting er den primære reaksjonen, og de sier vanligvis: "Å, jeg fant sikkert på alt sammen." Jeg tror at det er det bevisste sinnets måte å håndtere noe som er så uvant og fremmed i forhold til dets måte å

tenke på. Og tanken på tidligere liv er ganske visst uvant i forhold til den alminnelige persons måte å tenke på. Nå fikk jeg oppleve en klients uskyldige forsøk på å dikte opp et liv som på en eller annen måte ville oppfylle hennes ønske om å ha levd sammen med disse viktige historiske personene. Det var også ytterligere bekreftelse for meg på at disse tilfellene ikke kan simuleres.

Jeg forventet altså ikke å finne andre klienter som hadde levd på Kristi tid, og hvis jeg gjorde det, ville opplevelsen ovenfor gjøre meg høyst mistenksom. Men disse tingene synes å være i hendene til andre enn bare oss vanlig dødelige. De tilfellene jeg blir ledet til å utforske, synes å komme fra høyere kilder som ganske visst er bortenfor min kontroll. I 1986 og 1987, mens jeg var dypt engasjert i materialet om Nostradamus (omhandlet i min trilogi *Conversations with Nostradamus*), hadde jeg to klienter som spontant regrederte til den tidsperioden, og min interesse var igjen fanget. Jeg har ofte lurt på hva sjansene for det er, men jeg har siden lært ikke å spørre om årsaker, for det virker som om jeg blir uforklarlig ledet til de tilfellene jeg skal fortelle om.

Denne boken forteller historien om to atskilte kvinners møter med Jesus i et tidligere liv. Deres minner føyer verdifulle biter til den glemte og forvrengte historien som er overlevert oss opp gjennom tidene. Boken hjelper oss til bedre å forstå og verdsette denne Jesus, som først og fremst var en mann og et menneske med sammensatte og svært virkelige følelser og emosjoner. Han var visse en mester som forsto mysteriene om universet og forsøkte å forklare dem for menneskene i sin tid. Som han sa: "Dette skal dere gjøre, og mer til." Men han var også et menneske, og det er den delen av hans historie som er blitt oversett. Som i *Jesus og esserne*, får vi også i denne boken den sjeldne anledningen til å se ham slik menneskene på hans egen tid så ham. Boken maler et bilde av ham som er dypt personlig og virkelig. Kanskje den virkelige Jesus til slutt kan bli sett og verdsatt som det vidunderlige mennesket han var.

Tre inn i det ukjentes verden. Den regressive hypnosens verden.

KAPITTEL 2

Et møte med Jesus

Det er mange grunner til å foreta regresjon til tidligere liv. Mange har et klart problem som de forsøker å løse, enten det er fysisk eller emosjonelt. Karmiske forbindelser med familiemedlemmer eller andre viktige personer i deres liv forårsaker ofte problemer som de trenger hjelp til å løse. De har ofte brukt opp tradisjonelle ressurser, både medisinske og psykiatriske, og søker tidligere liv-terapi for å finne en mulig løsning. Så er det alltid dem som ber om hypnose til tidligere liv ut fra ren nysgjerrighet, bare for å finne ut om de virkelig har levd et tidligere liv.

Da Mary ba om en avtale, var jeg usikker på hvilken kategori hun tilhørte. Hun var en attraktiv kvinne i slutten av trettiårene. Hun var skilt og forsøkte å oppdra to sønner alene. For å greie det, hadde hun startet sin egen virksomhet med en liten planteskole og hagearbeid. Hun hadde tett timeplan og sesjonene måtte passe inn med de andre avtalene hennes. Hun pleide å komme i sin lille varevogn som var full av planter. Etter sesjonen fortsatte hun arbeidet. Hun var definitivt ikke en husmor som kjedet seg og var på jakt etter noe spennende. Mary var en hengiven mor som var oppsatt på å skape en vellykket virksomhet slik at hun kunne gi de to

guttene sine et best mulig hjem.

Hun innrømmet at hun søkte svar på et problem, men hun ville ikke fortelle hva problemet var. Hun sa ganske enkelt at hvis vi fant svaret, ville hun vite det. Det betydde at jeg, som terapeut, ville famle i blinde uten å vite hva vi lette etter. Dette kan avhjelpes ved å gi det underbevisste frie tøyler og la det finne ut hva klienten søker etter. Da vi møttes første gang, ledet jeg henne inn i transe. Deretter lot jeg henne reise gjennom tiden, dit hun ville, uten å be henne finne årsaken til noe problem.

Det var lett å forutsi hva som kom til å skje, fordi disse tilfellene ofte følger et mønster. Resultatet er vanligvis det samme. Mary reiste tilbake til et liv som var verdslig og kjedelig og der lite av betydning skjedde. Hun sa at det ga svar på noen spørsmål og at det var forbundet med ting i dette livet, men hadde ingen forbindelse med det større problemet. Uken etter var resultatet det samme, et normalt liv som bare var aktuelt for Mary.

Gjennombruddet kom i løpet av tredje sesjon. Mary var en fremragende klient, og jeg hadde fått henne til å gå inn i dyp transe ved å bruke et nøkkelord. Nøkkelordene kan være hva som helst, og bruken av dem eliminerer lange innledninger. Etter at hun var kommet til ro og lå avslappet på sengen, brukte jeg nøkkelordet hennes og telte henne ned. Da hun var kommet inn i den dype transen, ba jeg hennes underbevissthet om å gi opplysninger som det var viktig for henne å vite om. Jeg ba den om å ta henne til et tidligere liv som ville være betydningsfullt og relevant for hennes nåværende liv. På det tidspunkt var hun så trygg sammen med meg at jeg håpet hennes underbevissthet ville samtykke.

Jeg utfører så mange sesjoner at jeg bruker flere båndopptakere. Ofte sliter jeg dem rett og slett ut, både gjennom opptak og avskrivning. Opptakene fra sesjonene med Mary ble gjort på et tidspunkt da båndopptakeren ikke fungerte som den skulle. Jeg hadde utført flere sesjoner før jeg oppdaget at det var noe galt med den. Noen ganger fikk den ikke med alt og hjulene stoppet av og til. De gangene mistet jeg ord. Under avskrivningen etter sesjonen forsøkte jeg så godt jeg kunne å huske alt som var gått tapt. Under sesjonene var jeg derfor ofte opptatt med å overvåke båndopptakeren i tillegg til klienten.

Jeg brukte en metode der klienten flyter på en vakker, hvit sky. Jeg ba skyen om å ta henne med til en viktig tidsperiode der det var viktige opplysninger som hun burde vite om.

Jeg telte mens skyen bar henne av sted og tok henne forsiktig ned. Hennes første inntrykk var at hun sto i en lund med grønne trær. Hun bemerket at de hadde en glatt, lett spettet, grå bark som var ukjent for henne. Så la hun merke til en gruppe på fire personer mellom trærne. Hun kunne se dem på avstand, og de var likt kledd i hvitt linantrekk som var snørt inn rundt livet med noe som lignet et belte av bomullssnor. En kvinne hadde et hodeplagg av lin som dekket håret. Da Mary så nedover seg selv, oppdaget hun at hun var kledd på samme måte, i et hjemspunnet hvitt linantrekk og med sandaler på føttene. Hun visste at hun var en ung pike i tenårene med langt, brunt hår. Hun sa at navnet hennes var Abigail og at hun hadde spasert til dette stedet fra en landsby i nærheten. Jeg spurte om hun ville gå nærmere disse personene.

”Ja,” svarte hun, ”jeg vil vite hvorfor de er samlet. Venter de på meg? Jeg må være den sjenerte igjen, slik jeg er i dette livet. Selv nå nøler jeg med å bli med i grupper. Jo, jeg tror de venter på meg.”

Dolores: Kjenner du dem?

Mary: Ja, jeg har vært sammen med dem før. Men jeg er den yngste. Jeg vet ikke så mye som dem.

D: Er de naboer eller venner, eller hva?

M: Jeg tror de er lærere. Jeg har ikke tilbrakt så mye tid sammen med dem. Jeg føler meg litt uverdig til deres undervisning og oppmerksomhet. Det er vanskelig for meg å godta at de vil at jeg skal være en av deres studenter, på grunn av min alder og deres store visdom. De virker svært vise, og jeg virker svært ung.

D: Jeg synes det er bra at du vil lære.

M: Ja. (Latter) Det er min natur. De har lagt merke til min iver. De synes jeg er en verdig student, selv om jeg ikke synes det. (Latter)

D: Er det vanskelig å forstå det de lærer deg?

M: Det er ikke vanskelig å forstå. Jeg er privilegert som får disse opplysningene. Det er åndelig undervisning som de har samlet over mange år og må gi videre.

D: Hvordan finner de studenter?

M: Jeg tror mine foreldre bød meg frem. Der jeg er nå, virker det som om de andre er lærere og jeg den eneste studenten.

D: Jeg trodde det var vanskelig å ha så mange lærere.

M: Det er moralsk støtte. Det er som å komme inn i en ny familie. De er varme og gjestfrie. De synes å være svært glad i meg.

D: Vet du hvilket land vi er i? Har du noen gang hørt noen si det?

M: (Lang pause) Ordet Palestina faller meg inn.

D: Er det varmt der?

M: Det er en svak vind. Det er varmt ute i solen, men det er kjølig under trærne. Det er et behagelig sted å lære på. Jeg liker å studere sammen med dem. Det er en behagelig opplevelse.

D: Må du lese eller skrive?

M: Nei, de underviser ved å snakke. Og jeg lytter og lærer og beholder kunnskapene i sinnet, i hjertet. Jeg tror jeg skal bli lærer. Og det er derfor jeg lærer nå, i denne alderen, for å bli i stand til å undervise når jeg er full av visdom.

D: Hva underviser de deg i?

M: Mystier. Det som ikke er kjent for de fleste.

D: Vel, mange ville ikke tro på dem i alle fall, ville de vel?

M: De bryr seg ikke om det. De har ikke det brennende ønske. Det er derfor mine foreldre tilbød meg. De så det brennende ønsket i meg.

D: Du sa at du ikke hadde studert så lenge med dem?

M: Nei. Dette er kanskje mitt tredje møte med dem. Vi lærer hverandre, personlighetene, å kjenne. Det føles som noe mer spesielt enn lærere. Det er nesten som å komme inn i en familie med tanter og onkler. Som om de har ventet på meg, og nå er jeg her. De har fortalt meg at det de vil dele med meg, kalles "mysterier" og at jeg vil være tett knyttet til dem.

D: Vet du hvor de fikk disse kunnskapene fra?

M: De hadde lærere. Det virker som om det går bakover i tid. Det er som sannheter.

Lærerne hørtes ut som esseerne, den samme mystiske gruppen som underviste Jesus, selv om det aldri ble endelig forstått. De var åpenbart medlemmer av en hemmelig gnostisk gruppe som var i besittelse av kunnskaper som ikke var tilgjengelig for allmennheten.

Jeg ville fastslå tidsperioden, om det var før eller etter Kristi tid, siden esseerne var aktive over en lang tidsperiode. En metode som hadde virket i "Jesus og esseerne", var å spørre om Messias.

D: Har Messias kommet til deres land enda, eller vet du noe om det?

M: (Pause) Messias?

D: Har du noen gang hørt det ordet?

M: Messias? Det virker som om det er noe som skal skje i dag. Jeg vet ikke om det.

D: Er det jøder der du er? Mennesker som studerer jødisk religion?

M: (Lang pause) Det virker ikke slik

D: For jeg tror det er en del av deres tro at Messias vil komme en dag. Det var derfor jeg lurte på om du hadde hørt disse historiene.

M: Det synes ikke å... Kunnskapen synes ikke å være der.

D: OK. Jeg forsøkte bare å fastslå hvilken tid vi er i. Og tid er noen ganger vanskelig å forstå. Er det en hersker i deres land - vet du noe om det?

I Jesus og esserne ble tiden regnet etter hvor mange år herskeren hadde regjert. Men det var ikke til noen hjelp i dette tilfellet.

M: Nei, det vet jeg ikke. Jeg vokste opp i et lite samfunn. Det er som om hele livet mitt har vært en venting på denne tiden. Påvirkninger utenifra har ikke vært en del av min forståelse. Det virker som om jeg har levd et svært beskyttet liv. Vi har et samfunn, en liten landsby. Jeg kjenner landsbyfolket, men ingenting om den større verden. Som om jeg ble beholdt uberørt, slik at jeg skulle være nesten som jomfruelig materiale når tiden for undervisning kom.

D: Slik at du ikke på noen måte ble påvirket av den ytre verden.

M: Jeg tror du kan si det slik

D: Jeg kan forstå det. Har du fått annen undervisning før nå?

M: Mine foreldre. De er milde mennesker. Mitt liv i landsbyen har vært fredfullt. En vidunderlig barndom. Min mor lager et slags flatbrød som jeg liker veldig godt. Hun steker det over en helle. Det virker som om det er min favoritt. (Hun stoppet plutselig erindringene.) Men jeg er ikke noe barn mer. Og det er på tide for meg å gå inn i en ny del av livet mitt og sette til side disse gode minnene.

D: Men du har i det minste de gode minnene. Har du brødre eller søstre?

M: (Pause, så overrasket) Å! Det ser ut som om det er en liten søster. Hun og jeg er svært glad i hverandre.

D: Jeg tenkte, er ikke du i en alder da du skulle ha giftet deg?

M: Vel, jeg tror ikke at det er det jeg er kalt til å gjøre. Jeg er glad for å være student nå. Det er noe jeg har ventet på og sett frem til. Alle disse personene vil spille en egen rolle i min undervisning. Alle vil ta del i min utdanning. Det virker som om... (pause).

D: Hva er det?

M: Det virker som om det vil være en grundig forberedelse til offentlig tjeneste, som i et tempel.

D: Da er det mange ting du må lære, ikke sant?

M: Ja. Bred, bred forståelse. Åndelig grunnlag. Sannhet.

D: Kan du gi videre til meg det du lærer?

M: Vel, jeg vet ikke det nå, fordi jeg ikke vet hva undervisningen går ut på. Jeg har ingen betenkeligheter med å dele når jeg vet det.

Det var tydelig at undervisningen ville fortsette en stund, så jeg bestemte meg for å flytte historien fremover. Det gjør jeg vanligvis ved å be klienten gå fremover i det livet til en viktig dag. Siden de fleste liv er verdslige og fylt med enkle, vanlige, daglige rutiner (som vårt nåværende liv), er dette den mest effektive måten å finne et viktig fokuseringspunkt på, hvis det finnes. Det har vært liv der klienten ikke har kunnet finne noe betydningsfullt, som igjen utelukker oppdikting. Da jeg var ferdig med å telle Mary (som Abigail) fremover i tid, viste ansikts- og kroppsuttrykket hennes at noe foregikk. Jeg spurte henne hva som skjedde. Det kom ikke noe svar, men ut fra hennes klare fysiske reaksjoner og dype sukk visste jeg at det var noe som gjorde henne urolig.

D: Hva opplever du?

M: Jeg synes å være... eldre. Mine lærere er ikke lenger med meg.

D: Studerte du lenge med dem?

M: Ja. Fjorten år.

D: Hvor er du?

M: (Pause) Det virker som om jeg er... i et tempel. Det er... det er noe som ikke... alt er ikke bra.

D: Hva er i veien?

M: (Lang pause) Jeg tror at jeg ikke får lov til å undervise. Det er som om sinnet mitt er fullt og det er et sammensnørt bånd rundt hodet mitt. Jeg får ikke lov til å gi det videre. Det er... mitt folk. Det er som om jeg er blitt... satt til side.

D: Men du har så mye kunnskaper, hvorfor lar de deg ikke undervise? Du har mange viktige ting å gi videre.

M: De er ikke glad for de kunnskapene jeg har.

D: Hvem er de?

M: De eldste. Mennene. Jeg er kvinne. De sier at kvinner ikke er verdige til å bli undervist i noe. Jeg skal ikke ha denne typen kunnskaper. De vil ikke at jeg skal undervise. (Smertefullt) Hodet mitt!

Når klienten opplever virkelige fysiske fornemmelser, fjerner jeg disse. De kan fortelles om fra et objektivt synspunkt i stedet for at klienten virkelig gjenopplever smerten eller ubehaget. Det gjør at klientene føler seg vel og lar dem få vite at jeg alltid passer på dem. Det gjør også at de kan fortelle historien uten å bli forstyrret av fysiske fornemmelser. Jeg ga henne instruksjoner om at hun skulle føle seg vel. Så forsøkte jeg å vinne hennes tillit slik at hun kunne fortelle meg det hun ikke kunne fortelle til andre.

D: Du kan snakke med meg selv om du ikke kan snakke med de andre. Har du undervist før nå?

M: Barn. Jeg underviste... barn ble brakt til meg. Og jeg delte det med dem. Foreldrene kom med dem. Vi pleide å sitte på trappen til templet. Og vi lærte ved å leke og fortelle historier og danse. Og jeg brakte lys til sinnene deres.

D: Å, jeg synes det er en vakker måte å undervise på, fordi det noen ganger er vanskelig for et barn å forstå. Jeg ville likt at du delte noe av dette med meg, som om jeg var et barn. For det kan være ting som jeg ikke vet, og jeg er ivrig etter å lære. Hvordan underviste du dem?

M: Vi hadde en fugl. En liten hvit.. å, som en due. Svært vakker... (hun gjorde en plutselig oppdagelse) en turteldue. Turtelduen var en spesiell... å, en venn av meg. Turtelduen og jeg sto

hverandre svært nær. Og jeg brukte duen som eksempel for barna. Jeg satte duen i et bur og viste deretter barna at døren til buret sto åpen. Duen kunne spasere ut og se seg rundt og se nye ansikter og ha et stort rom å streife rundt i. Ja, løfte vingene og fly. Jeg viste dem at alle barn har denne anledningen, denne muligheten, denne døren som åpner seg mot en mye større forståelse. Og at om de kom til meg og var sammen med meg, ville de begynne å forstå at verden er mye større enn deres små bur. Og at deres ånd kan utvide seg i et slikt rom. Det er ingenting mellom dem og det å fly. At de også kan fly og bli holdt oppe av åndens vind. Stige høyere og høyere. Og komme tilbake, komme tilbake til menneskene på dette jordiske stedet. Og de kan si til dem: “Kom, se hva jeg har funnet! Kom, fly med meg!” Også ta noen av dem med seg.

D: Det er vakkert.

M: Å, turtelduen er en fantastisk, fantastisk åndevann.

D: Jeg liker det fordi jeg også kan forstå det.

M: Åja. Det er så mye mer der ute enn du noensinne kan forestille deg. Barna er så verdifulle.

D: Hva annet viste du dem?

Hun gikk over fra å huske hendelsen til å oppleve dem, som om hun flyttet seg til den hendelsen.

M: Det ligger noe rødt på trappen (det virket som om hun gransket det). Det synes å være to trestykker. Sylinderformede. De ligger der... venter på å bli brukt.

D: Hva blir de brukt til?

M: (En oppdagelse) Å! De blir brukt til rytme. De blir brukt til slag. (Bredt smil) De blir brukt til å holde takten når barna danser. La meg se. (Pause, som om hun så på).

D: Hva skjer?

M: (Latter) Å, vi danser opp og ned trappen. Trappetrinnene er brede og romslige. De er dype og lange. Det er et fantastisk sted. (OVERRASKET) Det er ikke ulikt sporet. Ååå! Mens søylene og overhenget.. (glad latter) skyggen, kjøligheten, men solskinn rett på den andre siden. Barna er glad for å komme hit. De har god plass. Og de er sammen med meg. Det er en spesiell stund for oss alle. Vi lærer ved å danse, mens vi går inn og ut og sirkler rundt

D: Hva kan undervises med dans?

M: Viktigheten av et fysisk uttrykk av sine innerste følelser. Å tillate det som er inni dem manifestere seg i handling. Og slik vi nå har, enkle rytmer, enkle mønstre, enkle trinn som bringer befrielse og glede, og er akkompagnert av rytme og musikk. Vi bruker tamburin også. I den mottakelige alderen de er i, vil de lære måter å uttrykke det, de vil bli bedt om å bruke når de er eldre og selv underviser. De må bevare kontakten med uttrykket. De blir oppmuntret til ikke å holde alt tilbake, men å gi det stemme, å gi det handling. Å se et mønster og vite at det er et mål der. Alt dette finnes i den enkle begynnelsen til denne lille dansen. Det er et mønster de lærer nå, og det vil gjøre dem i stand til å ta det med seg inn i sitt voksne liv når det ikke er så lett å uttrykke enkelte mønstre, enkelte handlinger spontant. De vil være i stand til å huske at det var spontanitet i deres barndom. De vil huske gleden som skapte den fridommen, den lykken i dem. Det er slik glede i Guds verden. Det er slik glede i Hans ånd. Når Hans ånd beveger seg gjennom en og manifesteres i handling, er det en glededefull opplevelse.

D: Det høres slik ut. Jeg synes du er en god lærer.

M: Å, takk

D: Metodene dine er gode.

M: (Lykkelig) Takk

Jeg fikk det inntrykk at hun ikke var vant til å motta komplimenter for arbeidet sitt.

D: Hvilken by er vi i nå? Hvor er templet?

M: Jerusalem.

D: Har de noe navn på den typen undervisning du gir? Jeg tenker på en organisasjon eller gruppe som du kanskje er medlem av.

M: Det synes å være... ensomt.

D: Hva betyr det?

M: Jeg er ikke tilsluttet Jeg synes å være... knyttet til templet Det er der jeg sover. Mine behov blir møtt gjennom min tjeneste i templet.

D: Det høres ut som om det er et stort tempel.

M: Ja, det er et stort tempel. Åpent, høye søyler, altre.

D: Hvilken religion tilhører templet?

M: (Pause) Jeg tror det er jødisk

Det var ytterligere en indikasjon på at hun var tilsluttet en annen gruppe. Var det esseerne?

D: Du snakket om Guds ord, så jeg lurte på hvilken gud du tilba.

M: Vel, min forståelse er annerledes enn mennenes forståelse. Så lenge jeg tar meg av barna, føyer jeg meg. Jeg må tie med min forståelse.

D: Jeg kan ikke se noe galt med den.

M. Prestene... (hun nølte - det var vanskelig å forklare). Det virker frastøtende på meg. Deres holdninger, deres lære. De er så lukket. De er så mørke. De er ikke av lyset. De er ikke av sannheten heller. De holder mennesker borte fra nærheten til vår opplevelse av Gud. Han er ikke et sted langt borte som er så vanskelig å komme til. Han er ikke sint på oss. Han krever ikke at vi skal drepe vakre dyr som offer. Han er med oss, i hvert åndedrag vi tar. Han er del av oss. Han lever inni oss. Vi er Gud i fysisk form. Vi er Det. Det er ikke en ting langt borte som vi ikke kan nå. Vi er ikke uverdige utskudd. Vi er alle hellige, vi er alle gitt denne troen, og vi har den essensen av hellighet. Det er bare så tildekket at det ikke kan skinne igjennom. (Alt dette ble sagt rolig, men med ettertrykk.) Det er frustrerende. Jeg har en følelse av å ha så mye forståelse og ikke være i stand til å undervise.

D: Kanskje det er derfor jeg er kommet. Du kan undervise meg, og det vil hjelpe deg slik at du ikke føler deg så innskrenket. Men prestene underviser i den andre troen?

M: Det høres svært opphøyd ut. Svært hevet over vanlige mennesker. Som om vanlige mennesker ikke kan komme til Gud direkte uten prestene. Det er deres område, men det holder menneskene borte fra det å vite at Gud er i dem.

D: Er du den eneste kvinnelige læreren?

M: Jeg er den eneste. Jeg har en slags tjeneste. Barna synes å være en passende måte å få meg ut av hovedstrømmingen på og inn på en riktig plass for en kvinne.

Da jeg senere foretok undersøkelser, oppdaget jeg at det på Jesu tid ikke var noe krav om fremmøte på noen skoler. Hvis en jødisk gutt fikk utdannelse, var de eneste skolene knyttet til synagogene, og de eneste skolebøkene var de hebraiske skriftene. For jødene betydde

kunnskaper “kunnskaper om Moseloven”, eller Toraen. Det ble ikke undervist i noe annet, og utdanning betydde rett og slett “utdanning i religion”. Alle som forsto “Loven” inngående og hadde evnen til å forklare den, hvis han valgte å undervise, ble betraktet som “en lærd mann”, en rabbi. Troskap til Lovens uttrykkelige bokstav ble betraktet som et utpreget kjennetegn på en lærd mann på den tiden.

I Jesus og esseerne oppdaget vi at det var en sterk mannssjåvinistisk holdning (slik vi nå kjenner det) i Palestina på den tiden. Kvinner hadde klart definerte roller, og ingen avvik fra dem ble akseptert. De fikk ingen utdanning og hadde sin egen avdeling i templet slik at de ikke skulle blande seg med menn under gudstjenesten. Abigails tilfelle er ikke noen motsigelse til disse reglene, fordi hun antydte at hun ikke var jødisk. Hun måtte ha fått opplæring av en annen gruppe som ikke var bundet av disse reglene. Esseerne hadde ikke slike restriksjoner og underviste alle i samsvar med deres eget ønske og deres evne til å lære.

Det må ha vært brysomt for de mannlige prestene å oppdage at Abigail ikke bare hadde fått utdanning, men hun hadde fått bred trening på områder de ikke kjente. Det kunne de ikke tåle. Det kunne ikke tillates.

Det ble aldri gjort klart hvorfor Abigail ble anvist til et sted der hun var så uvelkommen. Mennene ville åpenbart ikke ha henne der, men de kunne ikke fjerne henne. Deres eneste løsning var å plassere henne i en stilling der hun ikke utgjorde noen trussel for dem med sine overlegne kunnskaper og annerledes måte å tenke på. De plasserte henne i en kvinneverole der hun tok hånd om barn, og der de trodde hun ikke kunne gjøre noen skade. De tok feil. Hun fant snart en måte å undervise på, en diskret måte å overføre kunnskaper til barna på under dekke av lek. Men de virkelige kunnskapene kunne hun ikke gi videre, og hodet hennes verket på grunn av det. Som hun sa, det var som om hun hadde et tett bånd rundt hodet, og hun følte det som om sinnet skulle eksplodere på grunn av trykket fra informasjonen som ønsket å bli frigjort.

D: Studerte du de tradisjonelle jødiske læresetningene også?

M: De synes ikke å være i sinnet mitt.

D: Har du noen gang hørt historien om Messias?

M: (Pause) Jeg vet ikke om Messias, men jeg tror det finnes en mann som underviser. Han er heller ikke glad for prestene (sukk). Jeg tror det er en mann med en lignende forståelse som meg. (Pause) Guds rike er innenfor. Templene skal ikke atskille Gud fra mennesket. Templene skal være et sted for enhet. Mennesket burde kunne komme til det hellige stedet og innby Gud direkte i hjertet. Ikke gjennom ofringer, ikke gjennom forbønn, men ved å få stå på den hellige grunnen og samtale direkte med Gud.

D: Jeg er enig med deg. Men denne andre mannen, har du noen gang sett ham eller hørt ham tale?

M: Jeg tror han har vært et annet sted på tempeltrappen enn der jeg underviser. Det er som et rektangel. Jeg underviste barna på langsiden av bygningen. Han sto på kortenden, når du kommer til templet.

D: Har du hørt ham tale til folket?

M: Jeg tror han talte til en mengde da jeg hadde barna på den andre siden av trappen.

Hun skiftet igjen fra fortid til nåtid, noe som antydte at hun gikk til den tiden for å gjenoppleve hendelsen og fortelle om den.

M: Han snakker med stor myndighet. Jeg er nysgjerrig etter å vite hvem det er.

D: Har du hørt noen si hvem han er?

M: Dette er ytterst uvanlig. Det er en mann som vinker at vi skal komme. Barna og jeg. Han sier: "Kom! Dere må høre ham. Denne mannen er sønn av Gud."

D: Er han også på trappen?

M: Han løper mot den enden der mengden er samlet

D: Vil du gå sammen med ham?

M: Jeg er dradd mellom det å gå å høre denne personen tak - jeg kan ikke forlate barna ubevoktet. De... jeg tror ikke... jeg vil ikke at de skal komme med meg denne gangen. Jeg vet ikke hva jeg ville ta dem med til. Og jeg er veldig forsiktig med barna.

D: Jeg synes du er klok siden du ikke vil sette barna i fare. Blir du hos dem i stedet for å gå og se hvem mannen er?

M: Jeg blir dradd. Jeg er som halvveis mellom hver.

D: Jeg antar at du er nysgjerrig også.

M: Ja. Jeg vil vite hvem det er som taler med slik myndighet

D: Kan du høre ham tale?

M: Jeg kan høre stemmen hans. Han snakker med fullstendig myndighet. (Latter) Å! Jeg må tilbake til barna. De er mitt ansvar.

D: Men du kan i det minste høre ham fra der du er.

M: Han er et stykke unna. Jeg kan høre snakkingen, jeg kan ikke skjelne ordene. Jeg kan oppfatte tonefallet. Han snakker svært tydelig.

D: Kanskje du en dag vil finne ut hvem han er og få høre ham og se ham på nært hold.

Jeg forsøkte å avslutte sesjonen. Før vi begynte dagens arbeid, hadde Mary sagt at hun ville ut av transen på et bestemt tidspunkt fordi hun hadde en avtale. Hvis Abigail ikke kom til å gå bort og høre på mannen, ville vi sannsynligvis ikke få vite så mye mer denne gangen. Jeg visste ikke om mannen var Jesus, men antydningene gikk i den retningen. Jeg ville følge det opp og finne ut av det. Jeg ville ikke gå inn på det nå fordi jeg ville bruke mer tid på hendelsen, og jeg holdt på å gå tom for både tid og bånd. Jeg planla å fortsette neste gang.

M: Jeg har en følelse av at vi kommer til å bli kjent med hverandre. Det er en felles forståelse som vil dra oss mot hverandre. Jeg kan være tålmodig.

D: Ja, det er sant, mennesker som tenker likt, vil vanligvis finne hverandre. Men jeg var nysgjerrig på den jødiske troen på at Messias vil komme en dag. Er det sant at de leter etter en Messias, vet du noe om det?

M: Det er som om... jeg ikke vil ha det i sinne. Det er som om det jeg har i sinnet, er lyst, er rent. Og det er som om jeg ikke vil godta sinne, frykt, fordømmelse. Jeg vil ikke ha det i sinnet.

Hun hadde med hensikt stengt ute eller kanskje ikke hatt noe å gjøre med den tradisjonelle jødiske teologien. Hun hadde åpenbart vært svært beskyttet. På begynnelsen av sesjonen sa hun at hun var som jomfruelig materiale da hennes lærere startet undervisningen. Kanskje det ble gjort med vilje for at hun ikke skulle bli påvirket av tradisjonelle tankeskoler.

D: Så du godtar ikke noe av mennenes lære.

M: Det virker som om jeg har en slags beskyttelse rundt meg... Jeg godtar det ikke i sinnet mitt.

D: Jeg kan forstå hvorfor du vil stenge det ute, fordi mennene er så negative, selv om de skal være prester av Gud.

M: Pompøse, hvis du vil ha meg unnskyldt Denne mannen har lys rundt seg. Derfor vet jeg at jeg vil bli kjent med ham en dag.

D: Kan du se ham?

M: Ja, jeg kan se at det er lys rundt ham.

D: Gikk du rundt bygningen?

M: Nei. Jeg kan se mellom søylene. Han er på et annet sted, men jeg kan se. Jo, han er av lyset.

D: Ser du vanligvis lys rundt mennesker?

M: Bare noen ganger, men ikke som dette lyset. Dette lyset er hvitt lys rundt hele ham.

D: Å, det må være vakkert.

M: Vel, det skiller ham ut fra andre (latter).

D: (Latter) Kan du se hvordan han ser ut, eller er han for langt unna?

M: Han er på et sidehjørne i forhold til meg. Han synes å bære noe hvitt med noe brunt snørt inn ved... det er som om det er et stykke klede over skuldrene hans, foran og bak, og så holdes det inntil kroppen ved livet.

D: Kan du se hvordan trekkene hans er?

M: Nei, han er for langt unna. Vi er av samme sinn. Det er nesten som om det er en... forbindelse, selv på denne avstanden. (Hun gispet plutselig;)

D: Hva er det? (Et nytt åndedrag.) Hva er det?

M: Ååå! Jo, han følte forbindelsen.

D: Hva?

M: Han kommer! Han kommer! Han kommer opp trappen. For å se barna! (Stemmen hennes var fylt av ærefrykt.)

Og jeg holdt på å slippe opp for bånd! Jeg kunne ikke sette inn et annet i båndopptakeren på grunn av de begrensningene Mary hadde satt på sesjonene. For en dårlig tidsberegning at noe slikt skulle skje på dette punktet. Frustrert visste jeg at jeg måtte finne en måte å avslutte sesjonen på, uten å gjøre henne oppskjørtet, slik at vi kunne gå tilbake og undersøke det i nærmere detalj neste gang.

M: Mengden følger ham. Han merker lyset rundt barna. Han forstår. Vi er av samme sinn.

D: Vel, det er vakkert, men jeg er redd vi må forlate det. Jeg ville gjerne hørt om det, men vi har ikke mer tid. Jeg kan ikke bli hos deg i dag. Kan du gå tilbake til det igjen hvis vi forlater det?

M: Å, jeg ville gjerne visst mer om denne mannen.

D: Neste gang jeg kommer, skal vi fortsette. Det er vakkert og jeg er takknemlig for at du delte det med meg. La oss nå forlate den hendelsen.

Hun kom fremdeles med lyder av ærefrykt og glede. Jeg hatet virkelig å gjøre dette, men det var ingen andre muligheter. Hun hadde forpliktelser i den "virkelige verden".

D: Ta den vakre følelsen med deg. La oss flyte av sted fra det bildet, men vi skal komme tilbake til det en annen gang. Ta skjønnheten i det og varmen og kjærligheten med deg når du

flyter av sted fra bildet.

Ansiktsuttrykket og kroppsbevegelsene hennes uttrykte protest. Hun ville ikke forlate bildet, men hun måtte adlyde instruksjonene fra meg, hypnoterapeuten. Hun kunne ikke forbli i transe uansett hvor mye hun ville. Bildet løste seg opp og hun ble dradd fremover gjennom tiden og kom tilbake til rommet.

D: Det er OK. Jeg lover at vi skal komme tilbake til det.

Jeg førte personligheten hennes til nåtiden og brakte deretter Mary til full bevissthet. Da hun våknet, befant hun seg fremdeles i fortryllelsen i sluttbildet. Hun begynte å gråte. Jeg ba om unnskyldning for at jeg måtte ta henne vekk fra det. Hun forsto fordi hun var den som hadde satt tidsbegrensninger på sesjonene, men hun var fremdeles skuffet. Jeg satte hurtig inn et nytt bånd og tok opp deler av samtalen etter at hun hadde våknet.

D: Jeg vil bare ta opp litt av det du sa. Du sa at da dere så inn i hverandres øyne, var det kjærlighet ved første blikk?

M: Det var en dybde av forståelse som var overveldende. Jeg kunne ikke tro at jeg ble bedt om å forlate det. Jeg mener, jeg hadde akkurat kommet dit. Det var så sterkt.

D: Unnskyld! (Latter)

M: Dolores, det var som ting som har skjedd meg i dette livet, som jeg ikke har kunnet forstå. Jeg er blitt tatt bort fra ting som betyr så mye. (Med besluttomhet) Men vi vil dra tilbake.

D: Jeg vet vi vil, og da vil vi være i stand til å avslutte det. Men du var ikke nær nok, tror jeg, til virkelig...

M: Jeg var nesten nær nok til å strekke meg og berøre hånden hans.

D: Kunne du se ansiktet hans?

M: Ja. (I ærefrykt) Jeg så inn i øynene hans.

D: Hvordan så ansiktet hans ut?

M: Ååå! Sterkt.. og mildt.. og kjærlighet. Det var alt som var i ansiktet hans... kjærlighet. Øynene hans var... det var bare kjærlighet i dem. Han var ikke stor. Så mild. Så vennlig. Vi må dra tilbake.

D: Hvilken farge var det på håret hans?

M: (Pause) Det var noe rødt i det, nesten som når solen treffer det.

D: Så du fargen på øynene hans?

M: Nei. Det var svært dype øyne. Øynene virket nesten bunnløse. De bare gikk rett.. rett innenfor. (Latter) Det var som det ordtaket om hvordan du "drukner i en annens øyne". Slik var det. Barna var opprømte. De kunne se at det foregikk noe. Og de visste ikke hvem de skulle se på (latter).

D: Jeg har aldri måttet forlate en hendelse på et verre sted (latter). Vanligvis planlegger jeg det bedre enn dette for å unngå forvirring og skuffelse.

*

Jeg visste ikke så mye om Marys privatliv. Da hun satt på sengekanten betrodde hun meg at hun hadde vært gift og skilt tre ganger. Hun sa at gjennom hele livet var ting og mennesker hun

elsket, blitt tatt fra henne. Og slik følte hun om dette. Akkurat da hun så ham (åpenbart et høydepunkt i hennes ensformige, triste liv), fikk jeg henne til å dra. Denne mannen hadde gjort stort inntrykk på henne, og hun ville vite mer om ham. Ut fra hennes beskrivelser og reaksjoner var det ingen tvil i mitt sinn om at mannen hun hadde sett, var Jesus. Derfor ble jeg overrasket da hun med et fraværende uttrykk i øynene sa: “Jeg lurer på hvem han var.”

Jeg spurte overrasket: “Du mener at du ikke vet det?” Hun sa at hun virkelig ikke hadde noen anelse, bortsett fra at han definitivt var en bemerkelsesverdig og uvanlig mann. Jeg svarte at jeg ikke trodde jeg ville fortelle henne om mine antakelser og at jeg ville la henne finne det ut selv neste gang. Hennes bemerkninger syntes definitivt å utelukke et ubevisst ønske fra hennes side om å skape en fantasireise som ville la henne møte Jesus. Hun gjenkjente ham ikke som den personen engang.

Hun samlet sammen eiendelene sine og steg inn i varevognen med et dypt sukk. Så returnerte hun til hverdagens forretningsverden og fortsatte å levere planter.

Hendelsen hun beskrev, ble værende i meg og gjennomtrengte luften rundt meg med en myk søthet. Jo, vi ville dra tilbake. Jeg måtte vite mer om denne bemerkelsesverdige mannen hun hadde brakt frem gjennom tid.

KAPITTEL 3

Helbredelsen

Det var ergerlig både for Mary og meg at jeg hadde måttet avbryte den forrige sesjonen på et så vesentlig punkt. Da vi møttes uken etter, var jeg fast bestemt på å returnere til den samme dagen, hvis det var mulig. Forhåpentligvis kunne vi fortsette historien om Abigails møte med den uvanlige mannen jeg gjenkjente som Jesus.

Før vi startet sesjonen, ville Mary fortelle om sine minner om dansen sammen med barna på tempeltrappen. Vi satt på sofaen og jeg slo på båndopptakeren. Når man arbeider på denne måten, er det aldri klokt å forsøke å stole på hukommelsen eller notatene, fordi altfor mange detaljer kan gå tapt som senere kan vise seg å være uvurderlige. En tilfeldig, ubetydelig bemerkning kan vise seg å være et viktig ledd som binder historien sammen. Båndopptakeren er et uunnværlig verktøy, selv om det ofte kan gå mange uker før båndene blir avskrevet.

Det fraværende uttrykket i øynene hennes tydet på at hun visuelt gjenopplevde hendelsen i sinnet. Enda en gang så hun barna på trappen, leende og bekymringsløse.

M: Slik jeg så det for meg, startet barna og jeg med én linje og så laget vi en kurve og vendte oss innover mot hverandre i en liten, tett sirkel. Så førte lederen oss ut av den tette sirkelen igjen. Vi laget en kurve, kom tilbake i en liten, tett sirkel og oppløste den igjen (alt dette ble ledsaget av håndbevegelser). Hensikten var å forklare barna symbolsk at det var tider i livet da vi måtte gå inn i oss selv og være stille og alene. Og deretter en tid for å gå ut i verden og være utadventd og

åpen. Den neste balanseringen ville være å gå inn i deg selv igjen, å være for deg selv og alene, og så ut i verden igjen. Det ble brukt som eksempel eller forståelse for at de skulle kjenne balansen mellom det kontemplerende livet og et aktivt liv. Jeg kunne se den symbolske betydningen. Det kom frem så klart som krystall for meg.

D: Du sa at du også brukte en slags pinner og en tamburin.

M: Ja, det var til slag og var en annen dans. Den var ikke så klar for meg, bortsett fra at jeg kunne se barna på trappen. Det må ha vært et bredt trappetrinn som var en avsats mellom to trapper der vi danset. Trappen til templet var ikke som ett trappesett. Det var som et trappesett, så en bred trappeavsats og så et annet trappesett. Så jeg tror at vi danset den dansen på den brede avsatsen.

D: Først hørtes det merkelig ut at dere danset i trappen. Men det lignet ikke på det vi kaller trapper.

M: Trappetrinnene var svært brede. Jeg underviste barna på den måten. Og mennene følte at det var trygt, fordi de trodde at jeg ikke kunne påvirke barna. Jeg var på min "rette" plass. Men det foregikk mye åndelig undervisning. Jeg vil fortelle deg noe annet interessant som hendte i sommer, som var uvanlig for meg. Jeg var hos en stor hageleverandør her i byen, som jeg bruker i arbeidet mitt. Jeg hadde dradd dit for å hente planter som jeg skulle plassere i en reklamehage jeg laget. Plutselig så jeg dette lille leirstykket som var formet som en due som satt der på gulvet. Og av en eller annen grunn kunne jeg ikke trekke oppmerksomheten bort fra duen. Til slutt kjøpte jeg den. Grunnen til at det var så uvanlig, var at den koster 34 dollar, og det er mange penger å betale for en leirdue (latter). Men det var som om duen snakket til meg. Jeg mener, det var en umiddelbar reaksjon. Og under regresjonen i forrige uke da duen kom ut av buret, sa jeg nesten "Paloma", for det var det jeg kalte det lille leirstykket.

D: Det er det spanske ordet for due. Men den duen må ha vært dressert siden den ikke fløy av sted.

M: Korrekt. Hun og jeg hadde en åndelig forbindelse. Vi kommuniserte.

D: Jeg trodde at da du slapp den ut, ville den fly sin vei. Men den ble tilsynelatende der.

M: Hun fløy. Hun sirklet rundt. Hun viste all friheten ved det å fly. Hun visste å vise sin frihet på himmelen, og hun visste å komme tilbake slik at hun kunne lære andre hvordan de skulle fly.

D: Det var symbolikken.

M: Hun forsto virkelig at hun var et åndelig hjelpemiddel i undervisningen. Vi sto hverandre svært nær.

D: Og hendelsen med leirduen fant sted flere måneder før vi begynte å arbeide. Kanskje din underbevissthet forsøkte å forberede deg på dette, som om den sa "dette er tiden", eller noe. Det å se den lille duen var et forsøk på vekke å et minne.

M: Vel, det må ha gjort det. For da jeg kom hjem den kvelden etter regresjonen og gikk forbi Paloma, tenkte jeg: "Nå forstår jeg hvorfor du er meg så kjær."

D: Den var en viktig forbindelse til et minne.

Da vi startet regresjonen, var min oppgave å returnere Mary til det samme livet og forhåpentligvis finne igjen den samme hendelsen. Jeg brukte nøkkelordet hennes og telte henne tilbake til livet som Abigail.

D: Jeg teller til tre og vi vil gå tilbake gjennom tid og rom. Når jeg kommer til tre, vil vi være i den tiden da Abigail levde i Jerusalem. 1... 2... 3... vi har gått tilbake gjennom tid og rom til den tiden da Abigail var i Jerusalem. Hva gjør du? Hva ser du?

Da jeg var ferdig med å telle, forandret ansiktet hennes seg.

D: Hva er det?

M: (Smil) Barna. Kan du se barna? Jeg er så nær knyttet til barna. De er meg så kjære.

D: Hva gjør barna?

M: (Latter) Er barn. Farer rundt. Klatrer opp og ned trappen. De er bare løsslupne. Snakker til turtelduen.

D: Å, de liker turtelduen, ikke sant?

M: Ja. Hun er slik en spesiell ånd.

D: Hvor er du?

M: På tempeltrappen. (Kjærlighetsfull stemme) Barn er så spesielle. En liten pike liker tamburinen. Det henger bånd ned langs siden på den. Og hun elsker å danse rundt og riste tamburinen og la de løse båndene bølge. Vi har ingen strukturert undervisning akkurat nå. Vi bare er sammen.

D: Sa du ikke at prestene lar deg arbeide med barna?

M: Jo, jo. Forrestene vet det ikke prestene det, men disse barna er beholdere. De er oppbevaringssteder for kunnskaper og undervisning som jeg har fått. Og enten barna fullt ut forstår det vi gjør når vi er sammen, eller ikke, blir det likevel en del av dem. Og når de kommer til et punkt i livet da opplysningene kan være nyttige for dem, vil de være i stand til å hente dem frem. Mønstret vil være etablert.

D: De vil kanskje ikke huske hvor det kom fra, men det vil være der.

M: Akkurat. Vi har slik en innflytelse over barns liv når de utvikler seg. Det er nesten som en indoktrinering av dem i denne alderen. Vi påvirker måten de reagerer på verden på, når de blir eldre. Hvis du lærer dem forståelse og visdom, vil de være i stand til å hente det frem fra hukommelsen senere i livet.

D: Og prestene tror at du ikke kan gjøre noen skade på den måten?

M: Jeg er trygg. Jeg gjør noe som er trygt og som er akseptert arbeid for en kvinne. La barna være rundt templet og la dem ha en kvinne som ikke virker skremmende på dem. Jo, mitt arbeid er... å, det er bare en smule de har kastet til meg uten å vite hvilken mulighet de har gitt meg.

D: Det er antakelig noe de ikke ville være brydd med.

M: Ja. Og de forstår at kvinner har et spesielt lag med barn, som de selv ikke har. De er så opptatt av sin egen viktighet og stilling at de ikke gjør annet enn å skremme barn. Det er nesten som om de preger frykt inn i barns hjerter (med vemmelse). På grunn av sine forseggjorte klesdrakter, sine hodeplagg og kapper og alt tilbehøret som følger med den funksjonen, den rollen. Her leker barna og jeg i våre hverdagsklær. Vi kan sitte i solen og vi kan flytte oss inn i skyggen hvis det blir for varmt. Og fordi våre liv er alminnelige liv, har vi alminnelige verktøy å arbeide med som vi fort blir glad i. Svært få får stillinger med uvanlig myndighet eller har utarbeidede støttesystemer rundt seg. Vi har alle et alminnelig hverdagsliv. Og hvis vi kan bruke de alminnelige livsverktøyene og forstå at de kan representere en mye større forståelse, da har vi oppnådd noe i et vanlig liv.

D: Vi har større innflytelse enn vi er klar over.

M: Ja, jeg tror det er sant. Jeg tror ikke vi fullt ut forstår hvor mye vi kan påvirke barna rundt oss.

D: Jeg tror prestene gjør en feil. Du kunne være til stor hjelp for voksne også, men de forstår det ikke.

M: (Mykt) Kunnskapene. Jeg vet ikke hvor kunnskapene skal gå hen.

D: Vel, du gjør ditt ved å hjelpe disse barna.

M: Jo, de enkle forberedelsene. Men all kunnskapen jeg har, er... Jeg vet ikke, kanskje noen vil komme til meg, som jeg kan gi det videre til. Hodet mitt er så fullt. Hodet mitt... jeg gjør det jeg kan.

D: Du har alltid meg. Jeg er ivrig etter å lære, og jeg setter pris på det du gjør.

M: Takk

D: Men hvis prestene ikke, vil ha deg der, hvorfor er du der? Jeg trodde de kanskje kunne kaste deg ut eller få deg til å dra. Kan de gjøre det?

M: Min forståelse er at jeg er tilknyttet. Den delen ble ordnet av dem som underviste meg. Det var målet med eller resultatet av undervisningen og forberedelsene. Når jeg var ferdig, skulle jeg til templet. Det ble ansett for å være et utmerket sted der jeg kunne undervise og dele av mine kunnskaper. De visste ikke at dette ville skje. Det var ikke meningen at det skulle bli slik, men det er ingenting som kan bli gjort med det nå. Prestene forstår at jeg har fått kunnskaper om mysteriene, og de mener at de ikke skal deles med vanlige mennesker. Heller ikke skal jeg være i en innflytelsesrik stilling som lærer. Det er som om de effektivt har kapslet inn det jeg fikk De lar meg bare få et lite utløp, og det er med barna. Men barna er bare en liten del av det jeg ble forberedt til. Jeg får ikke lov til å gjøre det jeg ble forberedt til. Det er derfor sinnet mitt... hodet mitt er så tett, så fullt.

D: Jeg tror at prestene kanskje er redd for deg. De vil ha alt på sin måte.

M: Ja. Jeg tror at selv om disse mennene ser på seg selv som åndelige lærere, følger de Lovens bokstav. De har ikke bruk for kunnskaper eller for det som kommer inn i hjertet som en gave fra Gud, men bare for det som kan leses fra de skrevne sidene. Og de kunnskapene som er blitt delt med meg og som jeg må dele med andre, er av esoterisk natur. De har ikke bruk for det. De er litt redde, men ikke bare det - de forstår bare ikke at det er et bifall til loven (hun henviste til Toraen eller boken om jødiske regler for atferd). De ser på det som et frigjort, nesten formløst aspekt av det åndelige. Jeg tror de tror at det egentlig omfattes av en kvinnes sinn fordi det handler mer om følelser og intuisjon og det å kjenne ånden, enn om sinnet, fornuften. Å, de reglene deres!

D: Hva slags regler?

M: De har en regel for alt. Slår opp i Boken i stedet for å se inn i hjertet. De mister Lovens ånd når de ser på Lovens bokstav.

D: Jeg tror ikke de ville forstå selv om du forsøkte å forklare dem det. De er ikke den riktige typen mennesker.

M: Jeg er enig.

D: Men jeg håper at du kan dele noen av dine esoteriske kunnskaper med meg når vi møtes som dette. Jeg ville være takknemlig for å lære disse tingene. Det kan hjelpe deg med å frigjøre dem.

M: Akkurat nå... synes ikke det mulig.

D: Jeg mente ikke i dette øyeblikk. Jeg mente en eller annen gang.

M: Du måtte gå gjennom... en slags åpning eller innføring for å forstå hva du ber om.

Deretter ville du avgjøre om du virkelig ønsket ansvaret som følger med kunnskapene. Som jeg sier, det å bære disse kunnskapene uten å frigjøre dem, er en fysisk smerte i hodet mitt. Det går fra hit til hit, en fysisk smerte (hun gjorde bevegelser tvers over pannen).

D: Tvers over pannen. Vel, jeg vil ikke at du skal føle ubehag.

M: Jeg er vant til det. Det er der.

D: (Jeg ga instruksjoner om at alle virkelige fysiske fornemmelser måtte lettes.) Når jeg snakker med deg, vil det ikke plage deg. Jeg vil ikke at du skal føle ubehag på noen måte.

M: Takk

D: Men mens vi jobber sammen og jeg besøker deg, vil du kanskje bli i stand til å gi meg åpningen og vi kan finne ut av det.

M: Det vil være opp til deg. Det er et ansvar som ikke skal tas lett.

D: Ok. Men i dag er jeg interessert i hva du gjør. Du leker med barna. Er det noen andre der?

M: Det virker som om det er mennesker som bare vandrer rundt. De synes ikke å ha noen bestemt hensikt eller noe mål med vandringen. Det er mer som om de er på besøk, ser seg rundt, ser hvordan det er. Kanskje de er utenfor vårt distrikt og ikke bor her. Slik at det gir dem en anledning til å komme hit og bli kjent med templet. De ser opp og sier: "Å, se!" (peker).

D: Er templet vakkert?

M: Ja, det er stort. Høyt, høye flater. Det er en... jeg nøler med å bruke ordet "avskrekkende", men størrelsen er bemerkelsesverdig.

D: Det er antakelig det de er forbløffet over. Vel, på denne dagen, er det noe annet som skjer akkurat der rundt templet?

Jeg forsøkte å returnere til møtet med mannen jeg antok var Jesus, og fortsatte den historien. Jeg visste ikke om det var den samme dagen.

M: (Mykt) Den mannen!

D: Hvilken mann?

M: Mannen av lys.

Hun så ham åpenbart igjen. Vi var kommet tilbake til den samme hendelsen uten å be om det. Men det var meningen, og Marys underbevissthet var klar over det.

D: Sist gang jeg snakket med deg, kunne du se ham mellom søylene, og han snakket til noen andre med myndig stemme. Er det dét du ser?

Ansiktsuttrykket hennes tydet på en behagelig opplevelse.

M: Ja. Det lyset.

D: Hvordan ser lyset ut?

M: Det er hvitt. Helt rundt ham. Det stråler ut fra alle deler av kroppen hans. Fra føttene... rundt hele kroppen hans... til hodet (forbløffet). Det er som om han går i en lyskapsel.

D: Å, det høres vakkert ut.

M: Det er ytterst bemerkelsesverdig. Jeg har aldri sett noe lignende. Han er av lys.

D: Hva tror du lyset kommer av?

M: Hans ånd. Det er en ytre manifestasjon av hans indre lys. Det kan rett og slett ikke holdes i en fysisk kropp og stråler derfor ut. Det er helt klart, jeg kan se det.

D: Er du overrasket over at du kan se noe slikt?

M: Å nei, nei, det er ikke uvanlig. Bare lysets natur er ytterst uvanlig. Det er slikt et hvitt lys.

D: Du mener at det ikke er uvanlig at du ser lys rundt mennesker.

M: Nei, nei, jeg har den kunnskapen.

D: Var de andre lysene du så, annerledes?

M: Ja. Dette er annerledes. Du forstår, barna har en myk glød rundt seg. Rosa og gult og grønt. Myke, barnlige, glødende juveler. Denne mannen er en diamant. Denne mannen er et klart, hvitt, kraftfullt lys. Svært, svært kraftfullt.

D: Hva gjør han?

M: Han snakker til folket. Han bruker armene når han snakker. Han snakker med stor autoritet. Han er ikke nødvendigvis fornøyd med atferden til enkelte.

D: Kan du høre ham si det?

M: Nei, jeg vet det ut fra tonefallet. Ordene hans er ikke tydelige for meg. Han ser i en annen retning slik at jeg ikke kan høre. Men tonefallet sier mye.

D: Som om han ikke er fornøyd med noe.

M: Ve4 det er ikke en irettesettelse. Det er mer... en forklaring. En bestemt forklaring. Hvis de kan forstå sannheten, da vil de være i stand til å tilpasse seg hans lys mer.

D: Det er vanskelig for mennesker å gjøre det.

M: De som står rundt ham, synes å ha en mørk og tett energi. Det er nesten som om... (et åndedrag, en oppdagelse) det er nesten som om han snakker til kullstykker! (Latter) De ser virkelig mørke og tette ut. Og han har slikt et lys. Han synes å forsøke å få dem til å komme ut av tettheten og motta noe av hans lys. Og han bruker et bestemt språk for å få deres oppmerksomhet og hjelpe dem med å forstå viktigheten av det han sier. Det er ikke uvennlig. Det er, som de sier, vennlig, men bestemt.

D: Noen ganger er dét det du må være.

M: Ja. Denne mannen er kjærlighetsfull. Det er som om han elsker alle disse kullstykkene (latter). Og han vil så gjerne... (et nytt åndedrag, en ny oppdagelse). Ååå! Han vil forvandle dem til diamanter. Det er derfor analogien er der. Disse kullstykkene kan bli diamanter som ham. (Hun var svært fornøyd med sin oppdagelse.)

D: Det ville kreve ganske mye arbeid, ikke sant?

M: Å, de er så tette. De er så mørke. Han har litt av en oppgave.

D: Ville du gått og lyttet til ham?

M: Jeg føler det som om jeg kan vente. Så lenge barna er i min varetekt, vil jeg at deres små ånder skal være gledesfylte og tygge, sikre, slik at de alltid føler det som om de nærmest er i en beskyttende kokong når de er sammen med meg. Jeg tror det forsterker undervisningen. Jeg tror de er mer mottakelige for å befestе det de lærer, dypt i sinnet når vi beholder kokongen rundt oss, som en enhet, som en kropp, som om læreren og elevene var ett.

D: Sist du snakket om dette, trodde jeg du var redd for å ta dem med dit. At det kanskje kunne skremme barna, siden du ikke visste hvem mannen var og hva han sa.

M: Det var en mann som sa: "Kom og lytt." Jeg vil bli hos barna. Vårt forhold er svært viktig og jeg vil ikke at det skal forstyrres. Det er nesten som om vi er i en sfære av farget lys når vi er sammen. Jo, jeg vil bli her og beholde det. Men jeg kan se at denne herren ikke ville være noen forstyrrelse. Hans lys ville snarere utvide seg og omslutte vårt lys.

D: Jeg trodde det kanskje var en frykt der, at du trodde barna på noen måte ville bli utsatt for fare.

M: Nei, det er mer et spørsmål om å beholde vår egen sfære. Du vet, når du kommer blant de sorte kullstykkene, vil det påvirke din egen aura, din egen glød og ditt eget lys.

D: Ja, jeg kan forstå det.

M: Og barna og jeg har et tillitsbånd. Jeg har ikke noe ønske om å ta dem inn i den andre energien. De vil få nok av det i livet. Vi har et tillitsforhold. Jeg vil beholde det.

D: Det er bra. Det var ikke ham du var redd for å være rundt.

M: Jeg tror ikke jeg er redd den mannen.

D: Jeg vil flytte oss litt fremover. Sist gang sa du at han merket ditt nærvær og snudde seg?

M: Ja! Det er nesten som om det er en forbindelse mellom oss. Et bånd som kan reise gjennom det fysiske rommet. Det er nesten som om vi er tiltrukket av hverandre. At energien i ham og energien i meg er like energier, og vi blir trukket til den lysenergien.

D: Fortell hva som skjer.

M: Han merker mitt nærvær fordi han er sensitiv ovenfor energier.

D: Det må være en annen slags energi enn hos dem han snakker til.

M: Ja, ja (klukklatte).

D: (Lang pause) Hva gjør han nå?

M: Han snakker fremdeles til de andre. (Lang pause)

Ansiktsuttrykket hennes tydet på at hun opplevde noe.

D: Hva er det?

M: (Mykt) Jo, han... han vil komme.

D: Hva mener du?

M: (Gledefylt) Han vil komme. Som svar på vårt lys.

D: Tror du han kan se lyset rundt dere?

M: (Bestemt) Åja! Han kan se. Han kan se. Jeg tror ikke det er noe han ikke kan se.

D: Han må være en bemerkelsesverdig person.

M: Han er. Han kom til oss! Som jeg sa, hans lys har utvidet seg og omfatter vårt lys. Vi er nå en del av hans lys.

D: Hva gjør han?

M: (I ærefrykt) Barna gløder. Barna gløder. De... (hun kom med lyder av ærefrykt av glede). Levende... ja, energien er... Ååå! Hele kroppen min kribler. Ååå! Barna..., barna (klukklatte). De er barn. De drar i ermene og kanten på kappen hans og ber ham knele - hvilket han gjør. Han forstår barna. Ja, og barna reagerer på ham. Som om denne mannen er et voksent resultat av det de er blitt fåret med, en skje om gangen. Det er som om: Ååå! Dette er hva vi kan bli! Dette er hvorfor vi lærer det vi lærer! Se! Slik er det når det har vokst opp!"

D: De kan merke det?

M: Ja. Å, det er... vi er blitt tatt inn i hans lys. Det er en ytterst vidunderlig... uvanlig... (stemmen hennes var så fylt av glede at hun hadde vanskeligheter med å fullføre setningene).

D: Følelse?

M: Ja. Det er som om vi er utenfor tid og rom. Vi er alle i denne sfæren av hvitt lys (dypt sukk). Han vil vite hva barna har lært.

D: Å, han snakker til dem?

M: Og “Hva er din yndlingslek?” og “Hva er din yndlingssang?” Og “Kan du vise meg?” Og... Men barna er altfor opprømte til å komme sammen og... (gledefyldt latter).

D: Fulgte mengden ham?

M: Det er mennesker, ja, der nede. Det er som om barna har transformert mengden også. Nå fornemmer jeg ikke mengden som sorte, tette stykker, men mer som en gruppe farger, mange farger og strukturer og former. De er ikke atskilt, men det er en mengde der. Vi er ikke på det samme planet som de er på.

D: Mener du at noe skjedde da han kom over til dere?

M: Ja. Vi har... vi er løftet opp i det (klukklatter). Vi er i vår egen verden (lykkelig latter). Det er behagelig.

D: Snakker han til deg også, eller bare til barna?

M: Det er som om han forstår... hvem jeg er. Og ikke behøver å bli snakket til. Det er som om han er et eksempel for barna. At hans tilstedeværelse, det øyeblikket han var sammen med dem, vil være med dem hele livet. Det er hovedgrunnen til at han kom over, for at barna skulle få denne opplevelsen av energi og fellesskap og bli løftet opp i det hvite lyset. Og løftet ut av tid og rom. Barna vil alltid huske dette... selv i andre liv. De har hatt denne kontakten.

D: Snakket han til dem, eller tror du det var nok bare å være rundt dem?

M: Han knelte foran dem. Han er på deres nivå. Han har armene sine rundt dem. Barna er opprømte og meddelsomme. Han synes å være i stand til å forstå alle på en gang. (Pause) Han ser opp på meg. (Et åndedrag) Ååå! Han forstår så mye! Ååå! (Hun var nesten overveldet av følelser.)

D: Hva er det?

M: (Hun gråt nesten og stemmen skalv.) Han forstår. Han forstår smerten i hodet mitt. 1Jan forstår den kunnskapen jeg ikke får lov til å dele. Ååå! Han elsker meg for det jeg er i stand til å gjøre. Det er som om det er nok. Å arbeide med barna. Å dele det jeg kan med deres unge, utviklende sinn vil være nok. Det vil være nok. Ååå! Denne mannen! Jeg tror han tok bort smerten.

D: Ved å røre ved deg?

M: Nei. Men den er borte.

Hun var så fordypet i den utrolige opplevelsen at jeg nesten følte meg som en inntrenger.

D: Snakket han til deg, eller kommuniserte han bare mentalt med deg?

M: Det var en forståelse mellom våre sinn. Han... han har den samme byrden. Han har så mye kunnskaper og forståelse. Og det er som om han heller ikke får lov til å dele det. Det kan ha vært forbindelsen mellom oss som dro ham hit (dypt sukk). Vi har en lik vei. Vi har en forståelse.

D: Holdt han opp med å snakke til mengden da alt dette skjedde?

M: Ja. Han var ferdig med det han hadde å dele med dem. Det var som om det å komme over til oss var en personlig handling fra hans side, og mengden hadde ikke noe med det å gjøre. De var bare tilskuere. De var der og så på, men de deltok ikke. Jeg tror heller ikke at de forsto selv om de så på. Det ville ikke overraske meg om vi var usynlige også (latter). Vi var svært, svært høye.

D: Hva mener du med svært høye?

M: Å, jeg mener... vi var ekspandert i lyset. Det... vi bare glødet.

D: De andre så sannsynligvis ikke noe uvanlig. Hva gjør han nå?

M: (Mykt) Jeg har en ro nå som det er vanskelig å rive seg løs fra.

D: Er han fremdeles der?

M: Jeg tror han fremdeles er her. Det virker som om jeg... har forlatt kroppen. Og jeg må komme tilbake til kroppen.

D: Ja, for barna. Du kan ikke forlate dem der.

M: Å, vi er trygge. Det er bare... før jeg kommer tilbake til kroppen, er jeg ikke så god til det vi skal gjøre (dypt sukk).

Hun tok noen dype åndedrag, tydeligvis for å samle seg igjen.

M: Det var en helbredelse. Som om han tok inn i seg det som var så smertefullt for meg. Han har virkelig frigjort meg. Og jeg vet at det er derfor det er vanskelig for meg å komme tilbake.

D: Kanskje hodet ditt ikke vil plage deg så mye mer.

M: (Mykt) Den er borte. Smerten er borte. Jeg tror det er det han gjør. Jeg tror han har den evnen. Jeg tror han kunne omslutte et av disse kullstykkene og det ville bli til en diamant (myk latter). Jeg tror han har den slags forståelse og... nivå. Han er på et nivå som jeg aldri har kjent. Jeg er ikke engang sikker på at jeg forsto at det fantes et slikt nivå. Han er fremdeles sammen med oss. Vi er fremdeles i sfæren av hvitt lys, men vi er blitt løftet opp. Vi er utenfor tid. Barna er utenfor tid sammen med oss.

D: Jeg antar det er en merkelig følelse, men den er ikke ubehagelig. (Jeg ville forsikre meg om at hun følte seg vel.)

M: Å nei. Hvem ville forlate dette? Nei, dette er et opphøyd nivå.

D: Jeg lurer på hvorfor ikke andre føler det når han snakker til dem.

M: Jeg tror ikke de har åpnet kroppen og sinnet til å motta det. Det er nesten som om han har gitt oss en gave som anerkjennelse for det vi har oppnådd. At han har hjulpet oss med å komme videre på vår vei ganske enkelt ved å komme over og være sammen med oss. Ved å ta oss inn i sitt lys og inn i sine vibrasjoner. Det er som om han har gitt oss en gave. Vi vil alle være... annerledes når det er over.

D: Så han behøvde ikke å røre ved deg eller snakke til deg?

M: Nei. Det han gjorde, var å gi barna en anerkjennelse på deres nivå, slik at de forsto hvor viktige de er. Hver og en av dem er en verdifull elev med sine egne spesielle egenskaper og sine egne spesielle oppgaver. Og ved å knele foran dem og røre ved dem og la dem røre ved seg, fikk de en fullstendig stadfestelse av sin individuelle ånd. Og da han sto og ble ett med meg, var de vitne til transcenderingen. Det gjorde dem i stand til å transcendere og kjenne sin ånd utenfor kroppen. Nå har de sannheten om hva ånden som bor i dem, virkelig er (alt dette ble sagt mykt og i stor ærefrykt).

D: Og ingen kan noensinne ta det fra dem. Kanskje det var lettere for barna fordi de var mer åpne.

M: Ja, de er fremdeles nye ånder i disse unge kroppene. De er ikke (klukk latter) blitt "tetthets-tilpasset." (*They haven't been (chuckle) densified.*)

D: Det er et godt ord.

M: De er fremdeles lys. Vel, jeg tror ikke at det kan fortsette for alltid. Vi... vi kommer tilbake til den normale tilstanden.

D: Som er veldig forskjellig.

M: Ja. Og han må gå. Han velsigner oss... idet han går ned trappen. Han sier at han ikke har en slik anledning så ofte. Og at det var en spesiell opplevelse for ham også. Som om vi var spesielle... vi var like mye en gave til ham som han til oss.

D: Det er bra. Dere hadde en rolle å spille, å hjelpe ham også.

M: Ja. (Hun henvendte seg til barna) Vel, barn. Det var litt av en opplevelse, ikke sant?

D: Hva sier de?

Hun overså meg og henvendte seg til barna, og så begynte hun å reflektere over opplevelsen.

M: Vi kan oppnå det. Slik han var, slik kan vi bli. Vi har vår lille forståelse som forbereder oss på den større forståelsen. Og enten vi er i stand til å nå så mange som vi vil i dette livet eller ikke, vet vi at vår sjel har hatt en umåtelig fremgang i dette ene øyeblikket. Vi har fått en gave. Det er som om... å! Storheten i gaven er overveldende. Å! Det er som om vi rett og slett er blitt slynget år og år og år forut for vårt nåværende sted. At han var i stand til å oppløse tiden. Det er som om vi er mange livstider foran der vi var bare for et øyeblikk siden. Barna er nå stille sammen med meg. De innser at vi nå er annerledes. (Dypt sukk) Det er også tid for oss å omstille våre kropper og sinn. Det er tussmørkt. Foreldrene kommer for å hente barna.

D: Jeg lurer på hva de vil fortelle foreldrene sine, eller om de vil?

M: Jeg vet ikke. Barna har en annen forståelsesgrad sammen med foreldrene.

D: Det virker som om dette er en opplevelse man har én gang i livet.

M: Ja. Slik virker det på meg også. At det var... en storslått gave.

D: Hvem var den mannen? Vet du det?

M: Han sa ikke navnet sitt. Jeg spurte ikke. Men han var av lyset. Han var en Sønn av Gud. 1Jan hadde en høyere forståelse enn noen av oss som er på jorden nå, har oppnådd. Det er som om han var legemliggjøringen av alle mysteriene jeg er blitt undervist i. At han var slik det så ut når du fulgte dem. Han var som et ferdig produkt.

Det han delte med oss, var... han hevet oss til en annen dimensjon. Og ved å gjøre det, lot han oss oppleve hva vi også er i stand til å gjøre. (Sukk) Og så...

D: Du sa han var som Guds Sønn. Er vi ikke alle sønner av Gud?

M: Jo. Han var bare så mye nærmere med sine evner. Du vet de kullstykkene jeg nevnte tidligere? De har en lang vei før de kan bli et slikt lys. Barna og jeg er ikke kullstykker, men vi er heller ikke på det nivået av lys som han er på. Og vi skal alle returnere til vårt lys som stråler ut fra Gud. Denne mannen, at han er på jorden og er på det nivået, er... jeg... jeg kan ikke fatte det... han er en svært spesiell person.

D: Jeg tror ikke det er mange som ham rundt omkring, er det?

M: Nei. Jeg har aldri møtt noen som ham. Han har en oppgave. Det var som om han gikk tilbake til sin oppsatte vei da han forlot oss. Og sideveien til oss... var bare det. Det var ikke hans hovedvei. Men det var virkelig en gave til alle oss at han tok denne avstikkeren. Det var som om barna og jeg... ga ham like mye som han ga oss. (Plutselig tilbake i virkeligheten) Også (sukk) er den siste av barna gått. Det er på tide å tenne lysene. Jeg vil ha mye å tenke på når jeg går til sengs i kveld.

D: Ja, du vil. Og jeg takker deg virkelig for at du delte denne opplevelsen med meg. Når jeg kommer igjen, vil du fortelle meg mer om ting som dette, og dele dine opplevelser med meg?

M: Jeg kan ikke tro at det vil være flere opplevelser som denne.

D: Selv om de ikke er som denne. Vil du dele dine kunnskaper med meg?

M: Ja, selvfølgelig. (Følelsesfullt) Jeg vil dele mitt liv med deg.

D: Jeg ville være beæret om du ville.

M: Jeg trenger å være alene nå.

D: Jeg kan forstå det. Jeg tror det er viktig at du er alene nå slik at du kan tenke over det som har skjedd. Og jeg takker deg og vil komme tilbake en annen gang.

M: Takk

D: OK. La oss forlate det bildet. Flyt av sted fra det bildet og la Abigail gå til ro og tenke over det hun har opplevd.

Deretter brakte jeg Mary tilbake til fullt bevisst, våken tilstand. Opplevelsen var så dyp at det er umulig å gjengi den veldige sinnsbevegelsen på båndet. Stemmen hennes var myk og kjærtegnende som fløyel da hun fortalte om opplevelsen. Hun var i total ærefrykt og svøpt inn i den. Jeg var svært beveget da jeg hørte på henne og forsøkte å suge inn underet ved det med hele meg. Jeg følte meg ofte som en inntrenger når jeg stilte spørsmålene. Da jeg brakte henne fremover og vekket henne, var hun fremdeles fanget av fortryllelsen i opplevelsen. Det virket som om hun ville holde på den så lenge hun kunne, vel vitende om at den snart ville forsvinne. Selv om hun var våken, lå hun stille på sengen og gikk over alle detaljene i sinnet. Det var en total, altomfattende hendelse av en utrolig skjønnhet, og hun ville ikke slippe den.

Jeg slo på båndopptakeren igjen, og følgende er en del av samtalen etter at hun hadde våknet.

M: Jeg kan huske at jeg var på rommet der jeg sov, med øynene vidåpne. Jeg vet ikke om det var lysenergiene som fremdeles var rundt meg eller om jeg forsøkte å forstå hva som hadde skjedd. Men det ble ikke noe søvn på meg den natten.

Jeg begynte å snakke høyere og flytte meg rundt i rommet for å bryte fortryllelsen hun hadde skapt for seg selv.

D: Ja, det var litt av en opplevelse, ikke sant?

M: (Hun ville fremdeles ikke slippe det.) Vi var... det var nesten som om vi ble fjernet fra jorden. Det var nesten som om vi ble fanget opp i denne lyssfæren. Vi var utenfor tid og rom. Jeg kan ikke la være å tenke på at vi ble usynlige.

D: Jeg tror ikke at noen som sa på, visste hva som foregikk. De så antakelig ikke noe uvanlig.

M: Kanskje ikke. Jeg vet ikke hvordan det virker.

D: Du sa at de var som kullstykker. De forsto sannsynligvis ikke uansett. De så antakelig bare en mann som lekte med barna.

M: Jeg vet ikke. Kanskje det var en opplevelse for dem også. Jeg tror han var i stand til å demonstrere det for mengden, selv om vi var i våre egne omgivelser. Mengden må ha sett forandringen i våre fysiske kropp, for det var en forandring i våre fysiske kropp. Vi ekspanderte. Lyset ekspanderte våre kropp. De må ha... kanskje det var en demonstrasjon. At denne mannen sa: "Dette er hva som er mulig. Se disse barna som er rene og nye og uredde. Se hva de kan bli. Og se denne kvinnen som er full av tillit og tro. Se hvordan hun kan transformeres. Dette kan dere også gjøre." Jeg tror de så en slags forandring.

D: Ja, det er vanskelig å si hvor mye de kan ha sett. Vel, det var vakkert. Jeg tror det er på

tide å komme tilbake til de levendes land nå. Men det er fantastisk at du kan huske hvordan det føltes. Du vil kunne beholde det som en gave. De fleste husker ikke noe når de våkner.

M: Vel, det var en enorm forløsning. Hele kroppen min ble lettet for byrder. Jeg vet ikke hvor de forsvant, men han var i stand til å fjerne dem. Jeg vet ikke hvordan han gjorde det. Men fordi han forsto bindingen av sinnet, var det som om jeg var i stand til å frigjøre dem. Fordi noen forsto.

D: Tror du at du vil kunne bruke denne opplevelsen i dette livet?

M: Jeg tror denne erindringsvaren gave til meg. Og når jeg reiser videre på min vei i dette livet, vil jeg være i stand til å gjøre bruk av det. Husker du jeg sa at barna, når de ble eldre ville de ha disse mønstrene i livet selv om de ikke var klar over det? Det var dét jeg fikk nå. Enten det blir i mitt bevisste sinn eller ikke, kan det bli en del av livet mitt nå. Og når jeg trenger det, vil jeg være i stand til å bruke det.

D: Det er bra.

Vanligvis beholder ikke klienten klare minner om sesjonen når han er i en så dyp tilstand at han totalt identifiserer seg med den andre personligheten. Men i dette tilfellet oppdaget jeg at det underbevisste hadde en gyldig grunn til å la henne huske. Erindringsvaren ville ikke forstyrre hennes nåværende liv, den ville i stedet forårsake viktige endringer som i stor grad ville forbedre livet hennes

Mary trodde ikke det ville være nødvendig med flere sesjoner. Hun hadde fått nok å tenke på k) mange måneder fremover. Mens vinteren la seg over fjellene våre i Arkansas, gikk vi hver til våre vanlige oppgaver.

En måneds tid senere møttes vi igjen i et selskap. Mary kom bort til meg, slo armene rundt meg og fortalte at jeg hadde endret hele livet hennes. Hun sa at regresjonsopplevelsen hadde hatt en dyp virkning på henne. Den hadde åpnet en helt ny verden for henne. Der vi satt i et avskjermet hjørne, betrodde hun meg at hun hadde vært gift tre ganger og skilt tre ganger. Hun hadde liksom alltid lett etter noe hun ikke kunne finne. Ektemennene hennes var ikke dårlige mennesker, de var bare menneskelige. Likevel fant hun feil ved dem. Nå forsto hun at hun hadde opplevd en dyp og overjordisk kjærlighet for mannen i det tidligere livet, og hun hadde forsøkt å gjenskape den siden da. Men hun lette ubevisst etter den i dødelige menn, og der kunne hun aldri finne den, fordi en slik dyp og uselvvisk kjærlighet ikke var av denne verden. Ingen jordisk mann kunne på noen måte måle seg med den. Hun hadde forsøkt å finne denne utrolige følelsen i alle sine ektemenn, men fordi de var mennesker, var den ikke der. Skuffet fortsatte hun å søke i stedet for å slå seg til ro med den lavere, dødelige kjærligheten til en jordisk mann. Hun hadde ikke bevisst forstått søkingen etter og behovet for perfekt kjærlighet.

Mary sa at etter regresjonen var hele livet hennes blitt snudd opp ned. En helt ny verden hadde åpnet seg, og det var vidunderlig. For første gang i sitt liv hadde hun tillatt seg selv å bli engasjert i en mann på normal måte, og det var en helt ny opplevelse. Hun visste nå at hun kunne ha et forhold og la mannen være menneskelig, med feil og alt. Hun følte at hun var blitt frigjort for en forferdelig byrde. Hennes urimelig høye forventninger til hva menneskelig kjærlighet skulle være, var blitt plassert på riktig sted. Hun forsto at en slik utrolig kjærlighet var virkelig, og hun hadde opplevd den. Men hun forsto også at hun ikke ville finne den igjen mens hun levde, fordi den ikke var av denne verden.

Jeg ville utforske Abigails liv igjen, men slik ble det ikke. Mary ble opptatt med en vellykket virksomhet og en nyfunnet kjærlighet. Når jeg så henne fra tid til annen, virket hun lykkelig og i

fred med livet, men hun følte ikke at hun hadde behov for flere regresjoner. Hun trodde hun hadde funnet løsningen på sitt umiddelbare problem,

og det er den viktigste delen av mitt arbeid. Mitt ønske er å hjelpe mennesker med å tilpasse seg slik at de kan leve på den mest formålstjenlige måten i dette livet, uten at problemer og mønstre fra andre liv strømmer inn og forstyrrer.

Jeg fikk aldri vite hva som skjedde med Abigail. Hun hadde åpenbart forpliktet seg til tjeneste i templet og måtte bli der. Men jeg vil gjerne tro at livet hennes ble lettere etter møtet med Jesus. Hun sa at han hadde lettet smerten i sinnet hennes og vist henne at arbeidet med barna var viktig og ville være nok, selv om hun aldri overførte de store kunnskapene hun hadde fått. Kanskje hun fant enda bedre måter å gi læren til barna på uten at prestene visste om det.

Da barna ble eldre, ville de sikkert ikke glemme hennes godhet. Kanskje kom de tilbake for å få videre utdanning. Kanskje fant hun en bestemt student. Hva det enn ble av henne i det livet, føler jeg at Abigails liv ble velsignet av det møtet. Jeg følte at mitt liv også ble velsignet ved at hun lot meg gjenoppleve det sammen med henne. Jeg kunne også føle den utrolige kjærligheten i ordene hennes. Abigail overleverte flere kunnskaper enn hun noensinne vil ane, ved å sende opplysningene fremover til vår tid. Takk, Abigail, du er virkelig en hengiven, omsorgsfull og fantastisk lærer.

KAPITTEL 4

Templet og det gamle Jerusalem

Jeg mottok materialet til denne boken i 1986 og 1987 ved hjelp av hypnotiske regresjoner til klientenes tidligere liv. Filene lå urørt til min forlegger i 1993 foreslo at jeg skrev etterfølgeren til *Jesus og esseerne*. Jeg visste da at jeg måtte gjøre de nødvendige undersøkelsene for å bekrefte eller avkrefte historiske referanser og slutninger i fortellingen. Det er en nødvendig og, for meg, lystbetont del av mitt arbeid.

Den omhyggelige regresjonsterapeut som arbeider innenfor dette området, foretar ingen undersøkelser før etter at sesjonene er avsluttet. Det har vært antydning at hvis hypnotisøren eller klienten har kjennskap til den historiske perioden eller materialet, kan det overføres ubevisst gjennom ESP - som jeg anser for et viktig fenomen i seg selv, hvis det kunne bevises. Jeg har hatt klienter som har vist at de er klar over at det foregår noe i rommet, som de vanligvis ikke kan se eller høre. De svarer ofte på et spørsmål før jeg har stilt det, som om de henter det fra sinnet mitt. Jeg vet at jeg ikke gir dem svarene ubevisst, og de endrer ikke historien for at den skal passe til mine forestillinger, fordi jeg kan ha et bilde i sinnet av hva som kommer til å skje videre, og det er ofte fullstendig feil. Det virker som om de forteller om hendelsene fra sitt eget unike synspunkt, og jeg kan ikke gjøre noe for å påvirke det. Jeg har for min egen del testet dette mange ganger for å bevise at uaktsom påvirkning ikke finner sted. Men hvis verken jeg eller klienten har kjennskap til materialet, den historiske perioden eller området, da må svarene

komme fra et annet sted utenfor vår egen underbevissthet. På grunn av det som er nevnt ovenfor, blir regresjonsterapeuter anbefalt å vente med undersøkelser til sesjonene er fullført.

Ved avslutningen av forberedelsene til dette manuskriptet bestemte jeg at det var på tide å grave i de gamle, støvete verkene på universitets biblioteket, der jeg gjør mine undersøkelser. Hvis jeg ikke finner det jeg er ute etter, har de et svært pålitelig lånesystem biblioteker imellom, slik at jeg kan finne en hvilken som helst bok i USA. Datamaskinen finner boken, vanligvis i andre universitetsbiblioteker, og de sender den til meg. Jeg liker den delen av arbeidet mitt. Jeg elsker å lete i gamle bøker, å lese i flere timer for å finne én betydelig detalj. Det er som å finne en diamant i en sanddyng, og undersøkelsene gir meg en umåtelig tilfredsstillelse.

Noen av de opplysningene jeg fant, er kanskje velkjente forjødere som er interessert i historien om sitt hjemland, men de var i hvert fall ikke kjente for meg som protestantisk amerikaner. Jeg tar med opplysningene her for å gi et bilde av området slik det var på Kristi tid. Riktige omgivelser er viktig for alle fortellinger.

Millioner av turister reiser hvert år til Det hellige land og forventer å besøke stedene der Jesus levde, underviste og døde. Jeg oppdaget at dette ikke er mulig fordi disse stedene ikke lenger finnes. Selv dem som håper å gå på den samme grunnen som Jesus gikk på, vil oppdage at det ikke er mulig fordi selve terrenget er så forandret.

I dag er Jerusalem en hellig by for tre av de viktigste religionene i verden, den jødiske, den kristne og den muslimske. For de to første er byen Den hellige byen, for den tredje nummer to etter Mekka og Medina. Sannsynligvis er det den største grunnen til at Jerusalem har fortsatt å eksistere - og aldri kan dø så lenge menneskeheten har en religiøs tro.

I forbindelse med skrivingen av denne boken var jeg opptatt av å finne detaljer om det gamle templet i Jerusalem, og om selve Jerusalem. Jeg ville se om Abigails beskrivelse av templet kunne bekreftes. Det jeg oppdaget, forbløffet meg. Det er kjent at mange gamle steder er forsvunnet og alle spor etter dem begravd av tidens sand. De blir ofte funnet gjennom grundige undersøkelser og avdekket litt etter litt av arkeologenes skuffer. Jeg har imidlertid alltid antatt at hvis en by har forblitt på samme sted i tusener av år, er rester av den gamle sivilisasjonen bevart. Jeg har sett ruiner i England som daterer seg fra mange hundre år tilbake. Roma har fremdeles ruinene av Colosseum og andre gamle bygninger. Derfor antok jeg at det samme måtte være tilfelle med Jerusalem. Byen har vært sentrum for så mange religiøse interesser opp gjennom tidene at jeg antok at noen av de gamle stedene var bevart.

Jeg oppdaget at det ikke var tilfelle. Til min overraskelse oppdaget jeg at absolutt ingenting fra Kristi tid har overlevd. Ingen steder ble avmerket og beholdt for ettertiden, for på den tiden da hendelsene fant sted, var det ingen antydninger til den viktigheten og påvirkningen de ville ha for verden flere hundreår senere. Det kommer kanskje som et sjokk at de fleste av stedene som blir vist til hengivne pilegrimer, ikke har noen basis i fakta. De kristne kirkene i Jerusalem ble bygd på antatte steder for Kristi fødsel, død og så videre, og er antatt å være de riktige stedene, men er ikke nødvendigvis autentiske. De fleste av de hellige stedene som blir vist frem i Jerusalem, er blitt valgt gradvis i løpet av mange hundre år for å ganne kristne pilegrimer, og noen av stedene er flyttet eller gruppert for å gjøre det lettere.

I over 3000 år var Jerusalem-området erobret og okkupert av mange forskjellige sivilisasjoner og kulturer. Byen har gått gjennom stadige endringer, ødeleggelse og gjenoppbygginger. Materiale som ble brukt i én tidsalder, ble brukt om og om igjen og noen ganger spredt til forskjellige steder. Byggverk som kanskje tjente ett formål, ble endret og gjenoppbygd slik at de knapt viste noe spor av den opprinnelige bruken. Området i Det hellige

land og på de hellige stedene er endret så mye at få steder kan identifiseres med sikkerhet. Selv det nøyaktige stedet for den gamle bibelske byen Betlehem er enda ikke fastslått. Det var utvilsomt en mindre by enn den i dag. Vitenskapsmenn sier nå at selv om befolkningstallet steg under folketellingen, var det sannsynligvis ikke mer enn femten guttebarn som ble født i det aktuelle tidsrommet. Det gjorde det lettere for Herodes å finne dem, og det er alminnelig enighet om at det antakelig ikke fant sted noen massive spedbarnsdrap, slik det er skildret i filmer.

Jerusalem i dag er i stor utstrekning bygd nordvest for den gamle byen. Ikke desto mindre er det mulig å gjenskape et ganske nøyaktig bilde av byen på Jesu tid. Fra Oljeberget kunne man se rett over Kedrondalen på Den hellige by. På Kristi tid lå Jerusalem på en høyde, og tempelplassen var omgitt av massive murer på tre sider. Det ga inntrykk av en mektig festning med utilgjengelig beliggenhet, og har også stått tidens prøve mot utallige fiendtlige angrep. Stupbratte klipper falt på øst-, vest- og sydsiden ned i bratte daler (Kedron og Hinnom) og tjente som naturlige forsvarsvoller. På Kristi tid var byen delt i to klart avgrensede deler av en kløft, Tyropoeondalen. De bratte dalene var overspent av en stor steinviadukt eller vei som ble holdt oppe av enorme buer.

Jerusalem er blitt ødelagt og gjenoppbygd så mange ganger at by ligger over by. Noen steder er de moderne gatene nesten 30 meter over nivået til den gamle byen som er begravd under avfall som har hopet seg oppover en stor del av den gamle byen. I gamle dager Tyropoeondalen for en stor del fylt opp og er nå bare en grunn fordypning som kalles el-Wad. Til og med topografien på landet rundt Den hellige by er betraktelig endret siden Kristi tid. Opprinnelig besto området av flere avgrensede høyder og daler, men er nå omformet til et nesten flatt platå. Dalene rundt Jerusalem er blitt fylt etter hvert som tiden har gått.

Den bredere og høyere høyden på den vestre siden av Tyropoeondalen var stedet for Den øvre by, som den gamle historikeren Josefus kalte Det øvre marked. Det kan antas at denne delen av byen opprinnelig var en markeds plass. Den lavere, østre høyden, som skrånet nedover fra tempelområdet, ble kalt Acre og var stedet for Den nedre by. Selve tempelområdet var den "tredje høyden". Nord for templet var den "fjerde høyden", som byen vokste ut ifra. Denne siste og nyeste delen ble ifølge Josefus kalt Bezetha (som antakelig betyr "Olivenhuset") og Den nye by. Det var enda ikke murer rundt dette området på Kristi tid. Jerusalem på den tiden lå mer på en høyde enn i dag, og husene var bygd i de bratte skråningene. De smale gatene var ofte bygd som trappetrinn og var derfor ikke farbare for vogner og ryttere.

Jødene likte å betrakte Jerusalem som verdens sentrum, og byen kunne ganske visst kalles den gamle verdens navle. De mange forskjellige nasjonalitetene i Palestina og den store tilstrømmingen av utlendinger til Jerusalem gjorde at man kunne se mange forskjellige menneskeraser og høre mange forskjellige tungemål i byens gater. Gresk, hebraisk og arameisk var hovedspråkene. Mange nasjonaliteter hadde sitt eget kvarter i Jerusalem, særlig egne synagoger og templer.

En del av den enorme muren rundt tempelplassen lå opprinnelig langs stupbratte avgrunner som falt opptil 90 meter ned i dalen under.

Utgravninger synes å bekrefte Josefus påstand om at den enorme vestveggen på kong Salomos tid kunne ses i full høyde, som var 25 meter fra fjellgrunnen til nivået til det ytre gårdsrommet, og over denne var murene i søylegangene som reiste seg høyt over gårdsrommet. Denne beskrivelsen ble i mange år tatt for å være Josefus overdrivelse.

En annen makeløst konstruert steinbro var en gang spent over den dype kløften i Kedrondalen på østsiden av templet, og forente den delen med Oljeberget. Den ble beskrevet

som en vei som var konstruert av buer som sto oppå buer, der de øverste buene utgikk fra toppen av dem under. På den tiden fantes det enorme under-bygninger som var bygd for å få en jevn overflate mellom de ujevne naturlige høydene. På den siden som var lengst borte (Oljeberget) var det tidligere en trappegang som snodde seg ned i dalen og bratt opp til østporten på tempelområdet. Det var en romslig, 15 meter bred spaservei eller terrasse foran inngangen til Den gylne port i gamle tider. Det sies at Jesus kom denne veien inn i Jerusalem fra Oljeberget palmesøndag. Terrasseviser hager forskjønnet også skråningene fra bunnen av Kedron og opp til de høye terrassene ved tempelmuren.

Josefus forteller at Jerusalem på Jesu tid var fullstendig gjennomhullet av underjordiske korridorer og ganger, som ikke ble brukt så mye til drenering og begravelser som til krigsformål. Alle gamle festninger hadde en hemmelig gang som ble brukt som fluktvei i farefulle tider. Da romerne invaderte og ødela Jerusalem i år 70 e.Kr., oppdaget de at så mange flyktninger hadde søkt tilflukt i de underjordiske kamrene at de måtte grave seg ned for å finne fienden. Hundre kamper fant sted i jordens indre. Det var så mange døde i tunnelene at en giftig stank sivet opp fra alle trapper og lufthuller, og luften i byen var ikke til å puste i. For å forhindre at smitten spredte seg, stoppet romerne igjen trappene og lufthullene og murte igjen åpningene til de hemmelige gangene. Disse gamle seksjonene fantes i tider som nå er glemt, og mange er gått tapt.

Det har vært flere templer på tempelplassen. I vår tid står Klippemoskéen, et hellig sted for muslimer, der hvor de tidligere templene sto. Stedet kalles nå Haram esh-Sherif, som betyr "hellig innhegning", og er ganske visst hellig for kristne, jøder og muslimer. Det er tre tusen år siden kong David valgte Jerusalem som det mest egnede sted for hovedstaden i kongedømmet Israel. Kong Salomo (ca. år 973-933 f.Kr.) bygde det første templet i Jerusalem etter planer som var tegnet av hans far, David. Salomos tempel sto på stedet der den nåværende Klippemoskéen står, selv om den moderne helligdommen utvilsomt dekker et større område enn Salomos byggverk. Det har vært antatt at Den hellige klippen under den utsmykkede muslimske domene, er den naturlige toppen av høyden og at den var stedet for selve tempelbygningen. Klippen kan sikkert ha tjent som et naturlig alter fra eldgamle tider. Templet og Salomos palass var omsluttet av en mur og atskilt fra hoveddelen av selve byen. Ingenting av disse bygningene er nå over jorden, selv om betydelige seksjoner er funnet under jorden. Vi har bare opptegnelsene til gamle historikere som hjelp i tankerekonstruksjonen av stedet.

Jerusalems historie er lang og omskiftelig. Mange land overtok byen, og hundreår med bygging fulgte, etterfulgt av total ødeleggelse og ny gjenoppbygging. Grundigere utgravninger er nødvendig for å få nok data om holdbarheten til de eksisterende teoriene, og for å få en nøyaktig rekonstruksjon av grunnrisset til de jødiske templene. Slike data finnes, men de ligger begravd under en stor opphopning av søppel, mange hundreårs avfall, under gater og hus, slik at det ikke er lett å foreta utgravninger. Påfølgende ombygginger har ført til store ødeleggelser i områdene i den gamle byen som til nå er utgravd.

Rabbiene har en overlevering som sier at den opprinnelige Loven er begravd innenfor den hellige innhegningen, Haram (området rundt Klippemoskéen). Det er også en alminnelig oppfatning at Paktens ark, som plutselig forsvant og aldri ble sett igjen etter at den babylonske kongen ødela Salomos tempel, ble skjult og fremdeles ligger skjult i noen huler under tempelplassen.

Et eller annet sted i murene i Den hellige by er gravkammeret til kongene av Judea (som det står i Bibelen). I den kongelige gravhvelvingen hviler Davids støv, og på hver side av ham

Salomo og de etterfølgende prinsene i Davids hus, som ble gravlagt i det samme kammeret. Arkeologer tror at når de kongelige gravene blir funnet, vil det være et kompleks av kamre og ikke en rekke enkeltkamre. Historikere hevder at kong Herodes den store visste hvor gravkammeret var og flyttet noen av skattene som var gravlagt sammen

med kongene. Han ville foreta en grundigere undersøkelse, men to av vaktene hans ble drept av en mystisk flamme som brøt ut fra gravkammeret. Dette skremte Herodes og han forlot gravene. De ble angivelig aldri rørt igjen, og stedet er nå forsvunnet.

Jerusalem ble erobret av kong Nebukadnesar av Babylon i år 598 f.Kr., og igjen etter et opprør i år 587 f.Kr. Særlig i det siste opprøret gjennomgikk byen flyktelige ødeleggelser. Babylonerne ødela fullstendig Jerusalem by, templet og murene ble revet ned og innbyggerne drevet i landflyktighet. Ingen større gjenoppbygginger ble foretatt før etter år 538 f.Kr., da jødiske landflyktige fikk lov til å komme tilbake fra Babylon etter femti års fangenskap. Da ble Jerusalem by langsomt og smertefullt gjenoppbygd. Nehemja bemyndiget gjenoppbygging av murene og templet på samme sted som Salomos tempel hadde stått, men i et mindre og ringere omfang. Dette templet sto i rundt fem århundrer, men noe av murverket led under forfall og forsømmelse. Beretningene om dette templet står i Det gamle testamente.

Romerne kom inn i bildet mange hundreår senere da den osmanske herskerens sønner, Hyreannus og Aristobulus, stred om tronen. Det banet veien for landets fall i romersk makt. Til slutt utropte Roma Herodes til konge av Judea, en stilling han besatte fra år 40 til år 4 f.Kr. Herodes den store var en energisk byggmester, og det var under hans styre at Jerusalem by fikk det utseende den hadde på begynnelsen av den kristne epoken. Jerusalem ble en langt mektigere by enn den hadde vært siden Davids tid.

Herodes var svært upopulær blant sine jødiske undersåtter. Da han ble eldre, forsøkte han å vinne folkets gunst. Han var en mann med betydelig smak når det gjaldt murerhåndverk, og siden han kjente til jødernes dype ærefrykt for den nasjonale helligdommen, kom han på tanken på å gjenoppbygge templet for å avhjelpe de negative følelsene og gjøre seg selv populær. Det ga også arbeid til et stort antall menn og minsket faren for revolusjon. Kongens tilbud om gjenoppbygging ble først mottatt med skepsis og mistenksomhet, men Herodes oppfylte sitt løfte. Jo, det var den samme kong Herodes som for alltid sikret sitt onde omdømme ved å drepe spedbarn i letingen etter Jesusbarnet.

Han utbedret murene og bygde tre kraftige tårn i den gamle bymuren. Ved siden av de tre tårnene lå Herodes palass. Da Judea senere ble styrt av romerske prokuratorer, ble dette enorme byggverket deres residens og sete for regjeringen når de var i Jerusalem. I det nordvestlige hjørnet av tempelområdet bygde han en storslagen festning for soldatene (de ble kalt Antonius etter Marcus Antonius), som var forbundet med tempelsøylegangene med to trappeganger eller broer, slik at de hadde umiddelbar tilgang til tempelområdet hvis det skulle oppstå problemer. På grunn av festningens fordelaktige beliggenhet kunne man ha et konstant vakthold over byen, forstedene og sanktuariet.

Herodes aller viktigste arkitektoniske bedrift var gjenoppbyggingen av selve templet. Selv om han hevdet at han utførte arbeidet som en offentlig velgjører, var det mest sannsynlig tilskyndet av forfengelighet. Arbeidet begynte i årene 20-19 f.Kr., og gjenoppbyggingen av selve sanktuariet ble fullført på halvannet år. Hoveddelen av det nye byggverket ble ferdig på rundt åtte år, men arbeidet med utsmykningen og oppføringen av de ytre gårdsrommene pågikk under hele Kristi liv. Levetiden til Herodes staselige tempel var kort. Innen førti år gikk Kristi forutsigelse om at "det skal ikke levnes sten på sten som ikke skal brytes ned" (Mark 13,2) i

oppfyllelse da romerske angripere ødela det bemerkelsesverdige byggverket.

Alle rester av det store templet i Jerusalem er forsvunnet. Da romerne overfalt Jerusalem i år 70 e.Kr., ble det enorme og fantastiske templet brent og fullstendig jevnet med jorden. Med unntak av Herodes palass, som ble bevart til administrative formål, ble hele Jerusalem feid bort. Mange av murene ble gravd opp helt til fundamentet og steinene kastet ned i kløftene. Romerne ville gi inntrykk av at Jerusalem ikke lenger var bebodd, at den ikke lenger fantes. Det var fullstendig, total ødeleggelse, og alle innbyggerne ble enten drept eller forflyttet under et av de verste blodbadene i historien. For ytterligere å avfolke hele området, ryddet romerne byens nærmeste omegn for skog, deretter landet innenfor en radius på nesten tjue kilometer. Dermed gjorde de et skogrikt område med vingårder og hager til fullstendig villmark. Palestina fikk aldri tilbake det tidligere utseendet. På samme tid ble Qumran, esseersamfunnet ved Dødehavet, også ødelagt. Festningen Masada ble tatt, men ikke før hundrevis av mennesker hadde begått selvmord der etter lang romersk beleiring. Siden den gang har vitenskapsmenn og arkeologer forsøkt å fastsette nøyaktig hvordan Herodes tempel så ut og hvor den lå på tempelplassen. De eneste restene over jorden som har overlevd, er delene av de massive murene. Selve murene var underverk av ingeniørarbeid og teknologi, som Josefus beskrev som “det mest forbløffende verk som noen noensinne har hørt om”. Fundamentet var lagt på den solide berggrunnen opptil tretti meter under den nåværende overflaten. Massive steiner som hver veide flere tonn, ble oppdaget. Steinene var lagt så tett sammen at et stykke papir ikke kunne stikkes inn mellom dem, og mørtel ble ikke brukt. Rester av dette typiske herodianske murerhåndverket kan fremdeles ses i Klagemuren på vestsiden av tempelområdet.

Over jorden ser det ut som om muren er rekonstruert, fordi steinene ikke er så nøye tilpasset som tidligere. De ni nederste steinrekkene består av store blokker, som var karakteristisk for herodiansk murerhåndverk. Den største er rundt fem meter lang og fire meter bred. Over dette er det femten rekker med mindre steiner. Det er mange antydninger til at dette er en rekonstruksjon som er gjort ved hjelp av gamle materialer. Det er vanskelig å tro at de opprinnelige byggmestrene som gjorde seg så stor umak med å få til praktfulle steinblokker med finmeislet overflate, skulle ha plassert de andre steinene på en så vilkårlig måte. Jødene har kommet til Klagemuren siden bibelske tider for å klage over ødeleggelsen av templet.

Det er mange teorier om hvordan templet så ut på Jesu tid, men ingen fakta. Noen av de gamle historikerne, særlig Josefus, har etterlatt seg beskrivelser og referanser i sine arbeider. Templet var bygd av hard kalkstein som ble brutt i store huler dypt under den nordlige delen av Jerusalem. Denne typen stein kunne blankslipes slik at den ble så klar at den lignet marmor. Tempelområdet var velsignet med en uuttømmelig vannforsyning som kom fra en naturlig kilde. Det fantes et fantastisk underjordisk reservoarsystem som var forbundet med rør og kanaler. En del av dette systemet finnes fremdeles i de underjordiske kamrene under den nåværende byen.

Ifølge Josefus var det søyleganger langs murene på det ytre tempelområdet, og basilikaen i syd var særlig bemerkelsesverdig, med minst 162 søyler. Hver søyle var en enkelt blokk av den reneste hvite marmor, og sa stor at tre mann så vidt rakk rundt den med armene utstrakt. De fire søyleradene omfattet tre områder der man kunne spasere under buegangene. Takene var smykket med vakre sederskulpturer, og fasaden var av blankslipt stein. Det var det første man støtte på når man kom inn porten gjennom de massive ytre murene. Derfra var de åpne gårdsrommene brolagt med alle mulige slags steiner. Det syntes ikke å være noen spesiell grunn til denne storsøylede basilikaen, med mindre den ble konstruert for å beskytte store menneskemengder mot sol og regn, eller for å trekke til seg handel. Det foregikk utstrakt handel på tempelplassen i

forbindelse med salg av dyr og fugler til ofring. Det var også pengevekslere der.

På den andre siden av basilikaen var det et stort ytre gårdsrom som var allment kjent som Ikke-jødernes gårdsrom. Selv om bare jøder hadde hatt adgang innenfor murene i det gamle templet til Salomo, mente Herodes at han måtte reservere en del av sanktuariet for fremmede fra alle land. Dette fordi det bodde mange egyptere, grekere, romere og medlemmer av andre land i Jerusalem. Derfor ble det konstruert et stort ytre gårdsrom, Ikke-jødernes gårdsrom, som var åpent for alle som ville spasere og samtale i buegangen. Ved siden av var Israelittenes gårdsrom der ingen ikke-jøder hadde adgang under noen som helst omstendighet. Josefus skriver at de to gårdsrommene var atskilt av en lav mur eller et rekkverk som var i underkant av halvannen meter høy og hadde tretten innganger eller åpninger. På toppen av skilleveggen var det plassert små firkantede steinsøyler med jevne mellomrom. Hver av dem hadde en inskripsjon på gresk som sa at ingen fremmede skulle krysse muren, og at overtredere risikerte dødsstraff.

Templet var et enormt kompleks som besto av flere gårdsrom. Hvert av dem førte til et annet inntil man nådde Det aller helligste. Man hadde adgang til det enkelte gårdsrom i samsvar med sin verdighet og renslighet. Det ble bestemt ut fra Loven, eller de mosaiske reglene. På østsiden av tempelplassen var Kvinnenes gårdsrom. Man kom dit ved å ga gjennom en søylegang som besto av høye søyler (Salomos hall), og opp en terrassevis trapp, fordi dette området var skrått og mer vinkelformet enn resten av tempelplassen. Trappene førte fra ett område til neste og fortsatte fra Kvinnenes gårdsrom til hovedområdet i templet. Gamle historikere sier at trappen sannsynligvis var brutt av to brede trappeavsatser, med et tredje, bredt trinn øverst. Muligens var trappene en forlengelse av portalen.

Jødiske menn kunne gå innenfor dette området til Kvinnenes gårdsrom. Men de fleste kvinner kunne ikke fortsette videre fordi de ble betraktet som urene mesteparten av tiden på grunn av menstruasjonsperioder og ettervirkninger av barnefødsler. Menn hadde heller ikke adgang til de indre gårdsrommene hvis de hadde infeksjon eller led av sykdom, eller hvis de nylig hadde vært i kontakt med lik. Det var mange regler om folks renslighet, og de fleste jøder falt innenfor en av disse kategoriene en eller annen gang.

Bortenfor Kvinnenes gårdsrom var det flere gårdsrom der bare bestemte mennesker hadde adgang, inntil man nådde selve det hellige kammeret. Denne østlige inngangen til Kvinnenes gårdsrom var atskilt av dobbelte dører av korintisk messing. Josefus sier at det noen ganger fant sted offentlige samlinger foran dem. De var så massive at man trengte den samlede styrken til tjue mann for å åpne og lukke dem hver dag. Det var ulovlig å la noen av tempeldørene stå åpne. Det var ni andre porter og dører til de indre gårdsrommene, og de var fullstendig dekket med massive plater av sølv og gull. I tillegg var det dørstolper og overliggere. Men den enorme messingporten overgikk dem alle i størrelse og verdi.

I Prestenes gårdsrom, og rett foran selve tempelbygningen, var alteret der ofringer og brennofringer ble gjort. Det var en rekke ringer i gulvet der offerdyrene ble bundet mens de ventet på sin skjebne. Her fantes også åtte marmorbord der skrottene ble flådd, vasket og forberedt for alteret. Blodet til ofrene rant ned gjennom hull i gulvet, og hele området rundt alteret lignet et slakterhus. Her ble røkelsesbrenningen og velsignelsen av folket gjort foran dem som hadde adgang til dette tempelområdet.

Ikke bare hele tempelfasaden, men også muren og inngangen mellom portalen og sanktuariet var dekket med gullplater. Selve sanktuariet var i det innerste gårdsrommet, og man kom dit ved å følge en tolvtrinns trapp. Det var bygd av hvite steiner, og hver av dem hadde ifølge Josefus den enorme størrelsen på omtrent 10 x 3,5 x 5,5 meter. Det er sagt at det var sin tids største

religiøse sanktuarium i verden. På forsiden var høyden og bredden den samme, rundt 45 meter ifølge Josefus. Det var fullstendig dekket med gullplater med et konkavt, gyllent speil over inngangen. Speilet reflekterte strålene fra den oppadgående solen som en ildglans.

Innenfor var sanktuariet delt inn i de vanlige delene med Det hellige og Det aller helligste. I Det hellige var det et alter, en solid, sjuarmet lysestake og et lys som aldri ble slokket. Veggene i Det aller helligste var dekket med gull, men inneholdt absolutt ingenting fordi avbildninger ikke var tillatt. Ypperstepresten var den eneste som hadde adgang til det aller helligste kammeret, og det bare på spesielle dager. Man mener at Det aller helligste lå over den nåværende hellige klippen i Klippemoskéen.

Bare inngangen til den hellige delen var synlig for folket. Den var dekket av et tungt, seksfarget gardin som beveget seg i vinden. Gardinet skjulte det forgylte interiøret og innholdet for lekmenne. Det var dette gardinet som ble revet i to fra øverst til nederst da Kristus ble korsfestet.

Sett fra Oljeberget var templet rett foran en, der moskeen nå står over Den hellige klippen. Omgitt av prektige søyleganger steg det ene gårdsrommet etter det andre, hvert av dem høyere enn det forrige, til selve det innerste sanktuariet med den glitrende fasaden av gull og marmor.

Herodes hensikt var åpenbart at templet skulle være synlig fra lang avstand og at det skulle være fremtredende i omgivelsene. Byggematerialet av snøhvit kalkstein og den kvadratiske forsiden som var fullstendig dekket med gull, var ment å skulle avlede oppmerksomheten fra resten av byen. Derfor var det ganske naturlig å sverge til gull i templet.

All denne utstrakte byggingen krevde kolossale pengesummer. Herodes utskrev skatter overdrevent og hensynsløst og tenkte alltid ut nye måter for understøttelse av sine mange prosjekter. Folket ble også hardt skattlagt av romerne for å finansiere enda større forbruk utenlands, som ikke ga noen fordeler til Herodes undersåtter. Folket fant disse byrdene undertrykkende. Det kom bitre nødscrik mot ødslingen med penger som var krystet ut fra folks eget hjerteblod. Herodes trodde at hvis folket så at noe av pengene ble brukt til et synlig prosjekt som det å bygge opp templet til deres Gud, ville de bli, i hvert fall delvis, beroliget.

Man kan ikke fullt ut anerkjenne rollen til sanktuariet i Jerusalem med mindre man tar med i betraktningen begrepet "hellighet" og de rituelle forberedelsene de som ville "stå fremfor Gud", måtte gå igjennom. Man ble oppmuntret til å utvide renselsesforordningene til å omfatte dagliglivet for ikke å vekke Guds vrede. Jesus hadde andre synspunkter. Han knyttet ikke den samme viktigheten til de forskjellige nivåene av hellighet i sanktuariet som hans fromme samtidige gjorde. Han mente de var for opptatt av å fokusere på ritualet og seremonien i stedet for på det disse sto for. De hadde glemt enkeltmennesket og dets behov.

Jeg tror at området der Abigail underviste barna, var på østsiden av bygningen. Det var flere andre trapper der som førte fra ikke-jødenes gårdsrom til Kvinnenes gårdsrom, men den terrassevise trappegruppen synes å passe med beskrivelsen av de brede trappeavsatsene der dansingen foregikk. Det ville også være logisk at prestene anviste henne til Kvinnenes gårdsrom, slik det sømmet seg den statusen de hadde gitt henne. Hun var plassert på det "passende stedet" for henne. I nærheten av det ytre området var det et kammer der man lagret musikkinstrumenter, noe som også passer med hennes beskrivelse.

Søylene på den østlige enden av søylegangen kunne være stedet der Jesus snakket til den samlede menneskemengden. Området med de store søylene til syd (basilikaen), ved inngangen til tempelhøyden, var for langt unna til at Abigail kunne se og høre ham klart. Historikere synes å være enige om at Jesus og hans disipler underviste i området på østsiden av templet. Det ga

mening, for der kunne han snakke til alle uansett hvilken renslighetsgrad de hadde. Han kunne også bli hørt av både jøder og ikke-jøder fordi dette området bortenfor sperringen var åpent for alle.

Hvis mine antakelser er korrekte, talte Jesus på den nederste enden av Kvinnernes gårdsrom under søylegangen, mens Abigail lekte med barna på den terrassevise trappen som førte til de indre gårdsrommene. Hvis han snudde seg og så henne, kunne han ha gått opp trappene mot henne, mens mengden så på nedenfra. Jeg tror at historikernes funn og Josefus tolkninger har identifisert dette stedet som det eneste sted der det kunne ha skjedd. Og det mest bemerkelsesverdige av alt er at trappene, søylene og de andre detaljene er der. Det er bekreftende fakta som ikke er lett tilgjengelig for en som ikke har utført grundige undersøkelser. I det følgende vil jeg ta med punkter som er forbundet med undersøkelsene, på passende steder.

KAPITTEL 5

Jesu niese

Den neste overraskende forbindelsen med Jesus kom spontant i 1987, et år etter mitt arbeid med Mary. Jeg var fremdeles dypt engasjert i oversettelsen av Nostradamus kvaterner (for de tre bindene [Conversations with Nostradamus](#)), og jeg var også blitt UFO-gransker.

Jeg var blitt bedt om å utføre hypnoser i antatte bortføringstilfeller i Arkansas (se min bok [Keepers of the Garden](#)). Min tid var delt mellom mange prosjekter i tillegg til tidligere liv-terapi.

Anna var en mild, jødisk kvinne med behagelig stemme. Hun var sist i trettiårene, selv om utseendet ga et feilaktig inntrykk av alderen. Hun syntes å besitte en evig ungdommelighet og ga inntrykk av å skjule en utstudert tenåring like under overflaten. Han hadde vokst opp i det reformerte jødiske templet, og hun og hennes familie kunne ikke hebraisk. Anna og hennes ektemann hadde besluttet å flykte fra de overfylte og støyfylte omgivelsene i Los Angeles der hun var født og hadde vokst opp. De valgte en roligere livsstil i åsene i Arkansas og bygde et bed-and-breakfast-etablissement i utkanten av en turistby i nærheten. Jeg hadde kjent henne i flere år og hadde arbeidet med henne som klient på mange prosjekter. Hun hadde vist seg å være en utmerket klient, og jeg hadde lært henne å gå raskt og lett inn i dyp transe. Jeg kan oppriktig si at Anna er en av de sjeldne menneskene som ikke er i stand til bedrageri. Hun er den mest troverdige personen jeg noen gang har møtt.

Da denne hendelsen fant sted, hadde ikke Anna noen problemer og vi arbeidet ikke med noe spesielt. Hun hadde opplevd tilbakevendende bilder som glimt i sinnet. Disse bildene lignet Israel eller den delen av verden. Det var bare enkle gatebilder og glimt av mennesker som var kledd i klesdrakter som var typiske for det området. Bildene var ikke forstyrrende, men hun trodde at hennes ubevisste sinn forsøkte å fortelle henne at hun hadde levd et liv i det landet.

Hun ville utforske muligheten. Vi ville se om vi kunne få noen opplysninger om det i løpet

av den første sesjonen.

Da hun lå behagelig på sengen, brukte jeg nøkkelordet hennes og startet sesjonen.

D: Du sa at du i det siste har sett noen bilder som du tror kan være forbundet med et tidligere liv. Vi skal se om vi kan finne ut noe om det, og om det er noe der som du trenger å vite om. Du trodde det kunne være i Jerusalem, men vi er ikke sikre. Så hvis bildene som har dukket opp i sinnet ditt, er viktige og har aktualitet, vil jeg at vi utforsker dem og ser om det er noe der som du trenger å vite. Jeg teller til tre og når jeg er kommet til tre, er du der. 1... 2... 3... vi har gått til den tiden du har sett. Hva ser du? Hva gjør du?

Hun gikk inn i bildet på et uvanlig punkt. Hun snakket med barnslig stemme og opplevde en slik sinnsbevegelse at det virket som om hun var gråteferdig.

A: Jeg er... Jeg er pike. Og mitt navn er Naomi (uttalt: Niome). Og jeg er ikke så glad (gråteferdig). Å, det er vanskelig å snakke om det.

D: Skjedde det noe som gjorde at du føler det slik? (Hun hikstet, så jeg beroliget henne.) Du kan snakke med meg.

A: Jeg skulle ønske jeg var gutt. Da ville jeg være fri til å gjøre det jeg tror det er meningen jeg skal gjøre. Og jeg vet det (hun brøt sammen). Det er vanskelig.

Anna kjente meg allerede og hadde en arbeidsrapport hos meg, men jeg hadde her å gjøre med en annen personlighet. Jeg måtte oppnå Naomis tillit slik at hun følte seg vel når hun snakket med meg.

D: Jeg skjønner. Noen ganger trenger du noen å snakke med. Du kan alltid snakke med meg om det.

A: Det er meningen at jeg skal spre læren fordi jeg forstår den så godt fra hjertet. Og han så på meg og fortalte at jeg ikke kunne det fordi jeg er kvinne og det ikke ville bli forstått. Og... (hikst) jeg elsker ham så høyt.

D: Hvem snakker du om? Hvem fortalte deg dette?

A: Det var... (hikst) det var nasareeren.

Den eneste personen jeg noen gang hadde hørt var blitt kalt dette, var Jesus. Dette var en overraskelse. Jeg måtte stille spørsmål forsiktig for å finne ut om det var ham hun snakket om.

D: Kjenner du nasareeren?

A: Ja (hikst). Og jeg ville forlate mine foreldres hus og følge ham fordi jeg vet, jeg vet jeg kan gjøre alle de tingene. (Stemmen hennes var full av sorg og sinnsbevegelse.) Og jeg er ikke redd.

Hun begynte å gråte. Tårene piplet nedover kinnene hennes og ned i puten.

A: Jeg kunne klippe håret mitt og gå i gutteklær. Og jeg tror ikke de ville se forskjellen. Men jeg tror jeg tror virkelig at det er meningen at jeg skal følge ham og hjelpe ham og passe på ham. Jeg tror han trenger meg. Og jeg tror at hvis jeg hadde vært født som gutt, så kunne jeg ha gjort

det. Men det er ingenting annet for meg å gjøre. Jeg vil ikke gjøre noe annet.

D: Jeg skjønner.

A: Og de sier at min far er hans halvbror (snufs). Og hvis det er slik, synes jeg at jeg burde få lov til det.

Dette var en stor overraskelse. Jeg antok at hun snakket om Jesus, men hadde han en halvbror? I *Jesus og esseeerne* ble det nevnt at han hadde flere brødre og søstre, men vi kom ikke i kontakt med dem i den boken. Selv om jeg var forvirret, måtte jeg tenke ut måter å stille spørsmål på som ikke var ledende.

D: Hvem er din far?

A: Min far er smedmesteren... han arbeider med metall. Han er landsbyens metallarbeider. Han lager låser og forskjellige ting med forskjellige metaller som han former.

D: Du sa han var halvbror til denne andre mannen?

A: Det er det jeg ble fortalt. Jeg vet ikke om det er derfor de vil holde meg vekk fra ham.

D: Hva er din fars navn?

A: Josef

En annen overraskelse. Jeg hadde funnet ut at i den kulturen ble den eldste sønnen ofte kalt opp etter faren.

D: Hvor lenge har du kjent denne andre mannen?

A: Jeg har alltid kjent ham. Han har alltid vært her. Han kommer til huset for å besøke min far. Jeg tror de har forretninger sammen, men han har andre forretninger i byen. Jeg har hørt ham snakke og det var som om det var mine ord. Jeg vet at han skal dra også.

D: Hvor skal han dra?

A: Han tar med seg en gruppe utpå en reise - en pilegrimsreise for å spre læren. Og jeg vet at det er min plass. Men min far føler det ikke slik. Min far føler frykt og det gjør ikke jeg. Min mor er en rolig kvinne. Hun sier ikke noe om det.

D: Hva heter byen du bor i? Har den et navn?

A: Jerusalem. De sier...

Hun sa tre ord som åpenbart var på hebraisk, et språk som Anna ikke har noen bevisst kjennskap til. Det var vanskelig for meg å skrive dem av fonetisk, så jeg spurte senere en mann som snakket flytende hebraisk, om han kunne forstå dem ut fra innspillingen. Han sa:

“Selvsagt,” og ga meg stavemåten: Yeiushalaym shel sahav. Naomi fortsatte:

A: Og nå vet jeg hva det betyr. Jeg visste egentlig aldri hva det betydde.

D: Hva betyr det?

A: Det betyr “Jerusalem av gull”.

Den jødiske mannen sa at denne oversettelsen er absolutt korrekt. Han forklarte deretter hvorfor Jerusalem ble kalt for det. De gamle husene er laget av lokal, honningfarget kalkstein som gir hele byen en gyllen glød når solen skinner på den. Det hørtes ut som en trolig forklaring, til jeg gjorde undersøkelser om det gamle Jerusalem. Alle bygningene i den moderne byen er

bygd etter Kristi tid, så det ville ikke stemme med mindre husene var bygd av samme type materiale for to tusen år siden. Det er en mulighet, men mine undersøkelser ga en langt mer logisk forklaring på det å kalle byen “Jerusalem av gull”.

Jeg oppdaget at hovedbygningene i templet hadde vært bygd av lokal, hvit kalkstein som ble blankslipt slik at den lignet marmor. Bygningsfasaden hadde vært forgyldt med en platekledning av gull, og flere av de store dørene som førte til den innerste gårdsplassen, eller sanktuariet, var platebelagt med gull og sølv. Alt dette ga inntrykk av et strålende tempel og må ha vært et imponerende syn. Templet ble beskrevet som så vakkert at det ble snakket om i hele den gamle verden. Folket kalte åpenbart byen “Jerusalem av gull”.

A: Og jeg har alltid likt klangen når jeg har hørt det, men jeg visste aldri hva det egentlig betydde. Og det betydde det han sprer. Det betydde det gylne lyset jeg ser komme fra hjerteregionen hans. Det er den gylne gløden av kjærlighet og omsorg og godhet, av at det ikke er frykt eller ondskap der. Så det betyr den slags gull. Gullet av det å være. Det betyr ikke metallet gull. Det er hva jeg ikke forsto. Så det betyr at han har bygd Jerusalem av gull på grunn av det han forsøker å undervise. Og jeg tror, nå når jeg forstår det, at jeg bare vil leve etter det. Jeg vil være til nytte. Jeg vil følge ham. For jeg vet at jeg har den samme kjærlighetsfulle energien, og jeg kunne være til nytte. Og jeg behøver ikke å gifte meg eller bli tatt hånd om eller bli mor. Jeg vet jeg kunne følge ham og lære å helbrede og lindre andres smerte. Og det er alt jeg vil.

D: Du sa du kjente noe av hans lære. Har du studert med ham, eller hva?

A: (Latter) Nei det er ikke tillatt. Jeg har hørt ham snakke med min far når de trodde jeg sov. Jeg har også kledd meg om og sneket meg ut til der han hadde møte. Og jeg har lyttet når jeg har sneket meg ut og gjort det.

D: Har han en stor gruppe? Du sa han tar en gruppe med seg.

A: Nei, ikke så stor. fordi de fleste har fått undervisning privat, i små grupper. Men han vet nå at han skal sende sine budskaper ut. Denne gruppen er liten fordi ikke mange av oss er modige nok til å følge sannhetens og kjærlighetens vei. Det er vanskelig å finne mennesker som ikke er redd for å helbrede og tjene. Så akkurat nå er ikke gruppen så stor, så vidt jeg vet.

D: Kjenner du ham ved andre navn enn nasareeren?

A: De kaller ham Jesus, men jeg tror jeg liker måten “nasareeren” lyder på, bedre. Kanskje fordi jeg hører min far og ham snakke om Nasareeren.

D: Jeg lurte på om det var det din far kalte ham.

A: Å, noen ganger. Men vanligvis når han kommer og når de snakker om forretninger, tømmerarbeid og metall, kaller han ham Jesus. Noen ganger kaller han ham bror. De bruker “bror” en del.

D: Men du sa at du har hørt at de er halvbrødre? Betyr det at de har samme mor eller samme far? Hva vet du om det?

A: Jeg vet ikke om jeg forstår alt. De har aldri egentlig snakket om det, eller de ville ikke snakke foran meg. Men jeg tror... jeg tror faren er den samme, fordi min far har samme navn som sin far. Men jeg forstår ikke så mye. De har aldri fortalt meg det.

D: Har du noen gang sett... din bestemor og bestefar? (Jeg tenkte på Josef og Maria.)

A: Dem til min mor mer enn dem til min far. Det er ting de ikke snakker om. Vi ser dem ikke så ofte. De er langt borte. Det er det de forteller meg.

D: Så den du ser mest fra den familien, er nasareeren når han kommer? Har du brødre og

søstre?

A: Jeg har en bror. Og han er... langt borte. Han dro for å studere.

D: Hva slags studier?

A: Han dro for å bli lærd. Han dro for å studere sammen med lærere og rabbinere ("raboni") for å lære forskjellige lover og læresetninger. For å bli en lærd mann.

Jeg kunne ikke finne ordet "raboni" i ordboken, så jeg spurte den jødiske mannen om det. Han sa at det er en av de formelle, respektfulle måtene å tiltale en rabbi på.

D: Måtte han reise langt for å gjøre dette?

A: Ja. Han har reist til en annen større by for å gjøre det.

D: Jeg trodde Jerusalem var stor.

A: Jerusalem er stor. Men jeg tror ikke at han kunne studere det i Jerusalem.

Jeg har allerede forklart at utdanning utelukkende betydde studier av Loven. All annen undervisning måtte man få andre steder. Tanken slo meg at hennes bror kanskje hadde dradd for å studere sammen med esserne, siden Jesus kjente dem så godt.

D: Så du vet ikke helt hvor han dro? Du har aldri hørt noen si noe?

A: Han ga meg ikke navnet. Nei, jeg vet ikke navnet. Men det er mange ting de ikke lar meg få vite. Jeg tror på grunn av frykt, eller de tror de beskytter meg.

D: Men din bror er eldre enn deg, ikke sant?

A: Ja. Min bror er ti år eldre enn meg. Jeg vet ikke... han kan være engasjert i ting som er hemmelige. Så de forteller meg det de forteller meg. Det er som om han er en annen far (latter). Min mor har min bror og meg som barn, men hun har andre barn som hun tar seg av. Og hun gjør alt som det er forventet at en kvinne skal gjøre. Men hun tar seg av foreldreløse barn eller barn som trenger å bli passet på.

D: Kan du fortelle hvordan nasareeren ser ut? Hvordan hans fysiske utseende er?

A: Han er... når jeg ser opp på ham, jeg er ikke sikker. La meg se først. Som mann er han av omtrent samme høyde som min far. som jeg tror du sier er gjennomsnittlig. Han virker... han er sterk i armene og skuldrene. Han er ikke en stor mann, men han har styrke. Og... øynene hans er vidunderlige. Øynene hans er blå. Og han har brunt hår og... hår på haken og over munnen. Og han er solbrent. Jeg ville si at han er ganske mørkhudet.

D: Men du sa at øynene hans er vidunderlige?

A: Ja. Jeg trodde aldri at blå øyne var snille og kjærlighetsfulle, men hans er. Jeg er vant til mørke øyne. Men hans øyne er bare så snille og så kjærlighetsfulle (sukk).

I *Jesus og esserne* siterte jeg fra [The Archko Volume](#), en lite kjent bok som er skrevet av Drs McIntoch og Twyman og trykt i 1887. Disse mennene hadde oppdaget skrevne rapporter om Kristus i det vatikanske biblioteket. En av disse inneholdt en beskrivelse av Jesus, som faller bemerkelsesverdig sammen med beskrivelsene til flere klienter. Etter at *Jesus og esserne* var trykt, kom jeg over et annet dokument som inneholdt en lignende beskrivelse. Dette forbløffende dokumentet ble også oppdaget i det vatikanske biblioteket. Det ble antatt skrevet til det romerske senatet på Kristi tid av Publius Lentulus, daværende romersk prokonsul i Judea, en forgjenger og venn av Pontius Pilatus. Han beskrev Jesus slik:

“Det er en mann med en fornem og velproporsjonert skikkelse, med et ansikt fylt av godhet og fasthet, slik at iakttakerne både elsker og frykter ham. Håret er vinfarget (antakelig solbrent) og gyllent ved roten - rett og uten glans - men fra ørene krøllet og glinsende og delt ned langs midten på nasareeres vis.

Pannen er jevn og glatt. Ansiktet uten lyter og fremhevet av en dempet glød, minen åpen og vennlig, fullskjegg av samme farge som håret og grenet i formen, øynene blå og særdeles strålende.

I irettesettelse er tungen formidabel, i formaning og undervisning mild og vennlig. Ingen har sett ham le, men mange det motsatte, å gråte. Han er høy, hendene vakre og rette. I tale er han veloverveid og alvorlig og lite tilbøyelig til snakkesalighet, i skjønnhet overgår han de fleste menn.”

Dette er hentet fra artikkelen “*What Did Christ Really Look Like*” (Hvordan så Kristus egentlig ut? - o.a.) av Jack Anderson, i Parade Magazine, 18. april 1965.

D: Du sa at han har kommet hjem til dere så lenge du kan huske?

A: Ja. Jeg har alltid kjent ham. Jeg har alltid sett ham der. Da jeg var liten, trodde jeg de bare hadde forretninger sammen, men jeg tror han forsøkte å løse et familieproblem.

D: Det ville være naturlig at han kom for å besøke ham fra tid til annen hvis de var brødre. Jeg er interessert i denne mannen. Han høres svært uvanlig ut.

A: Vel, jeg bare... jeg vet at jeg gikk til ham her om dagen og fortalte at jeg ville følge ham. (Igjen trist) Og han sa at det ville være for vanskelig fordi jeg er pike. Folk ville ikke forstå. Og jeg sa til ham at jeg kunne klippe håret og gå med mannsklær, og de ville ikke vite noe. Og han sa at jeg skulle følge ham, men ikke nå. Og jeg vil ikke gjøre noe annet. Jeg er ikke min mors barn. Jeg er ikke ment å gjøre det hun gjør. Jeg er bare i denne kvinnens kropp.

D: Kanskje han mente at du måtte vente en stund. Hvis han sa *ikke nå*, sa han faktisk ikke nei. Kanskje han vil la deg følge ham senere.

A: Jeg håper det. Men jeg kan være til nytte likevel og forsøke å huske hva jeg har hørt ham si. Og hjelpe min mor med de barna som trenger slik omsorg.

D: Du sa at du snek deg ut en gang og lyttet mens han snakket. Var det den eneste gangen?

A: Vel, det har ikke vært mange muligheter fordi jeg ikke liker å vanære mine foreldre. Men jeg ble så dradd av mine stemmer til å gå og lytte til ham. Så jeg var der noen ganger. I vår lille del av byen hørte jeg hvor møtene skulle holdes, eller jeg overhørte folk som snakket med min far. De ble holdt på forskjellige steder. Folk hadde hemmelige steder i huset, eller underjordiske rom i byområdet. Og han holdt møter og lærte om en måte å leve på som er riktig og skulle være for alle.

Under utgravningene oppdaget arkeologene at den underjordiske delen av Jerusalem er gjennomhullet av hemmelige ganger og underjordiske kamre som daterer seg til og med fra tiden før Kristus. Noen av husene kunne ha hatt hemmelige innganger som førte til de underjordiske møterommene.

D: Kan du huske noe av det han sa?

A: Vel, når jeg tenker på det, kan jeg se gløden av det gyllne lyset rundt hjerteregeionen hans. Og jeg husker best at han sa at vi bare skulle elske og bry oss om andre slik vi ville at de skulle gjøre. Jeg tror det er det jeg husker best. Hans visdom er sterk, men likevel ikke brutal.

Så han lærer at du ikke må påføre andre smerte for å få forståelse.

D: Hvorfor må han møte på skjulte steder?

A: Fordi det er en gruppe i styresmaktene som har begynt å tro at han kanskje har innflytelse på flere enn de trodde. Jeg tror ikke de trodde på ham eller tok ham alvorlig til å begynne med. Og jeg tror de er bekymret nå fordi de fattige og hjelpeløse, de som har tillit og tro, vender seg mer og mer til ham. Så det er en endring i styresmaktenes oppfatning. De begynner å bli harde. De begynner å bli redd for makten i hans sannhet. Det er en ødsel gruppe mennesker. De tar og tar og har rom fulle av rikdom, og bryr seg ikke om hva som skjer med de syke og fattige. Så møtene blir holdt i hemmelighet.

D: Jeg lurer på hvorfor de er redd for én person.

A: De var ikke i begynnelsen. Men jeg tror at noen i styresmaktene har hørt ham. De vet at han snakker en sannhet som de føler inne i seg selv. Og inni seg er de splittet fordi de ikke kan føle troskap ovenfor den andre kroppen. Så det oppstår stor kamp, er jeg redd.

På den tiden var Israel tynget under åket av romernes okkupasjon. De var blitt fratatt mange av sine rettigheter og ble urimelig skattlagt, i en slik grad at mange jøder følte at de var slaver i sitt eget land. De lette etter en befrier, en Messias, en frelser som skulle komme og forløse dem fra den situasjonen. De ønsket desperat å få tilbake den levemåten de hadde hatt før den romerske okkupasjonen. Men det var også stor frykt, for romerhæren var sterk.

Mange hemmelige grupper ble dannet som forfektet at regjeringen skulle styrtes med vold. En av de mest kjente var selotene som Judas Iskariot var medlem av. De ville ha krig og lette etter en leder som var sterk nok til å organisere bevegelsen. Mange av disse gruppene, noen voldelige og andre fredfulle, trodde at de hadde funnet en slik leder i Jesus, fordi han snakket om ting de aldri hadde hørt før.

Prestene likte ham ikke fordi han forfektet en filosofi som var annerledes enn den de underviste i. Dermed ble han nøye overvåket av begge grupper. Romerne var særlig iherdige fordi de så at han samlet tilhengere, og de visste at den sivile uroen bare trengte en sterk lederskikkelse før et opprør ble organisert. Den store spredningen av jøder hadde ført til at Jerusalem var blitt et sentrum av betydelig viktighet i det romerske keiserdømmet. Det som skjedde der, skjedde på verdensscenen. Derfor ble alle handlinger av en undergraver som Jesus, nøye overvåket og rapportert til Roma.

D: Du sa han har en gruppe som følger ham de fleste steder? Kjenner du noen av personene i gruppen?

A: Jeg har sett noen menn. De lar det ikke komme ut offentlig. Men det så ut som om det var menn på hans alder. Det ser ut til å være et bånd, en tilslutning. De tror på det samme og arbeider til beste for helheten. Så det er en håndfull som jeg alltid ser rundt ham.

D: Jeg lurer på om du kjenner noen av navnene. Du vet jeg ikke sier det, jeg er bare nysgjerrig.

A: (Pause) Det ser ut til å være en som heter Johannes (sagt som et spørsmål). Og den mannen... jeg har sett Johannes en god del. Men de andre mennene, jeg tror ikke jeg kjenner navnene deres.

D: Jeg tenkte du kanskje hadde hørt ham eller din far kalle dem ved navn. Hvordan ser Johannes ut? Du sa han er omtrent på samme alder?

A: Ja. Han ligner, bortsett fra at han har de mørke øynene til mange av menneskene i dette området. Og han ser ikke like vennlig ut. Han er litt kraftigere også.

D: Du sa for en stund siden noe om “stemmene” dine som forteller deg noe? Hva mente du med det?

A: Vel, jeg liker ikke å vanære mine foreldre eller gå imot deres ønsker, men noen ganger hører jeg ting. Stemmene som kommer inn i hodet mitt, forteller meg at disse tingene er ok, fordi du gjør dem av riktige årsaker. Du gjør dem ikke av vanære. Du gjør dem fordi du ærer din tro, din Gud. Stemmene er så sterke at jeg vet det er Ok at jeg forkler meg og sniker meg ut av huset.

D: Og det er det du mener. Du hører dem inni hodet ditt? Har du en bestemt religion, eller skjønner du hva jeg mener?

A: De lærer ikke en pike så mye, i hvert fall ikke i min familie. Men de har judeisk tro. Jeg tror at nasareeren også har den troen. Likevel går han en annen vei fordi det er mye ukjærlighet i Loven. Og jeg tror det er derfor familier blir splittet. Folk har vanskeligheter med å forstå eller kjenne sin egen tro nå.

Dette var en del av sammenstøtene Jesus hadde med prestene i templet. Han var ikke enig i deres tolkning av Loven, de mosaiske reglene som var nedskrevet for at jødene skulle følge dem. Han mente de var urettferdige og ble tolket for bokstavelig. I Jesus og esseerne var det tydelig at han fant andre meninger i sine studier av Lovene. Hans frimodige bemerkninger forårsaket uoverensstemmelser, og han vendte seg bort fra templet og begynte å fortelle folk om sine tolkninger av religion i hemmelighet. Etter hvert som hans popularitet vokste, vokste også opposisjonen blant prestene som trodde at han forsøkte å undergrave deres autoritet.

D: Går din familie til gudstjeneste noen steder?

A: De gjør. De går til templet.

D: Har du selv vært i templet noen gang?

A: Ja. Men kvinner går en annen vei og sitter på et annet sted enn menn. Og jeg... (sukk) jeg føler meg ikke så elsket der inne. Jeg føler meg nærmere Gud andre steder.

D: Kan du fortelle hvordan utsiden av templet ser ut? Er det en stor bygning, eller en liten?

Jeg ville se om Naomis beskrivelse av templet stemte med Abigails.

A: Dette... jeg tror det er mange rundt om.

D: I Jerusalem?

A: Ja. Dette er ikke det største. Det er av stein eller steinstruktur

D: Er det et større i byen?

A: Det er et større der.

D: Har du noen gang sett den bygningen?

A: Jeg har sett det. Det er stort. Det skremmer meg. Det gjør meg kald. (Latter) Jeg liker vårt lille.

D: Hvorfor? Fordi det er for stort?

A: Ja, jeg synes det er altfor stort.

D: Vel, hvordan ser det ut fra utsiden?

A: Å. Det har mange lysfargede steiner. Også ser jeg store dører og noen søyler på utsiden.

Det er... det er høyt under taket innenfor.

D: Har det mange søyler rundt på utsiden?

A: På forsiden, ser ut til å være... åtte på forsiden.

D: Har det søyler andre steder enn på forsiden?

A: Innenfor. Jeg ser noen innenfor.

D: Har det trapper som fører opp til dørene?

A: Ja. De er lange... lange steiner... trapper.

Naomis beskrivelse stemmer godt med Abigails versjon og med den historiske undersøkelsen.

D: Men du sa at du ikke likte å gå dit fordi det er...

A: (Avbrøt) For stort. Det får meg til å føle meg ensom.

D: Ja, noen ganger kan ting være for store, og så skiller de deg fra det de forsøker å lære deg. Men kvinnene får ingen undervisning?

A: Nei. Ikke der jeg har vokst opp. De underviser ikke kvinnene. Mennene får utdannelse. Rabonien underviser mennene, men han underviser ikke kvinnene. Det ser ut til å være skikken akkurat nå. Jeg er ikke fornøyd med det.

D: Det virker rart at de ikke vil undervise deg, fordi du vil lære.

A: Jeg har lært. Jeg har lært likevel. Jeg har lyttet og jeg har lært. Og jeg har hatt venner som har undervist meg.

D: Vel, gruppen som følger nasareeren, er det noen kvinner i den gruppen, eller er det bare menn?

A: Jeg ser kvinner. Men jeg vet ikke om de er med gruppen hele tiden, eller om de er der fordi de er hustruer og søstre. Men det virker som om han reiser sammen med menn.

D: Jeg tenkte at hvis det var andre kvinner i grupper, ville du kanskje få lov til å dra senere.

A: Kanskje. Det er en Jeremias. Jeremias faller meg inn. Jeg vet ikke helt hvorfor. Jeg tror han er en av mennene som følger ham.

D: Er Jeremias like gammel som de andre?

A: Nei. Han virker litt yngre.

D: Landet du lever i, har det en hersker? Du snakket om styresmakter for en stund siden?

A: De kaller ham konge. Konge? Jeg tror de kaller ham konge, og så har han en regjering, tror jeg.

D: Har du noen gang hørt dem snakke om kongen?

A: Min far har. De synes han er en urettferdig konge. De... som jeg fortalte deg, har de rom på rom, lagerhus med rikdommer, og det er for mange fattige mennesker der ute.

D: Har du hørt om noe han har gjort? Har din far snakket om noe bestemt?

A: Vel, han... de snakker om mennesker de kaller "slave,". De snakker om grusomme straffer. De snakker om mennesker som er blitt ført bort og aldri hørt fra. Og det var ingen grunn til det.

D: Mener de at kongen er ansvarlig for disse tingene?

A: Ja. Og jeg forstår ikke alt helt. Jeg vet ikke alt som er å vite. De forteller meg ikke disse tingene. Du skjønner, min mor er en god, rolig kvinne. Hun er akkurat det hun skal være. Så hun diskuterer ikke noe av dette eller sier sin mening høyt.

D: Kanskje det er det som er forventet av henne. Er det et stort hus du bor i?

A: Nei det er lite. Min far har sin arbeidsplass; og forbundet med den er dagligrommet. Og utenfor er det en ovn. Så det er lite, men det er hyggelig. Det er komfortabelt.

D: Hvordan ser det ut på innsiden? Dagligrommet?

A: Det er et rom når du kommer inn. Det er der vi spiser. Vi har et bord og møbler. Så er det et annet lite rom der mine foreldre sover. Og det er en liten kjellerdør. Og så har jeg en liten alkove.

D: Hvordan ser plassen din ut? Hva sover du på?

A: Det er strå som er bundet sammen for å gi det form og tykkelse. Det er plassert på en liten forhøyning av tre. Og så er det dekket over med klede og skinn.

D: Er det behagelig?

A: Ja. Det er behagelig.

D: Er det alt du har på din lille plass?

A: Jeg har dét og et lys. Også bare noen personlige ting, men det er alt. Og klærne mine er brettet sammen i et hjørne.

D: Hva slags mat spiser dere?

A: Vi spiser korn og frukt. Og fisk Det er det de kaller "dadler" og andre myke frukter fra busker.

D: Spiser dere noen gang kjøtt i tillegg til fisk?

A: Sjelden. Noen ganger har vi lam. Jeg vet ikke... oksekjøtt? Oksekjøtt? (som om det var et ukjent ord).

D: Hva er det?

A: Oksekjøtt er sjelden. Vi har det lite.

D: Har dere andre slags grønnsaker, eller skjønner du hva jeg mener?

A: Ja. Grønnsaker vi kaller... squash og... det er grønne grønnsaker.

D: Vel, det høres ut som om dere har mange forskjellige ting å spise. Hva drikker dere?

A: Jeg drikker geitemelk og vann. Og min far har også en annen drikk

D: Hva er det?

A: Jeg tror han drikker brygg. Men jeg vet ikke helt hva det er. Og så har de vin. Vi lager brød i ovnen utenfor.

D: Så du går ikke rundt sulten. Det er bra. Vel, er det Ok at jeg kommer tilbake og snakker med deg en annen gang?

A: ja, gjerne. Du fikk meg til å føle meg bedre (lettet sukk).

D: Ok, da. Og du kan alltid snakke med meg når jeg kommer, og fortelle meg ting som plager deg, fordi jeg ikke forteller det til andre. Det er alltid fint å ha en venn å snakke med.

Da jeg brakte Anna tilbake til full bevissthet, lurte jeg på hvordan hun ville reagere når jeg fortalte henne hva hun nettopp hadde snakket om. Hun hadde noen vage minner om sesjonen. Jeg lot båndopptakeren stå på da hun fortalte om dem.

D: Du sa de hadde forskjellige navn på maten? Og du kunne høre andre språk? Er det dét du mener?

A: Ja. Det er vanskelig å forklare. Da du sa "grønnsaker" eller "frukt", kunne jeg se det, men jeg kunne ikke gi det noe navn. Det var også noe der som jeg aldri har sett i dette livet. Noen ganger når du stiller spørsmål, tror jeg at jeg forsøker å filtrere svarene gjennom alt det som foregår rundt meg.

D: Du kunne høre andre språk? Var de i bakgrunnen, eller hva?

A: Noen ganger. Men jeg forsto ikke ordene.

D: Er de få tingene alt du husker?

A: Jeg husker huset. Og jeg tror jeg husker... (latter) jeg husker jeg sa "nasareeren".

D: Det var åpenbart en henvisning til Jesus. Vet du mye om ham?

A: Siden jeg er jødisk, har jeg egentlig ikke tenkt så mye på Jesus før. Faktisk aldri. I mitt miljø var han ikke engang anerkjent. I den familien jeg vokste opp, skjøv de det bare fra seg når jeg spurte mor og far om Jesus. Jøder jeg kjente da jeg vokste opp, opptrådte som om han ikke fantes. Så det var ikke før jeg var i trettiårene at jeg virkelig begynte å se på det. Jeg hadde alltid syntes at det var en konflikt der. Jeg kunne ikke forstå hvorfor de ikke ville snakke om ham. Og likevel syntes jeg han var slik en god lærer ut fra det lille jeg lærte om ham. Derfor har jeg aldri hatt noen referanseramme når det gjelder ham.

D: Så du har ingen grunn til å... en kristen kunne for eksempel si:

"Å, jeg skulle ønske at jeg levde på Jesu tid." Du har ingen grunn til å føle på den måten.

A: Nei, fordi vi ikke engang snakket om ham. Han eksisterte ikke for min familie og dem jeg kjente.

D: Hvis jeg fortalte deg at du kjente Kristus i det livet, hva ville du si?

A: Jeg ville si... (latter) Jeg tror ikke jeg kan svare på det (latter).

D: Hva ville du si hvis jeg fortalte deg at han var din onkel?

A: (Et forbløffet uttrykk) Jeg visste ikke at Jesus var en... jeg bare... jeg synes det er forvirrende. Jeg finner det nesten komisk Det er absurd. Jeg er jødisk. At en slik historie kommer fra meg, må være det verst tenkelige valget.

D: Det er med andre ord vanskelig å tro.

A: Vel, akkurat nå føler jeg meg ikke vel med det. Helt siden jeg var barn, fordi mine foreldre... ingen fortalte meg noensinne om Jesus.

D: Men de bagatelliserte det ikke heller?

A: Nei, mine foreldre ville virkelig ikke visst hvordan de skulle snakke om det. De hadde alltid fiks ferdige svar. Det var ikke så mye kommunikasjon. Som barn lærte jeg bare hva jeg skulle spørre om og hva jeg ikke skulle spørre om. Jeg lærte i ung alder at det var visse ting du ikke spurte om. Og de sa bare: "Det finnes jøder og det finnes ikke-jøder. Vi tror på Gud." De pleide å si til meg: "De har Jesus. Og Moses, som ga oss de ti bud, er som Jesus for oss." Det var slike ting mine foreldre fortalte meg. Nå forsøker jeg å huske min barndom. Da jeg var liten, tålte jeg knapt å gå i templet eller på søndagsskolen.

Jeg syntes det hele var noe sludder Da jeg som liten lærte den jødiske historien, var jeg forskrekket over hvor grusomme jødene var. Det var så tydelig for meg hvor mye kontroll de hadde over våre liv og hvor grusomt templet var. Jeg har hatt disse følelsene ovenfor jødedommen siden jeg var barn. Men jeg hørte om Jesus fra alle de andre små barna. Og jeg vokste opp så støtt over ham. Jeg var forferdet over at en hel religion var bygd rundt denne ene mannen, så jeg følte aldri noe godt ovenfor Jesus. Det virket alltid støtende på meg. Og da jeg ble eldre og begynte å spørre om det, ble det enda verre. Jeg forsto ikke engang hvem han var eller hva han var. Jeg følte bare at det var for rart til at jeg kunne forstå det, at folk hadde dannet en religion rundt én mann. Religion er ment å handle om Gud. Det var ikke før vi flyttet hit at jeg begynte å lytte til hva noen hadde å si. Og plutselig sto tingene klart for meg. Alt dette har skjedd i løpet av de siste fem årene. Så det var som om jeg måtte komme bort, kanskje til et miljø som dette, for at ting skulle falle på riktig plass. Som om "dette er sannheten, det er dette jeg trengte å

vite”. Kanskje det var derfor jeg aldri kunne svelge noe av det jeg hørte, fordi han var et menneske. Men også fordi... kanskje en del inni meg vil tro det. Særlig fordi jeg i de siste seks månedene av en eller annen grunn har hatt slike sterke følelser, og jeg vet ikke hvor de kommer fra. Jeg visste at jeg hadde noe viktig å finne ut av i den delen av verden, og at regresjon var måten å finne svaret på.

D: Men dette er ikke noe du ville finne opp hvis du skulle dikte opp et tidligere liv.

A: Det ville være det siste jeg tenkte på.

Dette syntes å være et bemerkelsesverdig gjennombrudd, og jeg ville definitivt følge det opp og få hennes historie om Kristi liv, slik hun hadde kontakt med ham. Det faktum at hun er jødisk gir denne historien stor holdbarhet. Jeg spurte henne om hun noen gang hadde lest om Jesus i Bibelen. Hun sa at hun bare hadde Det gamle testamente og kjente ikke det heller så godt. Det var ikke noe krav å lese det i deres religion. Hun sa det var for vanskelig, for anstrengende å lese det på egen hånd. Så ba jeg henne om ikke å lese Det nye testamente. Hun svarte at det ikke var så store muligheter for det fordi hun ikke engang hadde det. Hun visste absolutt ingenting om hans liv og de hendelsene som er så kjent for kristne, eller historiene som er banket inn i oss fra vi var små. Alt dette var ukjent land for henne, og hun hadde ingenting i det underbevisste som hun kunne dra vekslers på. Hun hadde heller ingen bevisst eller ubevisst grunn til å dikte opp noe. Hele tanken virket absurd på henne. Dette kunne være en perfekt mulighet til å få en historie som kunne motstå kritikken fra skeptikerne.

Tanken på at Josef hadde en eldre sønn plaget meg, og jeg lurte på hvordan folk ville reagere på det. Men jeg visste at Josef var en god del eldre enn Maria. Det ble slått fast i Jesus og esseeerne. Hva hendte i hans yngre år? Kanskje han var mer menneskelig enn Kirken har fått oss til å tro. Kanskje han, som oss, hadde svakheter. Hvilke flekker det enn var på Jesu familietre, plaget det ham åpenbart ikke. Han hadde vært vennlig mot sin eldre halvbror i årevis. Jeg lurte på hvilke ukjente detaljer vi ville avdekke etter hvert som Naomis historie skred frem.

Kapitel 6

Avreisen

Jeg ville utforske Annas Jerusalem-liv nærmere for å finne ut hvor utstrakt forbindelse hennes alter ego, Naomi, hadde med Jesus, og hvor mange opplysninger hun kunne gi meg. Jeg

brukte Annas nøkkelord og telte henne tilbake til tiden da Naomi levde i Jerusalem.

D: Jeg vil at du går til en viktig dag i ditt liv da Naomi levde i Jerusalem, og forteller meg hva som skjer. Jeg teller til tre og vi vil være 2... 3... det er en viktig dag i ditt liv. Hva skjer? Hva ser du?

A: Jeg ser det samme bildet som jeg har vært igjennom før. Og nå vet jeg hva jeg må gjøre med livet mitt. Jeg vil ikke at mine foreldre skal føle at jeg har vært ulydig, men jeg vet at min skjebne er å følge ham og undervise. Og jeg er villig til å bære mannsklær og forkle meg, for det er ikke meningen at jeg skal gjøre de tingene min mor gjør, eller være lydig som hun. Det eneste jeg ser for meg i dette livet, er å undervise i hans ord og hans måte å leve på.

D: Hvor gammel er du nå?

A: Tretten, tror jeg. Jeg er blitt omtrent et år eldre, og på det året forsøkte jeg, jeg forsøkte virkelig å være en god datter og gjøre slik de ville. Men det er ikke i hjertet mitt. Jeg elsker dem, men livet mitt er ikke verdt å leve hvis jeg må bli her og gifte meg og leve den slags liv.

D: Slik alle andre piker må? Har du diskutert det med din mor og far?

A: Min far er ikke så tålmodig, og han kalte det dumhet. Jeg har sluttet å snakke. Og min mor forstår, men "det er ikke noe liv for en kvinne," sier hun. Så jeg er blitt stille og jeg har bare bedt. Jeg har snakket med nasareeren når han har vært her, men det er ikke flere valgmuligheter.

D: Synes din far at det hans bror gjør, også er dumhet?

A: Ikke i det hele tatt. Han tror på alle ordene og det han forsøker å gjøre. Han er bare ikke vant til at en kvinne eller pike følger i de fotsprene. Hvis jeg var gutt, tror jeg ikke det ville ha vært noen problemer. De ville kanskje frykte for min sikkerhet, men de ville latt meg dra med sin kjærlighet og velsignelse.

D: De forsøker bare å beskytte deg. Din velferd ligger deres hjerte nær, selv om det ikke er det du egentlig vil gjøre. De tenker på ditt beste.

A: Jeg vet det. Og jeg forsøkte, jeg forsøkte i nesten et år. Og jeg gjorde det de ville. Jeg hjalp min mor med barna. Og jeg kan ikke lenger gjøre det. Jeg føler meg gammel, langt eldre enn jeg er. Jeg føler at ekteskap for meg er dumt. Det er ingen grunn for meg til å gifte meg. Det eneste jeg elsker, er de sannhetene jeg vil spre til mennesker. Og jeg elsker... jeg tror at hvis jeg noen gang skulle elske en mann, ville det være nasareeren. Men jeg vet at det aldri vil bli mulig. Så den delen av meg må lære å elske på en annen måte enn en kvinne elsker.

D: Går ikke det imot skikken for hva en kvinne skal gjøre i din tid? Kanskje det er derfor det er så opprivende for dine foreldre.

A: Men jeg vet at det er meningen at jeg skal være lærer og rådgiver. Og det er alt som er i hjertet mitt. Jeg vet at det er det eneste riktige for meg å gjøre. Jeg håper bare at de er villige til å forstå og innse at det ikke finnes noe valg. Det er bare en vei.

D: Har du tenkt på at det kan være hardere enn du tror når du kommer dit ut?

A: Jeg er ikke redd for det. Jeg er ikke redd for død eller strabaser. Jeg synes ting er enkle. Jeg mener det bare er noen få grunner for meg til å leve i det hele tatt. Og det er ingenting i meg som er i stand til å bli det mine foreldre mener jeg skal bli. Selv om det kommer fra deres hjerte og er til mitt beste.

D: Du sa du snakket med nasareeren om det. Hva mener han om det?

A: Da jeg snakket med ham for et år siden, la han hendene rundt ansiktet mitt og sa at jeg var pike og at jeg ikke kunne følge ham

nå. Men jeg skulle følge ham en annen gang.

D: Ja, jeg husker det.

A: Og jeg vet også at han bare snakket for at mine foreldre skulle høre det. Men jeg så i øynene hans og han visste bedre. Han gjorde det ut fra kjærlighet og beskyttelse. Og da fortalte jeg ham at jeg kunne bære mannsklær og klippe håret og ingen ville få vite noe om det. Jeg vet at han ikke vil skyve meg fra seg. Han vet at jeg har sluttet å snakke om visse ting og blitt stille. Og han vet hvorfor, selv om jeg ikke har fortalt ham det. Han vet at jeg vil følge ham, og han vil godta meg fordi han vet at det kommer fra hjertet mitt og fra Gud.

D: Han trodde kanskje at du ville skifte mening fordi du er et barn.

A: Men han så i løpet av det siste året at jeg forsøkte å være en lydig datter og gjøre det mine foreldre ville. Han vet at jeg har gjort så godt jeg kunne, og jeg forsøkte. Men det ville være galt av meg å gifte meg og få barn, fordi det ville være uten den sanneste kjærligheten i hjertet mitt. Jeg kan ikke skape et lykkelig hjem med det som er i hjertet mitt.

D: Du ville bare gjøre det av plikt mer enn noe annet. Men han trodde kanskje at du ville skifte mening. På din alder vet folk vanligvis ikke hva de vil. Vel, hva skal du gjøre?

A: Jeg venter på å høre når han skal dra igjen. (Bestemt) Og jeg skal dra.

D: Er han i Jerusalem nå?

A: Han er ventet om noen dager.

D: Vet du hvor han har vært?

A: Jeg tror han har vært hjemme hos sin familie. Og det har vært problemer der. Men han fortsetter sin undervisning og sine møter og reiser til byer.

D: Med sin gruppe?

A: En liten gruppe.

D: Hvor er familien hans nå? Vet du hvilken by det er?

A: Det er... unna... Det er Nasaret-området, men fra der jeg er, er det noen dagers gange, tror jeg. Jeg har aldri vært der.

D: Men hjemmet hans er ikke akkurat i Nasaret. Vet du hvilke av hans familiemedlemmer som er der?

A: Deres bror... Jeg tror deres bror er hjemme. Og det har vært noen vanskeligheter der. Jeg er ikke helt sikker. De snakker ikke så mye når jeg er til stede eller hvis de vet at jeg er i nærheten.

D: Vel, siden du snakket om familie, lurte jeg på om han noen gang har giftet seg. (Det var et triksespørsmål.)

A: Å nei han ville aldri gifte seg. Han er gift med Gud og sin tro. Og han føler at det er meningen med hans liv. Han kunne ikke være så tro eller så viet til en kvinne og familie.

D: Så de som bor i familiehjemmet, er først og fremst hans brødre?

A: Ja. Hans foreldres hus. Han har brødre i det området.

D: Jeg var overrasket over at han hadde familieproblemer. Jeg trodde de tingene ville gå glatt.

Jeg forsøkte å finne ut hva som foregikk uten å være påtrengende eller direkte.

A: Jeg tror hans brødre har et problem.

D: Du sa tidligere at din far ikke så sine foreldre så ofte heller. Var det også på grunn av et familieproblem?

A: Jeg tror, ut fra det jeg husker å ha hørt, at hans far... hadde vanskeligheter med å anerkjenne ham. Fordi den kvinnen han kaller mor... ikke ble hos hans far.

D: Du sa tidligere at han og nasareeren var halvbrødre.

A: Jeg vet ikke om jeg kan forklare det. Jeg tror at hans mor ikke kunne gifte seg med hans far. Og det ble et problem. Og jeg vet at hun var syk. Jeg tror ikke jeg kjenner alle opplysningene.

D: Du tror med andre ord at nasareeren og din far ikke har samme mor? Vet du hvem som er eldst? Din far eller nasareeren?

A: Min far er eldre enn nasareeren.

D: Og dette er en grunn til at han ikke har kontakt med sin familie?

A: Ja. Jeg tror det er smerte der, mye smerte og forvirring og forlegenhet. Men det skjedde for lenge siden.

D: Det plager åpenbart ikke nasareeren i det hele tatt, gjør det?

A: Jeg tror han må kjenne hele sannheten. Min far og han har arbeidet sammen, og de har samme tro.

D: Jeg var nysgjerrig fordi det høres ut som om de holder noe hemmelig. Tror du problemet har noe å gjøre med de andre brødrene? Du sa at de også hadde familieproblemer, eller tror du det er noe annet?

A: Ja. Jeg tror det er noe sjalusi... at det er noen problemer.

D: En dag får du kanskje vite hele historien og kan fortelle meg den. Jeg kan forstå hvorfor de ikke vil snakke når du er til stede. Jeg tror ikke de vil at barna skal vite om familieproblemene. Vel, er det vanlig i ditt land å kalle den eldste sønnen opp etter faren?

A: Jeg tror skikken har vært å navngi barn til minne om noen, slik at de kunne leve videre gjennom dem.

D: Du sa at din far har samme navn som sin far.

A: Korrekt. Og jeg tror at min bestemor kalte ham Josef rett og slett for å holde kjærligheten til faren og minnet om ham levende, fordi hun visste at hun ikke kunne være sammen med ham.

D: Men han giftet seg med moren til Jesus og de andre barna?

A: Ja. Jeg vet ikke helt sikkert om hun hadde en sykdom som hadde noe med det å gjøre.

D: Men du sa at du ikke ser dine besteforeldre. Er det fordi de er så langt unna, eller på grunn av problemet med hans fødsel?

A: Jeg ble fortalt at det var for langt unna, men jeg er sikker på at min far er en del av problemet.

D: Jeg spør bare fordi jeg er nysgjerrig. Hvis du blir med nasareeren, hva forventer du å gjøre? Vet du om noen av dine oppgaver?

A: Jeg vil fortsette å lære. Jeg håper å bli i stand til å bistå ham med det han måtte ønske. Jeg er ikke redd for å være sammen med syke eller fattige eller mennesker i desperat nød. Jeg ønsker å bli i stand til å gi og lære det han gjør for å hjelpe og helbrede. Og leve etter Guds lover.

D: Tror du at han kan lære deg det?

A: Jeg tror han kan.

D: Kan han helbrede mennesker? Har du noen gang sett ham gjøre noe slikt?

A: Ja. Jeg så det en gang - det var ikke meningen at jeg skulle være der. Han hadde et møte i landsbyen vår om kvelden. Jeg husker at jeg snek meg ut og skjulte meg. Og det var et barn der... en mor kom med barnet sitt som var sykt. Jeg er ikke sikker på hva som var galt med barnet, men jeg så at han tok det og holdt det. Han la barnet på fanget og plasserte hendene på det. Og barnet sluttet å gråte. Feberen forsvant og barnet ble friskt (dette ble sagt nesten i ærefrykt).

D: Vet du hvordan han var i stand til å gjøre det?

A: Jeg vet ikke. Jeg tror... han kan bruke den levende Guds lover. Og gjennom kjærlighet og omsorg kan han gjøre en endring, hvis det er meningen.

D: Det er ikke den vanlige måten å helbrede sykdommer på i din tid, er det?

A: Nei. Vi har leger og de ser vanligvis til de syke. Men jeg vet at det jeg så den kvelden, var et mirakel. Jeg vet ikke hva som var galt med barnet. Men det gråt og var rødt og svett og hadde store smerter. Og det gikk fra å være slik til å bli rolig og få en normal farge. Jeg håper å lære å hjelpe på den måten.

D: Det ville være fantastisk om du kunne lære å gjøre noe slikt. Har du hørt om han har utført andre slike helbredelser?

A: Jeg har hørt at han helbredet en forkrøplet mann. Og jeg hører snakk, men jeg vet virkelig ikke. Jeg må vente og spørre ham.

D: Hva slags snakk?

A: Å... hvordan han kan gi folk syn eller helbrede bein slik at folk kan gå eller bruke dem igjen.

D: Men du vet ikke om det er sant?

A: Jeg håper det er sant. Jeg vet hva jeg så. Men enkelte ting, uansett hvor mye du tror på Gud, er det vanskelig å tro at en mann kan gjøre dem.

D: Ja, en dødelig mann. Han må være en fantastisk person hvis han kan gjøre disse tingene.

A: Han er... annerledes. Du vet, når du ser ham eller snakker med ham eller når han rører ved deg, er han annerledes enn alle andre du noensinne har møtt. Og derfor kunne han aldri... være sammen med noen. For dette er hva livet hans er ment å være, og bare dette. Og jeg bare vet ut fra kjærlighet og det jeg har hørt i mine bønner og stemmer og fra Gud, at det er slik jeg skal leve. Det er meningen at jeg skal leve alene og vie meg til det jeg tror på.

D: Hvis det virkelig er det du tror på, antar jeg at det er riktig å gjøre hva enn du vil.

A: Og jeg føler meg ikke som noe barn.

D: Har du hørt historier om andre ting han har gjort som ikke har vært vanlige?

A: Å... jeg hørte at han reiste bort og fikk annen undervisning enn folk i våre skoler eller i våre templer. Og han lærte ting fra vise menn i land langt borte. Jeg tror de kanskje lærte ham mye om helbredelse og om hvordan du er i stand til å endre fysiske vesener og deg selv hvis hjertet ditt er rent og rettet inn mot Gud. Jeg tror det kan være noe av problemet hjemme. Jeg tror det kan være noe tvil i hans familie. Men...

D: Tvil om hva?

A: Om ting han kan gjøre. Ting han ble lært.

D: Tror de det gjør ham annerledes? Er det dét du mener?

A: Ja. Og jeg vet ikke om de tror.

D: Vel, du vet det er mange andre måter å få utdanning på ved siden av deres skoler. De kan ha lært ham mange enestående ting i andre land. Men de andre brødrene fikk ikke lov til å gjøre det?

A: Nei jeg tror ikke de ville. Jeg tror de fleste av dem ville leve vanlige liv som de fleste av innbyggerne.

D: Da burde de ikke være sjalu hvis de ikke ville ha den slags liv.

A: Nei. Men jeg tror det kan være noe tvil i landsbyen, og det gjør

deres liv vanskeligere. Eller kanskje de er forlegne.

D: Ja, det kan være. Kanskje det er det som er problemet. For jeg antar at de har kjent ham siden han var barn.

A: Ja. Og hvem andre er blitt i stand til å gjøre disse tingene?

D: Tror du de kanskje tror at han driver med svindel eller at det er en slags magi?

A: Jeg tror noen av dem gjør.

D: De tror han kanskje forsøker å lure folk. Jeg kan se at det kan forårsake problemer hvis det er noe som er så vanskelig å tro.

A: (Sukk) Vel, jeg ser ham nå.

D: Kommer han?

A: Jeg ser ham... jeg ser ham for meg i sinnet akkurat nå, og han spaserer langsetter veien. Og jeg ser denne... energien rundt hodet hans; en skinnende krone rundt hodet hans.

D: Har du noen gang sett det når han var sammen med deg, eller er det bare i sinnet ditt akkurat nå?

A: Jeg har aldri sett det før.

D: Hva tror du det betyr?

A: Jeg tror det betyr "sannhet". Jeg tror det betyr å holde fast og ha tro. Og at det er Ok å følge ham.

D: Han høres ut som en fantastisk person. Men har du hørt historier om noe annet utenom det vanlige som han har gjort, ved siden av å helbrede?

A: Jeg har hørt... jo, jeg husker at mine foreldre snakket. Det var noen andre i huset. Jeg tror de trodde jeg sov. Og de sa at i et område der de hadde lidd fordi det ikke kom noe regn og folk tvilte på ham... skapte han regn. Jeg hørte de snakket om det. (Stille, i ærefrykt) Jeg hadde glemte det. Det skjer her noen ganger. Vi har noen år da det kommer svært lite vann.

D: Vel, det ville være en form for mirakel, ikke sant?

A: Ja. Men det viktigste han ønsker å gi undervisning i, er Guds lover som man skal leve etter, og hvordan man virkelig skal elske hverandre. At du kan leve i fred og uten frykt og sjalusi. Og at det å leve med kjærlig godhet er menneskets sanne natur.

D: Men noen ganger er det vanskelig å lære dette til andre. Det virker så enkelt, men noen vil ikke lytte.

A: Jeg vet det. Det er derfor han har hatt sammenstøt i templet. Fordi han syntes at mange av deres skikker er grusomme og uten kjærlighet. Det var derfor han valgte sin måte å gi undervisning i Guds lover på og hvordan menn og kvinner bør leve.

D: Disse problemene han hadde med templet, var det før han begynte å gå ut og spre ordet?

A: Ja. Det gjorde at han gikk.

D: Vet du hva som skjedde?

A: Det var mer enn én ting. Det var også det faktum at de ikke ville gjøre mye for å hjelpe dem i nød, de flittige og de lidende. Det var det faktum at de hadde liten forståelse og barmhjertighet når det gjaldt folks problemer, og de fordømte. Det var mange ting.

D: Du mener at de var fordømmende?

A: Svært fordømmende og strenge. Og uten grunn.

D: Var det prestene eller rabbiene?

A: Ja, rabbiene. Det var bare en måte for alt. Og den var urettferdig og hard i mange tilfeller. Rabbiene lot sin stilling og makt fordreie beslutningene noen ganger. Det var dem du gikk til for

å løse uoverensstemmelser og problemer. Og de følte at de ble Gud i stedet for å lytte til Gud og forsøke å være rettferdige.

D: Makt kan noen ganger gjøre det med mennesker.

A: Ja. Så i stedet for å forsøke å tjene og hjelpe til med å løse problemene, skaper de noen ganger flere.

D: Så de forsøker å følge Loven bokstavelig uten barmhjertighet eller andre tolkninger? Og det gjorde Jesus sint, eller hva?

A: Det skuffet ham. Han flintet ut at det han hørte i templet eller av rabbiene, ikke var det han følte at Gud ønsket. Han følte ikke at de levde etter budene. Han dro i tvil det de sa og spurte hvorfor det ikke kunne være på den måten. Og de var ikke vant til å bli dradd i tvil.

D: De var vant til at deres ord var lov.

A: Korrekt. Og han kom med en løsning som kunne ha løst problemet godt med rettferdighet og barmhjertighet og likhet. Og det var måter å forbedre seg på for mennesker som hadde gjort urett. Så kom han med løsninger og utfordret deres (løsninger); og det skapte mange problemer. Jeg tror det gjorde rabbiene sinte at nasareeren hadde større klarhet og rettferdighet i sine løsninger. Men Jesus kunne ikke godta hykleriet og grusomheten, for det er ikke Gud som er ukjærlig og ubarmhjertig, det er mennesket. Så han følte at landet nå var hans tempel, jorden var gulvet, himmelen var taket. Han ville spre Guds Lov og forsøke å være en lærer.

D: Det høres vakkert ut. Jeg kan forstå hvorfor de betraktet ham som en opprører, hvis han gikk imot datidens forkynnelse. Hvordan fant han gruppen av tilhengere? Eller fant de ham?

A: Det har alltid vært dem som har følt slik han gjorde, men de var for redde. Så møtene startet i forskjellige hjem, og gjennom snakk. Og folk bare fulgte.

D: Og etter en stund ville de bli hos ham? Er det det du mener?

A: Ja. For når du hører ham snakke, vet du at det er sannhet. Han snakker fra sitt hjerte og fra Gud.

D: Han høres virkelig ut som en fantastisk person. Jeg kan forstå hvorfor du vil følge ham. Du snakket tidligere om landsbyen deres, men jeg trodde du bodde i Jerusalem.

A: Vel, det er Jerusalem, men det er små deler.

D: Jeg forsøker å forstå hva du mener.

A: Det er områder av byen. Denne delen? De kaller det øst, og det ble en gang kalt østporten. Så jeg tror at de ulike delene fikk sitt navn etter ulike tempelporter. Jeg tror disse landsbyene ble dannet av mennesker med samme tro, slik at de skulle leve tettere sammen. Og jeg tror det er avhengig av rikdom også.

D: Er det en mur rundt templet, med porter? Jeg tenker vanligvis på en port som en del av en mur av et eller annet slag.

A: Ja. Dette var opprinnelig det store templet, og det var en mur rundt det, og forskjellige innganger. Så dette var østsiden. De har forskjellige navn, men alt er Jerusalem. by.

Josefus sa i sine historiske nedtegnelser at Tyropoeon-dalen delte Jerusalem naturlig inn i en østlig og en vestlig del. De ble kalt øvre by og nedre by. Det hørt ut som om Naomi sa at hun bodde i den nedre byen, som lå på østsiden.

D: Er det noen andre store, betydningsfulle bygninger i tillegg til templet?

A: Templet er den største, mest betydningsfulle bygningen. Men det er andre store bygninger, regjeringskontorene, offentlige kontorer, lagerbygninger, skoler.

D: Det er altså en stor by. Jeg har hørt at det er andre slags templer der også, ved siden av de jødiske templene. Er det sant?

D: Jeg hører om annen tro eller andre skoler som de kaller templer.

D: Har du noen gang vært i de templene?

A: Nei, nei.

D: Vet du hva romere er?

A: Ja. Og de har sine egne bygninger, sine egne skoler, sine egne steder for gudstjeneste. Vi forsøker å holde oss så mye som mulig for oss selv og unna dem.

D: Jeg kan forstå det. Ser du noen ganger soldater?

A: Ikke så ofte. Ikke rundt i vårt område, med mindre de leter etter noen.

D: Er det et marked i Jerusalem?

A: Ja. Byen har et hovedområde. Og der er det en markeds plass. Og du kan kjøpe alt du trenger der. Det er et spesielt område av byen. Og det er små... de er stilt opp. Med varer og mat og... det er ganske enkelt små rekker opp og ned i det området de kaller en markeds plass. Det er utenfor.

D: Er det i nærheten av der du bor?

A: Ja. Jeg spaserer til markeds plassen. Det er mer enn én markeds plass i denne byen, men det er en ikke så langt fra oss.

D: Disse portene i muren, hvordan ser de ut?

A: Vel, jeg er blitt fortalt at de er endret. Men akkurat nå er de laget av tre, og det er to dører som åpnes. Og de er høye, svært høye og tunge.

D: Hvis de er endret, hvordan var de før?

A: Jeg er blitt fortalt at de måtte bygges om, så de ble bygd høyere og sterkere.

D: Hvorfor ble de ombygd?

A: Jeg tror det var et problem med soldater en gang. Og de skulle lære folket i vårt tempel en lekse. Det ble opprør fordi romerne ville at vi skulle levere mer korn til dem. Og vi hadde hatt tørre år. Så ble det opprør, og de ødela en del av muren og en del av templet. Jeg tror at en del av templet ble ombygd. Romerne har gitt oss mange problemer med sine lover og sin mangel på forståelse.

D: Er det romerske herskere, eller hva?

A: Ja, de har kontroll. Men vi, folket som er av det jødiske templet, føler at herskeren er rabbien. Men romerne har andre lover og annen makt og kontroll.

D: Jeg tror du en gang fortalte meg at dere også har en konge?

A: Romerne. Kongen kontrollerer, han lager forordninger for alle. Den romerske kongen.

D: Jeg antar at som pike behøver du ikke å vite så mye om det uansett?

A: Nei jeg velger ikke å... Jeg velger ikke å anerkjenne de fleste av dem, ut fra det lille jeg vet og har hørt. Jeg bryr meg egentlig ikke om å vite om dem eller deres lover. De har gitt oss mange byrder. Jeg vil bruke min energi til å leve et liv i undervisning og læring til beste for alle. Slik at folk kan leve sammen enten de er romere eller jøder eller av annen fro.

D: Men som land må dere adlyde det romerne sier?

A: Ja. Vi har levd i fred en stund nå.

D: Det er bra. Takk for at du ga meg de opplysningene, for jeg lurte på forholdene i landet. Du sa du ventet på at nasareeren skulle komme? Hvilke forberedelser gjør du?

A: Jeg gjør bare daglige oppgaver, men jeg føler at han vil være her med oss ganske snart.

Og jeg er klar. Jeg har tøy jeg kan bære og jeg er klar til å dra. Og... landet er ikke så trygt. Hver gang du kommer ut av byen eller et stykke unna, kan det være - enten det er romere eller ikke-romere - bander som stjeler og dreper.

D: Så det ikke helt trygt der ute, er det?

A: Ikke alltid. Vi vet bare ikke.

D: Er det derfor du vil forkle deg som gutt?

A: For at jeg skal bli mer akseptert.

D: Ikke nødvendigvis for å være tryggere.

A: Korrekt.

D: Tror du at de ikke ville godta disse tingene fra en kvinne?

A: De ville ha større vanskeligheter. Kvinner får ikke den utdannelsen menn får. De er ment å ta seg av hjemmet og de mindre barna, så det er det jeg har gjort. Og jeg har hjulpet min mor med barn hun tar seg av om dagen.

D: Det er alt som er forventet av en kvinne, så de tror ikke du kan ha større kunnskaper. La oss nå flytte oss fremover i tid til han er der, når han kommer, og finne ut hva som skal skje. Behøver jeg å telle, eller er du allerede der?

A: Nei jeg ser ham. (Pause) Han er sammen med tre andre menn. Og han kommer inn og han snakker med min far i forretningen. Og... nå kommer han inn. Han hilser på meg. Og jeg lar ham få vite at jeg har tatt min beslutning. Og at det bare er én ting for meg å gjøre i dette livet, og det er å følge ham. Og undervise og tjene alle han vil jeg skal hjelpe ham med, enten de er syke eller fattige eller trenger noe.

D: Hva sier han?

A: (Pause) Han så på meg og tok ansiktet mitt i hendene sine, og med de øynene som går bortenfor denne verden, vet han... han vet at ingenting han sier vil stoppe meg. Og han sier at slik skal det bli. Og min mor har nå kommet inn. Jeg må fortelle det til mor og far nå. Og jeg forteller dem at jeg har gjort mitt beste, men i den tiden som har gått og jeg har vært så stille, har jeg bedt og jeg vet hva Gud vil jeg skal gjøre. Jeg har lyttet til stemmene jeg hører. Og jeg vet at ingen mann kan finne noen lykke sammen med meg. At det ville knuse mitt hjerte å bli her og forsøke å gifte meg og ha familie, for det er ikke mitt kall. Så jeg håper de vil forstå og ha kjærlighet for meg i sitt hjerte. Men jeg må dra på denne reisen.

D: Hvordan reagerer de?

A: Mor gråter. Og far er blitt stille. Men nasareeren sier: "Dette pikebarnet snakker fra sitt hjerte og kjenner den eneste sannheten som finnes. Slik skal det bli. Hun kan gå i fred ved min side fordi hun kjenner min beskyttelse og kjærlighet. Og hun vil hjelpe meg og lære å leve med Guds Lover og tjene der det er behov for henne."

D: Og hvis han vil at du skal dra, er det egentlig ikke så mye de kan si, er det?

A: Nei. Jeg tror at fordi jeg var tålmodig og stille de siste månedene, vet de at jeg vil gjøre det uansett.

D: De vet at det ikke bare er en barnslig impuls.

A: Korrekt. Og han vet at jeg vil følge ham.

D: Når vil han dra?

A: I morgen tidlig setter han kursen innover i landet, mot et område der folk er svært syke og trenger å høre hans lære slik at de kan finne tro og håp og en grunn til å fortsette. Og disse menneskene, sier han, blir kalt spedalske. De har en sykdom som er svært tragisk

D: Tror du at du vil være i stand til å gå inn i et slikt område, med

så mange syke mennesker?

A: Ja. Det er derfor jeg er her.

D: Er det andre som drar sammen med ham?

A: Han har en gruppe som vanligvis er sammen med ham. Gruppen synes å variere i størrelse. Men de fleste av hans følgesvenner er menn. En gang iblant ser jeg kvinner, men det er eldre kvinner.

D: Ingen på din alder.

A: Korrekt. Så jeg er klar.

D: Du drar altså i morgen tidlig. Har du allerede klippet håret? Du sa du skulle klippe håret for å forkle deg?

A: Jeg skal gjøre det når jeg tror at alle er i seng. Jeg vil ikke gjøre dem mer ondt. Jeg kommer til å savne barna min mor tar seg av. De har gitt meg mye glede. Men jeg vet at mine foreldre har sitt eget arbeid å gjøre og er der de er ment å være.

D: Du kan selvfølgelig alltid komme tilbake hvis det ikke fungerer.

A: Ja. Vi vil komme tilbake denne veien.

D: Ok. La oss flytte oss fremover til den morgenen da du skal dra sammen med ham. Fortell hva som skjer.

A: (Sukk) Vel... jeg er fylt til randen av kjærlighet og glede. Men... det er litt trist. Fordi jeg sier farvel til et liv jeg har kjent, og begynner et annet. (Trist) Men jeg klemmer min mor og kysser henne og sier til henne at alt vil gå bra. Jeg må gjøre dette, og jeg elsker henne. Og min far har tårer i øynene. Vi klemmer hverandre. Og... jeg tar et siste blikk (Alt dette ble sagt med dyptfølt bevegelse. Så resignert, eller med besluttsomhet) Så jeg er klar til å dra nå.

D: (Det var så følelsesfullt at jeg følte at jeg trengte meg på.) Det vil bli et helt nytt liv, ikke sant?

A: (Et dypt sukk) Ja.

D: Du har egentlig aldri vært utenfor Jerusalem, så det vil være et eventyr også.

A: (Mykt)Ja.

D: Noe unge piker vanligvis ikke får gjøre. (Jeg måtte få sinnet hennes bort fra tristheten.)
Hvor mange er det i gruppen som følger dere i dag?

A: Å, la meg se. Det synes å være... tolv, med alle oss.

D: Medregnet deg og Jesus også?

A: Ja, ja.

D: Kjenner du noen av de andre?

A: De ser kjente ut. Mest fordi jeg har sett dem sammen med ham eller når jeg har sneket meg ut til møtene. Men, nei.

D: Jeg antar at før det er over, vil du vite hvem de er og du vil vite navnene deres. Du vil antakelig bli godt kjent med dem alle. Jeg lurte på hva de mener om at du ble med.

A: Jeg tror de er på en lignende vei som meg, så de vil godta meg.

D: Dere må finne mat og ly og slike ting, ikke sant?

A: på denne tiden av året er det vanligvis varmt nok til å slå opp et lite... å sove under. Og det ser ut til å være krukker med vann og mat. Så jeg tror de er forberedt på den tiden de trenger å være borte, eller de har steder der de vet de kan stoppe.

D: Er det noen dyr sammen med dere? Jeg lurte på hvordan tingene ble båret.

A: Noen av dem blir båret for hånd. Og jeg ser et pakkdyr, et... lite esel synes å være nedlastet med noen ting. Og det synes å være en geit, men jeg vet ikke om den skal være med

oss. Jeg tror de for det meste vet hvor de skal stoppe når de trenger forsyninger.

D: Tok du noe med deg?

A: Jo, jeg har en tøysekk med forskjellige ting. Jeg har et teppe og noen personlige ting. Og rene nødvendigheter.

D: Jeg lurte på om det var noen personlige gjenstander eller noe som du ikke kunne la bli igjen.

D: Vel.. jeg... (hun virket forlegen) jeg har bare tatt med meg det aller viktigste av det jeg trengte. Det er... du mener en personlig gjenstand, en yndlingsgjenstand?

D: Ja. Noe du ikke kunne la bli igjen.

A: Jeg har en amulett som jeg kan holde eller bære rundt halsen. Den har vært med meg siden jeg var barn.

D: Hvordan ser den ut?

A: Min far smidde den da jeg var barn. Og den har et symbol... å, jeg tror det er en stjerne, en sekstagget stjerne. Men for meg er den et symbol på kjærlighet og Gud. Og han må ha laget den til meg da jeg var fem år gammel.

D: Har den noen annen betydning enn det at din far ga den til deg?

A: Å, han laget en bokstav på den, og den bokstaven står for liv. Og den er midt på stjernen. Det er (fonetisk) Ah-hi.

Den jødiske mannen som hjalp meg med noen av de hebraiske detaljene, sa at ordet for liv fonetisk staves Chai, og er antakelig ordet det refereres til, selv om det er symbolisert med to symboler i det hebraiske språket. Midten av Davidstjernen er tom, og det var sikkert mulig å sette sammen to symboler til ett som dekor der.

D: Det er navnet på bokstaven?

A: Og det betyr liv.

D: Har den sekstaggete stjernen noen betydning?

A: Det er Davidsstjernen. Den er betydningsfull i jødedommen.

D: Men de fleste amuletter har ingen bokstav?

A: Nei. Han laget den til meg.

D: Så det ville være en svært personlig gjenstand å ta med seg.

A: Ja. De fleste forteller jeg ikke om den (forlegen latter).

D: Vel, den er personlig. Og jeg kan forstå hva den betyr for deg. Det er å ta med seg en del av hjemmet. Vil det ta mange dager å komme dit dere skal?

A: Jeg ble fortalt at det ville være en halvannen dags gange, avhengig av, tror jeg, energien og helsen til alle, og varmen og alt. Men det er hva det antakelig bør ta.

D: Vet du hvilken retning dere går i fra Jerusalem?

A: La meg se. Vi synes å gå mot... øst og syd, ja.

D: Hvordan ser landet ut i den retningen?

A: Vel... akkurat nå jeg ser noen åser og sand. Og mens vi går, ser jeg grønt på avstand. Jeg ser noen få trær noen steder. Men jeg ser en god del åpne ørkenområder.

D: Da må det være varmt. Ser landet rundt Jerusalem også slik ut?

A: Jerusalem, siden du har kilder og vann, har du noen grønne områder og trær, og det er åser der. Det er ikke bare ørken.

D: Det ser ut til at du har en hard reise foran deg. Men hvis du har bestemt deg for å dra, er

det fint. Ok. Jeg vil forlate deg og la deg fortsette reisen.

Deretter brakte jeg Anna tilbake til full bevissthet. Naomi vek tilbake for å vente på neste gang hun ville bli kalt frem for å fortsette sin historie.

Betydningen av det Naomi ville gjøre med sitt liv og den tapperheten hun viste ved å forlate sin fars hus, ble ikke tydelig før jeg undersøkte skikkene på den tiden. På Jesu tid levde jødene strengt etter Loven, Toraen eller Moseloven i de første bøkene i Det gamle testamente. Disse reglene styrte alt i deres liv og var en kilde til diskusjon mellom prestene og Jesus. Han hadde lært å tolke Loven på en annen og mer rettferdig måte da han studerte hos esseerne. Han mente at prestene i sin strengt hadde glemt enkeltmennesket, og at omstendighetene kunne påvirke måten reglene kunne brukes på. Måten kvinnene ble behandlet på i den kulturen, er ett eksempel. I Qumran, esseernes hjem, ble kvinner behandlet likt med menn. De fikk undervisning i alt de ville lære, og mange ble lærere. I Jesus og esseerne oppdaget vi at Jesus hadde mange kvinnelige disipler, et punkt som har forsvunnet fra Bibelen i løpet av de mange revisjonene og utelukkelsene.

Jesus snakket til vanlige mennesker i lignelser. Han presenterte sin lære i analogier med mønster etter deres dagligliv, som de kunne forstå og forholde seg til. Jesu disipler fikk undervisning i universets metapsyriske lover, helbredelsesmetoder og utføring av såkalte "mirakler", fordi de hadde fått opplæring slik at de kunne forstå det. Det kan diskuteres om han fant noen som han kunne dele alle sine kunnskaper med. Bibelen gir ingen antydninger om at han gjorde det. Han oppdaget at kvinner var mer i stand til å fatte hans lære, på grunn av sine naturlige intuitive evner. Da tiden kom da de kvinnelige disiplene skulle gå ut og spre læren, visste han at de ville være i større fare enn mennene, så han slo dem sammen med en mannlig følgesvenn for deres sikkerhets skyld. Jesu respekt for kvinner som likeverdige forklarer også hans forsvar av den prostituerte som sto i fare for å bli steinet. Alt dette forårsaket uoverensstemmelser fordi det var det motsatte av Lovens lære. Dette kan forstås når vi vet hvordan kvinner ble behandlet i Palestina på den tiden.

Ifølge Toraen var en kvinne mindreverdig i forhold til en mann.

Kvinner deltok ikke i offentlig liv. Det var passende og forventet at kvinner (særlig ugifte piker) holdt seg innendørs. De skulle ikke forlate huset uten følge, og når de gjorde det, var det forventet at de ikke ble lagt merke til offentlig. Markedsplasser og rådshaller, rettslokaler, samlinger og møter, der mange mennesker var samlet - kort sagt alt offentlig liv - sømnet seg menn, men ikke kvinner. Under de store folkefestene som ble holdt i Kvinnenes gårdsrom i templet, var mengden så stor at det ble nødvendig å opprette gallerier for kvinnene for å skille dem fra mennene. De kunne delta i gudstjenestene i de lokale synagogene, men gittersperringer atskilte kvinneavdelingen, og de hadde til og med sin egen spesielle inngang. Under gudstjenesten var kvinnene der bare for å lytte. En kvinne hadde ingen rett til å avlegge vitneprov i juridiske saker, fordi Loven slo fast at hun ville være en løgnerke.

Noen av reglene var vanskelig å håndheve av økonomiske grunner. Mange kvinner måtte hjelpe ektemannen i hans arbeid, for eksempel selge varer eller arbeide på markene. Men en kvinne kunne ikke være alene på markene, og det var ikke vanlig, ikke engang på landet, at en mann samtalte med en fremmed kvinne. Denne skikken ble ofte brutt av Jesus, til hans mannlige disiplers forbauselse. Han samtalte åpent med kvinner hvor han enn traff dem. Sømmelighetslover forbød en mann å være alene med en kvinne, se på en gift kvinne og til og med hilse på henne. Det var vanærende for en lærd å snakke med en kvinne på gaten.

Denne oppfatningen av reglene viser også at kvinner risikerte fordømmelse og hard kritikk

når de våget å utfordre skikkene ved å komme å høre ham snakke. Noe av dette kan forklare kvinners tiltrekning mot ham. Her var en mann som behandlet dem annerledes enn noen annen mann noensinne hadde behandlet dem i løpet av hele deres liv. Ikke rart de elsket ham.

Kvinnens utdannelse var begrenset til huslige sysler, særlig matlaging, håndarbeid og veving og det å ta seg av yngre barn. Hustruen og døtrene var totalt under kontroll av mannen i huset, uten noen som helst rettigheter. Kvinnens plikt var fullstendig lydighet mot mannen, og barna måtte respektere sin far fremfor sin mor. Til en pike var 12½, hadde faren fullstendig myndighet over henne. Hun kunne til og med bli solgt som slavinne om nødvendig. Når hun var 12½, hadde hun nådd myndighetsalderen og faren kunne arrangere giftemål for henne. Eiendomsretten og den absolutte lydigheten ble da overført fra faren til ektemannen.

Denne skikken forklarer hvorfor Naomi var så bekymret for sin skjebne hvis hun forble i sin fars hus. En pike forlovet seg vanligvis når hun var mellom 12 og 12½, og ekteskapet fant vanligvis sted et år senere. Naomi ble ved å si at hun enda ikke var 13 og at hun ikke ønsket å gifte seg og leve et normalt liv. Det var den eneste fremtiden hun kunne få eller forvente. Hun visste at om hun ikke uttrykte sine ønsker, noe som var uhørt for en kvinne, ville hun bli fanget av et liv hun ikke kunne finne seg i. Det forklarer hvorfor hennes forespørsel om å forlate hjemmet og følge onkelen, Jesus, var så uvanlig. Det ville helt sikkert ikke ha blitt innvilget under normale omstendigheter. Ved å utfordre skikkene til sitt folk så åpent, viste Naomi at hun var en uvanlig ung pike. Det forklarer også hvorfor hun insisterte på å klippe håret og kle seg som en gutt. Det var strengt forbudt for en ung pike å vise seg alene offentlig, for ikke å snakke om det å få lov til å reise sammen med en gruppe mennesker. Hun forkledde seg også da hun snek seg ut for å være med på de skjulte møtene. Disse tingene kunne aksepteres av en gutt, men aldri av en pike.

Som tidligere forklart, var skoler religiøse skoler der man studerte og lærte å forstå Loven. Bortsett fra lesing og skriving ble det ikke undervist i noe annet. Utdannelse var utelukkende for jødiske gutter, ikke piker. Derfor fikk en kvinne aldri lov til å undervise. Denne regelen kan virke selvmotsigende i forhold til Abigails liv i første del av denne boken. Hun ble tildelt en stilling som lærer ved templet. Men Abigail gjorde det klart at hun ikke var jødinne, og hun var dermed ikke bundet av reglene i Toraen. Det kan også forklare de dypere årsakene til at prestene syntes å forakte henne og hennes visdom, og hvorfor de forsøkte å undertvinge henne.

Bare mot denne bakgrunnen kan vi fullt ut forstå Jesu holdninger overfor kvinner. Evangeliene forteller om kvinner som fulgte ham, og det var en enestående hendelse på den tiden. Jesus satte bevisst til side reglene da han tillot at det skjedde. Han talte til kvinner og lot dem delta åpent og til og med stille spørsmål, og Døperen Johannes døde dem. Jesus var ikke tilfreds med å bringe kvinner opp på et høyere plan enn det som var skikken, men han ville bringe dem frem for Gud på like fot med menn. Alt Jesus underviste i, var motsigende og radikalt ut fra synspunktet til den alminnelige person på den tiden. Det skulle stor tapperhet til for menn og kvinner både å komme til hans møter og velge å følge hans nye religion.

KAPITTEL 7

De spedalskes landsby

Spedalskhet er en gammel lidelse som daterer seg fra bibelske tider og antakelig før. I sin verste form er den rett og slett fryktelig, og selv i dag blir ofre isolert på sykehus, i kolonier og på øyer. Mye av dette kommer av frykten som er forbundet med lidelsen, fordi den er smittsom og symptomene kan føre til en elendig fysisk forfatning som kan vare i mange år før lidelsen til slutt tar livet av pasienten.

Den blir nå kalt Hansens sykdom, og man vet fremdeles ikke helt hvordan basillen kommer inn i kroppen eller hvordan den blir overført. Den er smittsom, men inkubasjonsperioden er antatt å være fra to til tjue år. Den er svært langsomtvirkende. Selv om spedalskhet blir betraktet som smittsom, pådrar medlemmer av samme familie seg ofte ikke lidelsen. Så selv om spedalskhet har vært der siden begynnelsen av den kjente historien, er den fremdeles en mystisk lidelse.

Det er vanskelig for mennesker av i dag å forstå skrekken og angsten som lidelsen skapte blant folk på Jesu tid. Den var så fryktelig at den eneste løsningen var å isolere ofrene, separere dem på et sted atskilt fra resten av befolkningen. Der kunne de leve, men behøvde ikke å bli sett av andre. Hvis folk ikke kunne se dem, kunne de glemme dem. På Jesu tid trodde man at lidelse var et tegn på Guds mishag. Derfor brydde ikke folk seg om hva som hendte med disse stakkars menneskene så lenge de ikke behøvde å omgås dem. Bibelen kaller dem “urene”, og folk levde i frykt for å pådra seg lidelsen. De ulykkelige ofrene kunne ikke helbredes med vanlige metoder og ble stengt ute fra samfunnet, sivilt døde. Man unngikk både deres landsbyer og enkeltpersonene.

Bibelen beskriver symptomene på lidelsen og hvilke forholdsregler som skulle tas, men beskrivelsene er vage. I dag er de fleste bibelske vitenskapsmenn enige om at spedalskhet betegnet alle lyter som stemplet offeret som “urent” i henhold til hebraisk lov. Medisinske eksperter hevder at noen av symptomene ikke bare beskriver spedalskhet, men en lang rekke andre, mer vanlige hudsykdommer som verken er smittsomme eller livstruende. Noen

av disse sykdommene var ulike typer psoriasis, en gammel og vanlig hudsykdom. Det er den vanligste av alle hudsykdommer og finnes i alle klimaer og blant alle raser. Blant fattige og dem som levde under urenlige forhold, ble psoriasis i noen tilfeller forbundet med

andre smittsomme sykdommer, særlig skabb eller fnatt. Den kan hurtig gi utslett og føre til sår dannelse som ligner et leprasymptom.

Det finnes også flere slags hudsykdommer som kommer av planteparasitter eller epitetter (eng: [epiphytes](#)). Den alminnelige ringormen er et kjent eksempel på en slik sykdom. Ingen av disse svekker den generelle helsen. Det finnes også ulike sopper, for eksempel slike som fører til mugg og tørråte, som er selvutbredende og angriper hus og klær. Det er antakelig det Bibelen definerer som spedalskhet i hus eller klær. De ligner på enkelte typer psoriasis og er smittsomme.

Det kan også ha vært sykdommer i bibelske tider som nå er ukjente for oss. Mange mennesker med ulike hudlidelser i middel-alderen, og også senere, ble ofte feilaktig betraktet som spedalske og behandlet som sådan og innesperret på leprahospitaler. Det ble gjort i så stor utstrekning at det på begynnelsen av det 16. århundre ble foretatt en inspeksjon på de overfylte

leprahospitalene i Frankrike og Italia. Man fant ut at de fleste av pasientene, noen ganger samtlige, bare led av forskjellige hudlidelser, og bare noen få av virkelig spedalskhet.

Det var altså mulig for personer med lidelser som verken var smittsomme eller livstruende, å bli plassert i samme kategori som spedalske og forvist til isolasjon sammen med dem. Jødene tok ingen sjanser, og alle med et hårdnakket hudproblem ble erklært "urene". Frykten hersket og ingen kunne tenke seg å nærme seg en spedalsk, langt mindre berøre en. Det eneste unntaket var Jesus, fordi han godtok alle som likeverdige. Han kunne se under det vansirete ytre og visste at det bodde en uforgjengelig menneskesjel i den deformerte kroppen.

Virkelig spedalskhet er vanligvis en langsom og snikende lidelse. I begynnelsen vises to tydelige trekk: Mangel på følsomhet i nervefibrene som har med huden å gjøre, og blodstigning i de ørsmå blodkarene under huden, noe som viser seg som uregelmessige, runde flekker eller blemmer av varierende omfang på pannen, lemmene og kroppen. Ansiktet og halsen viser kanskje bare en spredt rødhet. Flekkene kan endre farge og det kan derfor være røde, blårode og hvite flekker samtidig. I de tidlige stadier er det nesten ingen smerte, men en viss grad av nummenhet eller bedøvelse i alle angrepne flekker. Særlig fingrene blir numne, ødelagte og brune. Det er mange sår som verker og renner.

I andre tilfeller forskyves ledd og fingrer, og tær faller av. Til slutt mister man leddene, og ansiktet og kroppen blir alvorlig vansiret etter hvert som bein og bruske blir angrepet og ødelagt. Lidelsen fører til massiv fysisk ødeleggelse etter hvert som den langsomt og gradvis fortærer kroppen. I mange tilfeller blir nesten hele den menneskelige formen ødelagt av lemlestelse og vansiring. Mens de alminnelige fornemmelsene går tapt, fører indre brannsåre og nevralgiske smerter ofte til store lidelser. De ulykkelige ofrene kan leve i ti eller femten år mens sykdommen utvikler seg, og det finnes ingen kjent kur som er virkelig effektiv. Symptomer kan behandles, men selve sykdommen er uhelbredelig. Chaulmoograolje har vært den vanlige kuren mot spedalskhet i århundrer. Til tross for nye medisiner, blir Chaulmoograolje og etylester, som utvinnes av den, fortsatt brukt i mange deler av verden. Oljen kommer fra frøene til frukten av et stort tre i India. Det er meget mulig at oljen var kjent og brukt i Palestina på grunn av den aktive handelen med omkringliggende land, innbefattet India.

I Det nye testamente er det nevnt tolv tilfeller av spedalskhet, og ti må antas å høre under samme overskrift. I Luk. 17,12-19 helbreder Kristus ti spedalske, og en returnerer for å si takk. Det står ikke nevnt noen steder i Det nye testamente at Jesus gikk inn i de isolerte landsbyene som var spesielt opprettet for spedalske. Det står bare om disse få tilfellene der han møtte dem tilfeldig. Kanskje det forklarer hvorfor han ikke ble frastøtt eller skremt av dem. Han hadde, ifølge mine undersøkelser sammen med Naomi, tilbrakt mye tid blant dem i deres hjem.

Jeg har tatt med så mange detaljer fordi jeg tror at en forståelse av denne vansirende lidelsen vil gjøre forholdene som Jesus og hans følgesvenner arbeidet under, mer levende.

Da Naomi sa at det første stedet Jesu gruppe ville dra til, var de spedalskes landsby, begynte jeg å forstå logikken i hans tenkning. Han hadde innsett at hans niese var bestemt på å følge ham. Han greide ikke å snakke henne fra det. Men det ville være en "ilddåp" å ta henne med til et sted som en leprakoloni. Her ville hun møte ulykkelige mennesker med den verst tenkelige sykdommen. Det ville enten styrke henne eller bryte henne ned. Hun ville innse at denne typen arbeid ikke var behagelig, men innebar at man var utsatt for menneskers lidelse og forsettlig isolasjon. Det var ingen tilfeldighet at Jesus valgte å føre Naomi inn i en slik situasjon og utsette henne for det verste først. Han tenkte antakelig at hvis hun ikke greide det, ville hun bønnfalle om å bli tatt med tilbake til tryggheten i foreldrenes hjem. Jeg tror han ville ha ordnet det slik at

hun kunne dra tilbake, men i så fall ville det være hennes beslutning, og hun ville måtte leve med den. Hun ville ikke ha noen andre å skylde på. Hun hadde fulgt sitt hjerte, og hun ville snart finne ut om nasareerens vei også var hennes.

Da vi fortsatte historien under sesjonen den påfølgende uken, antok jeg at ingenting av interesse ville skje på den halvannen dag lange reisen. Derfor flyttet jeg Naomi frem til reisens slutt.

D: Den første reisen etter at du forlot dine foreldres hus, er nesten over. Hva gjør du? Hva ser du?

A: Vi går inn i de spedalskes landsby. Og jeg ser en stor dam med vann, og jeg ser åser. Landsbyen er beskyttet av kalksteinsåsene. Vi går inn i landsbyen nå.

D: Var det en hard reise?

A: Den var lang og vann, men vi hadde ingen problemer, så det var ikke så anstrengende.

D: Vet de andre i gruppen at du egentlig er en pike?

A: Nei de tror jeg er en ung gutt. Jeg er kledd som en ung gutt. Og selv om ansiktet mitt ser litt feminint ut, er det vanskelig å se i denne alderen. Jeg er av den tynne, senete typen, så det er en god forkledning.

D: Går du under et annet navn?

A: Jeg har ikke... la meg se. (Klukklatte) Nå husker jeg. Jeg har ikke tenkt på det, men det var selvsagt så mange ting å huske på. Jeg ble presentert og nasareeren nøyte. Men så presenterte han meg som Nathaniel Nathan.

D: Nathan. Fortalte han dem at dere var i slekt?

A: Nei, han kalte meg sønnen til en nær venn, som forsøkte å finne ut om dette var den riktige veien å gå.

D: Det var diplomatisk. Jeg lurte på hva de andre i gruppen visste om deg. Så han vil kalle deg Nathan eller Nathaniel nå. Du sa at landsbyen var beskyttet av åser?

A: Ja. La meg se om jeg kan forklare det. Det er noen kalksteinsåser som ikke er så høye. Og landsbyen er på bunnen av åsene. Dammen kan komme fra en stor kilde. Den er på den andre siden av landsbyen. Det er en liten koloni. Det ser ut til å være litt planteliv, men området er ganske tørt og øde.

D: Ligger den langt fra andre landsbyer eller byer?

A: Ja. De valgte denne beliggenheten på grunn av avstanden. De blir ikke bra behandlet, og de trengte et sted der de kunne leve i innbyrdes fred.

D: Hvorfor blir de ikke bra behandlet?

A: Denne lidelsen skaper misdannelser og fører til mye frykt hos andre. Så den alminnelige person er ikke vennlig og kan knapt se på disse menneskene, særlig når lidelsen er blitt virkelig kritisk. De lever i frykt for å få lidelsen.

D: Har du noen gang sett mennesker med denne lidelsen?

A: Nei. Jeg føler ikke egentlig frykt fordi jeg føler at jeg er der jeg skal være. Og mine stemmer og mine bønner har gitt meg styrke til å vite at jeg skal tjene. Og det å vite at jeg hjelper til med å helbrede, fysisk eller emosjonelt, gir meg styrke.

D: Jeg antar at det også gir deg styrke at Jesus ikke har noe imot å gå inn der.

A: Ja. Hans mangel på frykt løser opp den frykten jeg måtte ha.

D: Og du sa at det var flere andre i gruppen, ikke sant?

A: Ja. La meg se om jeg kan telle dem. Det ser ut til å være... tolv.

D: Er alle menn?

A: Det er to eldre kvinner. Jeg tror det er kvinner som har bakgrunn i helbredelse. De har vært på andre reiser sammen med ham. Kanskje de kommer spesielt når han drar til denne landsbyen.

D: Tror du han har vært i denne landsbyen før?

A: Ja, han har. Han besøker forskjellige steder på nytt. De lever i håpet om at han skal komme tilbake.

D: Vet du hvor lenge dere skal være der?

A: Jeg tror det vil gå sju dager.

D: Kommer dere til å bo sammen med folket mens han er der, eller vet du noe om det?

A: Vi setter opp vår egen leir, men det er i landsbyen. Og så skal jeg være ved hans side og lære av legene. Jeg skal bare være observatør eller assistent.

D: Så noen i gruppen er leger?

A: Ja. Jeg vet at kvinnene har vært til stede ved fødsler og hjulpet til med dem. Men de har assistert leger, så de har de kunnskapene.

D: Tror du at noen av mennene er leger?

A: Ikke egentlig faglærte, ikke denne gangen. Han kan ikke alltid få tak i leger som er villige til å bli med, når han er klar til å reise. Disse menneskene har kjennskap til det å jobbe med spedalske og har kanskje vært assistenter for leger, så de kan gjøre det.

D: Så han tar vanligvis leger med seg på reisene.

A: Ja, hvis de er tilgjengelige og villige.

D: Ja, jeg kan forstå at selv en lege er redd. Vil du så flytte deg litt frem og fortelle hva som skjer?

A: (Sukk) Ja. Vel, det er tre av oss som går inn i et lite hus. Familien i huset består av en eldre mann og en kone, og det synes å være to andre der. Den eldre mannen... (hun trakk brått pusten dypt inn og kom med en lyd som tydet på en voldsom reaksjon). Å boy!

Det var tydelig at Naomi opplevde sitt første møte med en som var rammet i lidelsens verste faser.

A: Jeg forsøker å være sterk, men (mykt) det er vanskelig. Hans tilstand er kritisk. Det virker som om alt som kan gjøres nå, er å forsøke å lindre smerten, og forhåpentligvis vil han snart foreta overgangen ut av kroppen.

D: Du sa at det var tre av dere som gikk dit inn. Var Jesus en av dem?

A: Ja, og en av de eldre kvinnene. Hun har en pakke med bandasjer og forskjellige pulvere som hun kan blande for å lindre noe av sårheten. Det er lindrende, men ingenting ser ut til virkelig å bekjempe lidelsen. Mens jeg har vært her, har jeg sett den på så forskjellige stadier. Og nå og da får du håp om at det ikke vil bli verre. Men disse menneskene forsøker så godt de kan å leve med tro og hjelpe hverandre.

D: Du sa at mannen er så dårlig at de bare vil forsøke å lindre smerten. Skal kvinnen gjøre det?

A: Ja, men hun er hovedsaklig her for å bandasjere og forsøke å lindre den verste oppløsningen. Jesus ber og legger hendene sine på mannen. Og... det er nesten som om jeg kan se et lys stråle ut fra mannens ansikt. Nasareeren legger hendene sine på mannens hode, kronen, og jeg ser dette glødende lyset. Og så legger han hendene sine på mannens hjerte. Han står slik i stille bønn over mannen. Og jeg ser den gylne gløden fra hjerteregionen hans. (Følelsesfullt)

Ååå! Det er vanskelig å beskrive.

D: Hva mener du?

A: Det er vakkert, men det er mer enn det. Det fyller deg. Det fyller tomheten i deg. Og det får alt til å føles varmt og elsket, og det er ingen tomhet innenfor. Det er vanskelig å sette ord på det.

D: Du mener du føler det slik bare ved å se på ham?

A: Ja, ja. Og du kan se at mannen... ansiktet hans er rolig... smerten synes å være mye mindre. Og her om dagen gjorde nasareeren... han løftet hånden min og tegnet en sirkel på håndflatene mine med en finger (hun gikk igjennom bevegelsene). Og han sa: "Også dette er hjertet. Sentret i håndflatene. I sentret er det et annet hjerte chakra Og derfor er det sa stor kraft i helbredelsen til disse hendene, på grunn av energien som kommer rett igjennom.

D: Brukte han ordet "chakra"?

A: Hjerte... senter. Hjerte... chakra? Jeg er ikke sikker.

D: Mente han dine hender, eller sine egne?

A: Jeg tror han mente alles hender. Han tok hånden min... og han tok den andre og sa: "Også disse er hjertesentre." (Hun gikk igjen igjennom bevegelsene med å tegne sirkler midt på håndflatene.)

D: Han tegnet en sirkel på håndflatene dine?

A: Ja. Kanskje det bare er en del av undervisningen, for jeg har alltid følt energien og styrken der. Og hver gang han rørte ved meg, var det så sterkt. Så kanskje hvis du kjenner forbindelsen, hvis du er klar over forbindelsen og det blir gjort gjennom hjertet og med renhet, da er energien bare en direkte forbindelse. Og energien fra hjertet er den sterkeste av alle medisiner.

D: Mange ville ikke forstå det, ville de?

A: Jeg tror ikke det, men det virker bare så naturlig på meg.

D: Så han mener at i tillegg til hjertet inni kroppen er det også andre hjertesentre i kroppen?

A: Det var slik han forklarte det. Det var det jeg forsto, og jeg har aldri hørt noen si noe slikt før.

D: Kanskje det forklarer noen av måtene han er i stand til å helbrede på?

A: Da han fortalte meg det, virket det så riktig. Det ga så mye mening. Og da jeg betraktet ham, var det så klart. Og når du ser på menneskene, vet du at det er et verktøy. Den stakkars mannen hadde slike fortvilte smerter, og ansiktet hans er så rolig akkurat nå.

D: Tror du at de andre i rommet kan føle det samme som deg?

A: Jeg vet ikke. Jeg vet de må føle noe. Jo ... stillheten er så annerledes. De må føle energien, eller bare se kjærligheten og omsorgen som strømmer fra ham.

D: Jeg antar det er tydelig for alle som ser på ham, at dette ikke er noen vanlig mann.

A: Nei. Han er så bevisst, så samstemt med... (hun hadde vanskeligheter med å finne ordene) Gudsforbindelsen, eller Gud i seg eller Gudshensikten. Jeg vet ikke det riktige ordet. Men jeg antar at de fleste ikke engang er klar over ting som er så klare og så enkle for ham.

D: Tror du han er annerledes enn andre menn?

A: Han er annerledes på grunn av sin sensitivitet og forståelse og sin totale mangel på frykt. Han er så sikker på sitt sted og sin oppgave.

D: Har du noen gang hørt noen si at han er annerledes enn andre menn?

A: Ja. Det er mennesker som gjør ham til noe som ligner mer på en gud. Han har krefter og evner som jeg aldri har sett. Jeg vet at han er menneske, men likevel vet jeg at hans ånd og energi er annerledes.

D: Du har hørt mennesker si at de tror han er mer lik en gud?

A: Ja. For når du ser ham gjøre noen av de tingene han gjør, er det ingen andre måter å forklare det på. Og likevel forsøker han hardt å lære oss at vi alle er i stand til å være det han er og gjøre det han gjør. Bortsett fra at jeg tror de fleste av oss ikke kan finne den renheten i hjertet, og ønsket. Det er vanskelig å være på en slik vei og ikke bli trukket fra den av andre ting som de fleste menn og kvinner blir trukket fra på grunn av.

D: Ja. Den menneskelige delen ved det å leve gjør det vanskelig å forbli ren. På den måten er han annerledes.

A: På den måten er han ikke som noen andre.

D: Jeg lurer på hva han tenker når han hører folk si at han er som en gud.

A: (Latter) Men han godtar det ikke. Å, jeg kan huske ham si - det var omtrent slik - han sa: "Min bror, jeg er ikke mer enn det du er. Jeg vet bare hva jeg kan være og hvordan jeg kan tjene. Og jeg har sann kjærlighet og tro på min Gud." Han forsøker å klargjøre hva han mener hans oppgave er.

D: Hva tror han at hans oppgave er?

A: Han tror han ble sendt hit for å være en livets lærer, en livets stråle.

Å være et eksempel på hva menneskeheten kan være og på de evnene menneskeheten har. Og at alle kan gjøre det han forsøker å lære dem.

D: Det gir mening, men du vet hvordan mennesker er. Det er vanskelig å komme igjennom til noen av dem.

A: Ja. Og de fleste lever i slik frykt for noe eller mange ting. Til de kan fordrive frykten og ikke være redd for å kjenne seg selv og lytte til hjertet, kan de ikke nås. De må selv finne det.

D: Ja, det gir mening. (Jeg gikk tilbake til den hendelsen hun så på.) Men han arbeider med mannen i rommet, og så har ikke mannen smerter lenger. Gjør han noe annet i det lille huset?

A: Nei. Han var sammen med mannen en stund, og deretter gikk han bort til kvinnen og bare holdt hendene hennes. Jeg kunne ikke helt høre hva han sa til henne, men han sa at han ville komme tilbake. Og han fortsatte med neste besøk.

D: Går du sammen med ham på det neste besøket også?

A: Ja. Vi gikk.. Å, det er trist. I den neste bygningen vi gikk inn i, bodde det barn som ikke hadde familie eller foreldre. Du skjønner, ikke alle barna ser syke ut. Du kan ikke se at de har sykdommen. Jeg antar du kan utvikle sykdommen på forskjellige stadier eller på forskjellige alderstrinn. Så noen av dem ser så perfekte ut. Og noen av dem er så... fortært (et dypt sukk). Men dette er barnas hus.

D: De bor sammen i det huset, de som ikke har foreldre?

A: Ja. Det er en sykepleier eller en som tar seg av pleien og bor sammen med dem hele tiden. Og det er andre hjelpere eller en annen betjening som kommer om dagen.

D: Hva gjør han der?

A: Han går bort til hvert barn og... enten snakker med det eller... Han rører alltid ved dem. Jeg ser ham røre ved ansiktet, smile kjærlig og legge hendene sine på dem. Men han tar seg tid til å snakke med hvert av dem.

D: Kan du høre hva han sier?

A: Å. Det er en liten pike som sitter i et hjørne og... han spør hva hun heter og... (bredt smilt) hun kom opp på fanget hans. Og han spør om hun vil bli frisk eller om hun vil dø. Og han forteller henne at hun vil bli frisk og at hun vil vokse opp og hjelpe til med å ta vare på barna. Og at hun må ha et rent hjerte, et kjærlig hjerte, og ikke fortvile, for hun er der Gud trenger henne.

Og hun vil kjenne kjærlighet og... det er hva han sier til henne (alt dette ble sagt med slik vakker følelse).

D: Det er vakkert. Hva gjør den lille piken?

A: hun bare sitter og stirrer på ham. Og han klemte henne og satte henne ned. Og hun smiler. Og han går bort til en gutt som bare har ett bein. Og, å, han er i en dårlig forfatning (stort sukk). Men Jesus går bort til ham og kneler ved siden av ham og legger hendene sine på ham. Og det lille ansiktet ser opp, og tårene renner nedover kinnene hans (hun var nesten på gråten selv da hun fortalte dette). Men barnet legger merke til noe spesielt. Jeg kan se det.

Det var vanskelig for meg å forholde meg objektiv. Fortellingen var så gripende at jeg faktisk følte at jeg var til stede i den inderlige følelsen.

D: Kunne du se noe denne gangen? Jeg tenkte på lyset.

A: Å. Jeg så... det virker som om jeg alltid ser lyset. Kanskje ikke så sterkt som jeg gjorde før. Det var noe sterkt med den gamle mannen. Men jeg ser alltid en liten glød komme fra nasareerens hender hver gang han legger hendene på noen. Denne gangen så jeg gløden da han la hendene sine på guttens hode og hjerte og bein. Men jeg ser også gløden, den gylne gløden, rundt Jesu hode... som en liten halvsirkel.

D: Er den alltid der?

A: Nei ikke alltid. Den er der noen ganger når han er sammen med noen, eller noen ganger ser jeg den når han ser på meg. Men den er ikke alltid der.

D: Skjedde det noe da han la hendene på den lille gutten?

A: Det beroliget ham. Det synes alltid å berolige mennesker. Men det er det jeg så.

D: Så det skjer ikke et mirakel hver gang han gjør det, eller hvordan ville du definere et mirakel?

A: Jeg tror jeg ville kalle det faktum at smerten blir lindret og de får ro, et "mirakel". Men du ser ikke at disse menneskene, som er så syke, står opp og går og får tilbake kroppen sin. Miraklet er kjærligheten og hvordan det beroliger dem. Og hvis det er meningen at de skal bli bedre, blir de det. Jeg har hørt historier Om at noen av dem aldri fikk sykdommen. Og noen ganger stopper den og de vet ikke hvorfor. Men vanligvis utvikler den seg, og alt du kan gjøre, er å lindre smerten.

D: Så den tar ulike former hos ulike mennesker.

A: Ja. Og noen ganger, hvis hans energi blir godtatt... kanskje det er menneskene som har mer tro eller mer styrke i forhold til det de føler komme fra ham, kanskje de får det lettere. Selv om han fortalte meg at alle har sin tid for når de skal tilbake til Kilden. De skal kanskje bare være i den fysiske kroppen en stund, så det er vanskelig å vite.

D: Det gir mening. Har han noen forklaring på hvorfor menneskene må lide på den måten?

A: Han tror det er en del av enkeltmenneskets utvikling. Det er vanskelig å forklare når du ser mennesker i slik smerte, som blir fortært. Men han vet at det finnes årsaker til alt, og det er leksjoner å lære fra alt, så ingenting skjer tilfeldig. Kanskje de skapte leksjonen i en tidligere tid, da de var her i en annen form. Det er derfor mennesker i smerte eller med sykdommer noen ganger får lov til å dra raskere enn andre, fordi leksjonen er fullført.

D: Tror han at mennesker har levd i andre former?

A: Han sier det ikke akkurat på den måten, men han sier: "Når de har vært her før. Når de har lært tidligere leksjoner." Han sier det på forskjellige måter. Men du forstår at han tror vi

besøker jorden mer enn én gang, for å lære og for å tjene. Og at vi kommer i Guds ærend hver gang vi kommer. Det er for at vi skal lære og komme nærmere det vi, som et folk, er ment å være. Slik at det ikke er noen separasjon.

D: Er *det* det samme som deres religion sier?

A: Nei. Jeg har aldri hørt ting i mine omgivelser som jeg hører av ham. Og likevel når jeg hører det av ham, høres det så klart ut, så riktig, så kjent. Jeg vet at han studerte på mange steder med mange vise lærere. Så han er blitt klar over så mye mer.

D: Ja, så mye mer enn den alminnelige rabbi.

A: Ja. De vil ikke høre noe nytt. Så han går sin egen vei og lærer om sin egen tro.

D: Kanskje det er en av grunnene til at han ikke alltid er enig med templet.

A: Ja. Og det fyller rabbiene med frustrasjon og frykt for at det skal rokkes ved deres tro. At det skal stilles spørsmål ved deres makt og autoritet. Og han er i stand til å gjøre det på en slik måte at han ikke behøver å være mektig og voldelig. Så jeg har lært at det er mange former for frykt, og du kan ikke se klart eller føle sannheten eller lyset. Du må skrelle av hvert lag av frykt. Og jeg antar at det kan ta mange liv.

D: Jeg skjønner at rabbiene frykter ham. Den alminnelige person ville ikke utfordre myndighetene, ville han?

A: Nei, fordi du er vokst opp til å tro at “dette er sannheten, dette er Loven, og du stiller ikke spørsmål ved det eller utfordrer det.”

D: De må tro at han er en uvanlig mann, siden han utfordrer dem.

A: Ja. De fleste av dem, ikke alle. Det er noen som er visere og vennligere. De vil ikke snakke høyt for ham, men de vil ikke gå imot ham.

Jeg gikk tilbake til den hendelsen hun så på.

D: Gjør han noe annet i huset der barna er?

A: Å, han bare besøker dem, og etterpå skal de gå ut og sitte sammen med ham ved kilden. Eller de som er i stand til det, kan spasere sammen med ham.

D: Det er bra. Gjorde du noe annet den dagen?

A: Å. Jeg var sammen med den eldre kvinnen på noen av hennes gjøremål og hjalp til med å bandasjere og blande puddere. Jeg bare hjalp til med å rense og gjøre det mer behagelig for menneskene.

D: Så du var ikke sammen med Jesus hele tiden. Det er mange andre ting som også skal gjøres. Vel, det høres ut som om du gjør det du ville gjøre. Er du glad for at du kom, eller er du lei deg?

A: Å! Jeg er glad. Det er dette jeg er ment å gjøre. Jeg er helt sikker på det. Jeg har ikke noe ønske om å gjøre noe annet. Som jeg sa, om jeg hadde blitt i mine foreldres hus og giftet meg og forsøkt å ha en familie, ville jeg ha skuffet mange. For hvis du går imot ditt hjerte og din intuisjon, når det deg til slutt. Da må du stå ansikt til ansikt med det, og vanligvis lider alle. Så det er bedre å være sannferdig og kanskje forårsake litt smerte i begynnelsen. Men å vite hva din sannhet er og hvor du skal være, er alltid det beste.

D: Jeg trodde at det for en ung pike som ikke hadde vært så mye ute i verden, ville være vanskelig å se mennesker som er så syke.

A: Det er hardt, fordi ikke engang min fantasi forestilte seg det slik Men det er denne overveldende følelsen av å være trengt og til nytte. Og det å gi, som det å motta, fyller meg. Jeg

trenger ikke noe annet.

D: Det er bra, fordi mange unge piker ville ha ønsket å dra hjem etter å ha sett noe som dette.

A: Nei. Jeg vil strekke meg mer ut. Jeg vil gjøre det lettere for dem så langt jeg kan.

D: Det er beundringsverdig.

A: Nei. Jeg vet ikke hvordan jeg skal forklare det. Jeg kunne ikke ha gjort noe annet i dette livet. Jeg trenger dette. Jeg trenger dette like mye som enhver jeg kan hjelpe, fordi det ikke er noe annet som kan fylle meg (-med en god følelse som av dette).

D: Ok. Vel, la oss flytte oss til de neste dagene og se om det skjer noe annet som du vil fortelle om, mens dere er i landsbyen. En hendelse eller noe Jesus gjør som du vil snakke om. Kan du finne en hendelse?

A: Jeg ser et hyggeligere tidspunkt da vi er samlet rundt kilden. Det er en hyggelig dag, og mange i landsbyen er utenfor sammen med ham. Jeg ser ham stå der med hendene løftet, og han snakker. Og han går bort og henter en liten kopp vann... og han gir den til en av kvinnene som sitter der. Hun drikker vannet. Og han legger hendene sine på hodet hennes. Han sier til henne: "Min søster, Guds lys er over deg. Energien strømmer gjennom deg. Du vil finne styrke og du vil frigjøre lidelsen. For du trengs på en annen måte." Og jeg ser kvinnen sitte der i transe... jeg føler en kjølig bris... Og jeg husker at tiden gikk Han satte seg ned rett ovenfor henne. Og jeg ser hendene hans løftet slik (hun løftet hendene slik at håndflatene vendte utover). Jeg ser gløden fra hjertet hans og rundt hodet og i hendene hans, midt på håndflatene. Hun åpner øynene. Og hun ser annerledes, roligere ut... Og hun gråter. Hun tar hånden hans og kysser den og takker ham, for hun vet at en forvandling er kommet over henne... Hun sa at hun hørte en stemme snakke til henne. Og hun vet at hennes oppgave er å være i landsbyen og få opplæring som lege slik at hun kan hjelpe til med å helbrede og gi lindring til dem som trenger henne.

D: Tror du hun er blitt helbredet fra lidelsen?

A: For meg ser hun annerledes ut, noe som er synlig rundt henne. Hun ser rolig ut. En annen glød. Det er en forandring, men jeg kan ikke helt si hva. Jeg vet at beina hennes var angrepet, men jeg vet ikke hvor alvorlig hun var angrepet innenfor. Så vi får se. Men det er ikke den samme personen.

D: Jeg lurte på om det var noen synlige sykdomstegn som hadde endret seg?

A: Jeg husker at det var på beina hennes, og hun hadde vanskeligheter med å gå. Men jeg har ikke sett henne reise seg eller bevege seg. Hun sitter på det samme stedet og har kysset hendene hans, og jeg ser tårene renne. Tårer av kjærlighet og glede. Men ansiktet, uttrykket er annerledes. Noe endret definitivt personen. Jeg tror at fysiske endringer noen ganger skjer langsommere, de skjer ikke alltid med det samme. Det umiddelbare var det totalt forskjellige uttrykket. Det rolige uttrykket, gløden.

D: Kanskje den fysiske endringen vil skje langsomt over en lengre tidsperiode.

A: Det skjer, har jeg hørt. Og jeg håper at det vil skje med henne.

D: Så noen ganger fjerner han ikke bare smerten. Han arbeider på forskjellige måter.

A: Ja. Han sier at alle har sitt eget mål, sin egen plan. Og disse menneskene trenger hverandres styrke for å kunne fortsette. Hvis de kan se at mennesker i deres egen landsby kan komme seg igjen og være til hjelp, er det i seg selv helbredelse for de andre.

D: Ja, det er. Så du tror at han er i stand til å se hva hennes vei er?

A: Jeg tror han kan det noen ganger, eller noen ganger når han rører ved mennesker, tror jeg han får klare bilder eller klare tanker Og han vet straks hva de skal gjøre. Klarheten kommer.

D: Han kunne tydeligvis fortelle at kvinnen skulle gjøre noe annet.

A: Ja. Jeg ser ikke at det alltid skjer slik. Eller noen ganger skjer ting og vi hører ikke engang om det. Det er ingen plan ved det. Det skjer til forskjellige tider, det er ikke noe fast mønster.

D: Etter at dere har dradd, kan det også skje noe, og dere vil ikke engang vite om det. Det er dét du mener. Ok. La oss flytte oss fremover til en annen hendelse som fant sted mens dere var der. Skjedde det noe annet interessant?

A: (Pause) Vel, det var spesielt. Men jeg... Å jo! Jeg så ham ta bandasjene og pudderet og legge dem på ansiktet til en mann hvis kinn var fortært. Han gjorde det og så holdt han hendene der og ba. Og da vi kom tilbake for å undersøke ham dagen etter, var forandringen... (sukk). Det er vanskelig å snakke om fordi det ikke virker virkelig. (I ærefrykt) Det var... som om kinnene hadde vokst ut igjen. Sykdommen var fremdeles der, men jeg hadde aldri sett pudderet virke slik når kvinnene brukte det. Det hjelper alltid. Det lindrer alltid smerten - og særlig hvis det er en alvorlig infeksjon, kan forskjellen være stor. Men mannen beveget munnen og drakk uten smerte, og det var... et endret uttrykk, som med kvinnen. Og jeg tror at nasareeren noen ganger vet at... kanskje han får en klar tanke eller et bilde. Kanskje han visste at selv om dette er denne mannens vei, hadde han allerede hatt stor åndelig fremgang. Kanskje hans hjerteenergi forbundet med nasareeren på en eller annen måte, er så sterk at den påvirker det fysiske. Og mannens ansikt hadde vokst ut igjen, selv om sykdommen fremdeles var der. Men han var som en annen person, med et annet uttrykk Han var i stand til å bevege og bruke munnen, og han kunne gjøre det uten smerte. Så det var et stort mirakel. Alt er mirakler. Jeg antar alt kan være et mirakel.

D: Det skjer bare ikke på samme måte hver gang.

A: Nei. Og du er redd - ikke egentlig - kanskje det ikke er det riktige ordet. Men å snakke uten å ha sett noe slikt, gjør det nesten mindre virkelig. Noen ganger, hvis du holder det for deg selv, vet du at det er trygt, og det vil forbli slik du så det.

D: Fordi det er så vanskelig å tro.

A: Men det var... så spesielt.

D: Blir alle han kommer i kontakt med hjulpet, eller er det noen som ikke blir hjulpet i det hele tatt?

A: Jeg tror alle får lindring. Å, det varer ikke alltid. Men du kan se at smerten blir lindret når han besøker dem og rører ved dem. Det er sjelden at sykdommen endres, men de får alltid lindring, selv om det bare er for en liten stund.

D: Jeg lurte på om det var noen som ikke ble hjulpet i det hele tatt.

A: Å. Jeg antar det kan være det, men jeg har ikke sett det. Jeg har sett ham legge hendene sine på disse menneskene og snakke med dem. Det synes å ha hjulpet, selv om det har vært for en kort stund.

D: Så de blir alle hjulpet i ulik grad. Ble dere i landsbyen i sju dager slik dere hadde trodd?

A: Ja. Vi var der i sju dager.

D: Hva gjorde dere etter det?

A: Vi er på vei til en annen landsby.

D: Jeg lurte på om dere skulle dra hjem igjen?

A: Nei. Jeg tror denne reisen kommer til å vare ytterligere tre sjudagers perioder. Han har visse områder han skal besøke.

D: Vet du noe om hva som venter dere på det neste stedet?

A: Det er en landsby der han har mange tilhengere. Der de ber ham komme og undervise og tale.

D: Er det langt unna?

A: La meg se... det vil ta to dager.

D: Har du hørt navnet til noen av mennene i gruppen som du har vært sammen med hele denne tiden?

A: Ja. Det er... Johannes, Ezekiel og Jeremias (*1)... David (pause mens hun tenkte). Jeg er ikke sikker.

D: Nå som du har vært blant dem, tenkte jeg at du visste noen av navnene. Du fortalte hva kvinnene gjorde. Hva gjorde de andre mennene i løpet av denne tiden?

A: Vel... du skjønner, jeg kom ikke i kontakt med så mange av dem. Jeg tror noen av dem hjalp til med reparasjon og bygging, og noen av dem er skribenter og lærere. Noen av dem har jeg ikke vært sammen med i det hele tatt, eller jeg har ikke engang sett dem. Så... jeg tror de har spesifikke oppgaver, forskjellige måter å hjelpe på. Noen av dem drar av sted for seg selv og ber eller studerer, så jeg ser dem ikke hele tiden.

D: Det gir mening, for det må være mange måter å gi hjelp på i en landsby der alle er så syke. Reparasjoner kunne ikke bli gjort, så mennene kunne hjelpe til på den måten. Og hvis de var lærere, arbeidet de antakelig i andre deler av landsbyen.

(*1)De engelske navnene er John, Ezekiel og Jeremiah - o.a.

Det hørtes praktisk ut. Tolkningen av de bibelske historiene om Jesus og hans disipler gir det inntrykk at de fulgte ham fra sted til sted mens de lyttet og forsøkte å lære av ham. For meg høres denne versjonen mer ut som det som faktisk kan ha skjedd. Det ville være fornuftig av Jesus å omgi seg med mennesker med ulike talenter, slik at de kunne arbeide sammen med menneskene de kom i kontakt med, på en praktisk måte. Når alt kom til alt, levde de i den virkelige verden som var full av anstrengelser. Det viser også at Jesus ikke forventet å utføre mirakler hele tiden. Han tok leger (menn og kvinner) med seg for å bruke deres helbredende puddere og medisiner. Han stolte ikke på sin kraft alene. Vår bibelversjon har alltid skildret ham som en allmechtig som ikke trengte noen. Jeg tror han var mye mer menneskelig enn vi noen gang har trodd. Hvis han ikke trengte noen, kunne han ha reparert bygningene mirakuløst også. Disiplene og tilhengerne gjorde alt de kunne for å hjelpe, og satt ikke uvirksomme og så på at mesteren utførte sitt arbeid.

D: Det høres ut som om Jesus omgir seg med mange forskjellige slags mennesker på sine reiser.

A: Ja. Vanligvis oppsøker de ham også. Mange av dem føler behov for å tjene og gi ut fra det de kan best. Så de synes alltid å være der til riktig tid, og han ender opp med dem han trenger.

D: Har Johannes noen spesielle oppgaver?

A: Han synes å stå Jesus svært nær, og han synes å forsøke å være ekstra øyne og ører for ham. Han holder orden på tingene slik at de som trenger å se ham, får se ham, og passer på at han kommer til samlingene. Johannes organiserer mange av aktivitetene eller møtene.

D: Du mener at han drar foran gruppen og ordner disse tingene?

A: Noen ganger gjør han det, avhengig av hva slags reise det er. Men når vi kommer til et

sted, synes han å sørge for å holde orden på planene våre. Passer på at ting blir gjort, og gjør nasareeren oppmerksom på ting som trengs å gjøres.

D: Slik at han tar vite når noen vil ha et møte eller en samling.

Dette var en annen praktisk ting som ikke står i Bibelen. Johannes var som en PR-mann. Jesus kunne ikke bare vandre fra landsby til landsby. Han trengte noen som gikk i forveien og sørget for at alt var klart, og også for å forsikre seg om at alt var trygt.

D: Den landsbyen dere skal til, der du sa det var grupper av hans tilhengere, har den landsbyen et navn, eller har du noen gang hørt at den ble kalt for noe?

A: Det høres ut som... Bar-el (hun gjentok det og jeg sa det etter henne).

D: Og dere vil være der om to dager. Det vil være annerledes. Det vil ikke være så mange syke mennesker der. Vel, han startet med å vise deg det verste, ikke sant?

A: Ja. Og det er Ok

D: Kanskje tanken bak var at hvis du ikke greide det, ville han vite det med det samme (vi lo begge to). Er det Ok at jeg kommer tilbake igjen og snakker med deg? For jeg liker å høre om din reise og dine historier. Jeg vil også lære.

A: Det vil jeg også.

D: Og jeg vil lære så mye jeg kan om denne mannen, så du hjelper meg også.

Deretter brakte jeg Anna tilbake til full bevissthet. Jeg lot båndopptakeren stå på mens hun fortalte om noe av det hun husket fra sesjonen.

A: Jeg husker at de som ikke blir friske eller ikke blir noe bedre, ikke føler noe sinne ovenfor dem som gjør det. Akkurat nå, mens minnene fremdeles er så klare som dette, har jeg en sterk følelse av det.

D: Det var ingen harme?

A: Nei. Og av en eller annen grunn kom den tanken inn i hodet mitt, akkurat nå synes jeg det er rart.

D: Vel, det hele er rart! (Latter)

A: Kanskje det var nok at hvem som helst av dem som kom i kontakt med ham, kjente den lindringen, den følelsen av å bli fylt... selv om det bare var for en kort stund. Og ved å ha kontakt med den følelsen, fikk de kanskje nok glede for sine medmennesker til at det fjernet den harmen som måtte ha vært der.

D: Det viser at alt han gjorde, var imot den menneskelige naturen.

A: Jeg forsøker å sammenligne det med andre regresjoner vi har utført. Det er det samme, men dette er så mye mer... engasjerende og følelsesfullt, tror jeg at jeg vil si. Kanskje noe av det blir i meg. Jeg tror alle regresjonene har lært meg en lekse om noe. Jeg har gode følelser for denne fordi jeg føler klarhet ved den. Jeg mener, mannen var virkelig for meg. Og jeg kan fortelle deg, når jeg så på de øynene - jeg kan fremdeles føle det - ble jeg totalt fylt. Jeg har aldri kjent den følelsen før, å være så totalt fylt av tilfredshet og kjærlighet. Jeg har alltid hatt dette lille, tomme punktet inni meg, og det var borte.

D: Er det borte nå?

A: Vel, det er borte når vi arbeider. Det er ikke borte i dette livet. Men... jeg har alltid hatt dette lille, tomme, nagende punktet. Når jeg var sammen med ham og så inn i øynene hans, var

det den mest fullendte emosjonelle følelsen jeg noen gang har hatt.

Selv om Anna uttrykte det på en annen måte, beskrev hun i alt vesentlig den samme følelsen som Mary hadde hatt.

A: I regresjonen er det så naturlig å være der, men når jeg er våken, er *det* det siste jeg ville tenke på. Jeg føler meg virkelig emosjonell, men det er rensende. Jeg mener, jeg føler meg så avslappet.

D: Vel, du kunne ikke ønsket deg noen bedre følelse.

Det kom frem et interessant punkt under denne sesjonen, nemlig det faktum at Jesus ikke helbredet hver eneste person han møtte. Denne oppfatningen ble også fremstilt i Jesus og esseerne. Han hadde evne til å lindre smerte og lidelse hos de fleste av dem han kom i kontakt med, men total lindring av symptomer og fullstendig helbredelse fra sykdommen eller lyten forekom sjelden. Mange ganger ble ingen helbredelse oppnådd, og Naomi gjorde det klart at det ikke var i Jesu hender. Det hadde med personens karma og livsskjebne å gjøre. Selv ikke han kunne gå imot de høyere kreftene som styrer slike ting.

KAPITTEL 8

Landsbyen ved Galileasjøen

Da vi startet sesjonen uken etter, brakte jeg Anna (som Naomi) tilbake til tiden da hun reiste sammen med Jesus.

D: La oss gå tilbake til da du forlot lepralandsbyen sammen med nasareeren og resten av gruppen på den første reisen du gjorde sammen med ham. Dere skulle til en annen landsby der du sa han skulle møte noen av sine tilhengere. Jeg teller til tre og vi vil være 2... 3... vi kommer inn i den andre landsbyen på dine reiser sammen med nasareeren. Hva gjør du?

A: Vi går inn i en landsby ved en innsjø. Kennaretinnsjøen (fonetisk), og vi har møte med tilhengerne, de som tror på hans måte å leve på, de læresetningene. Hensikten med vårt opphold her er, ut fra det jeg forstår, hovedsaklig å spre ordet og forsterke vårt antall.

Jeg skrev navnet på innsjøen fonetisk. Da jeg senere fikk anledning til å se på e~ kart bak i Bibelen, fant jeg Kinneretsjøen, også kalt Genesaret- eller Chinnerethsjøen, som stemte godt med min fonetiske staving. Jeg syntes det var bemerkelsesverdig. Det er et jødisk navn for Galileasjøen. Jeg hadde aldri kjent denne innsjøen ved noe annet navn. I mine undersøkelser fant jeg ut at "yam" på hebraisk og arameisk kan bety både sjø og innsjø, og at den greske oversettelsen av Bibelen etterligner dette.

Anna hadde hatt tvil om ektheten til det merkelige stoffet som kom fra hennes

underbevissthet under sesjonene. Etter at jeg gjorde denne oppdagelsen, fortalte jeg henne om den, men hun kjente heller ikke igjen navnet Kinneret. Jeg fortalte henne at det var det gamle navnet på Galileasjøen. Da spurte hun med alvorlig ansikt:

“Hva er Galileasjøen?” Det var totalt uventet. Et øyeblikk var jeg overrasket, fordi jeg innså viktigheten av spørsmålet. Alle kristne kjenner dette bibelske stedsnavnet fordi det er så forbundet med Jesu liv. Dette viste bortenfor enhver tvil at Anna ikke engang hadde elementærkunnskaper om hans liv eller om Det nye testamente. Da jeg forklarte det for henne, følte hun seg bedre fordi det syntes å gi henne det beviset hun trengte for å overbevise seg selv om at opplysningene definitivt ikke kom fra hennes eget sinn.

D: Er menneskene i byen hovedsaklig tilhengere, eller må dere være hemmelige her også?

A: Det er en ganske stor gruppe her. Vi må være ganske stille, men vi kan føle oss trygge her. Det er en liten by og det virker som om de som bor her, i stor grad tenker likt. Så vi kan føle oss trygge her.

D: Det er ikke så farlig å møtes åpenlyst?

A: Nei, fordi det synes å være en forståelse her. På overflaten er det bare en liten by, men de er varsomme når det gjelder læren.

D: Har noen fortalt deg navnet på byen, eller har den et navn?

A: Dette er landsbyen ved Kinneretsjøen.

D: Det er det navnet du kjenner? Skal dere til noe bestemt sted i landsbyen?

A: Ja. Det er et område ved sjøen. Først skal vi gå og rense oss i sjøen. Denne rensingen er nødvendig både for kroppen og ånden. På den ene delen av stranden er det noen små skrenter. Og innenfor skrentene er det møterom. Ikke alle vet om dem, for de har ingen front. Det er der vi skal ha møte, men det virker som om vi skal bo ved sjøkanten.”

Senere gjorde jeg undersøkelser om dette området ved Galileasjøen. Det er mange steder der fjell og skrenter praktisk talt faller ned til sjøkanten. Det gjaldt spesielt Magdala (Maria Magdalenas hjem), der strandveien slynger seg langs en dyp fjellskråning. I området ved Arbeel er det grotter som har en historie som skjulested for kriminelle eller politiske flyktninger på Kristi tid. Noen av disse var naturlige grotter som ble utvidet for å kunne brukes som fiuktsteder, og noen lå så høyt på skrentene at de praktisk talt ikke kunne oppdages av soldater.

På Kristi tid var Galilea et av de mest fruktbare jordbruks områdene på Jorden. Så sent som i år 680 e.Kr. var det store skoger ved Galileasjøen. Men frukttrærne som ble lovprist av historikeren Josefus, har nå skrumpet inn til ynkelige rester av det de en gang var. Skogene er for en stor del forsvunnet og er erstattet med grisne ørkentilstander mange steder. På Jesu tid hadde dalen et hett, dårlig klima rundt sjøen, fordi sjøvindene ble avskåret av fjellene. Om vinteren var åsene og strendene grønne, men i løpet av den lange sommeren spredte en trykkende tørke seg over det hele.

Det er blitt bevist at man kan spasere fra Jerusalem til Galileasjøen på tre dager. Man ville ha unngått dalen om sommeren på grunn av den sterke varmen. Reiser ville vanligvis bare ha blitt foretatt om vinteren og tidlig om våren da klimaet var varmt og man kunne ha sovet under åpen himmel. Jordandalen kunne ha vært en aktuell rute hele året for personer som ikke ønsket å bli sett i byene av frykt for regjeringen eller av andre grunner.

Bibelen sier at Kana i Galilea var et av Jesu favorittsteder. Historikere tror at Kana egnet seg som senter for alle som ville organisere opprør, men som hadde mektige fiender i større byer og derfor ikke kunne gjøre noe sted til et fast oppholdssted. Det kunne være en annen grunn til Jesu vandring. Det var farlig å oppholde seg for lenge på ett sted, med mindre han visste helt sikkert at han ville være trygg der.

Historier om hans bedrifter spredte seg hurtig fra Galilea til hele Palestina. Galilea hadde nære forbindelser med alle deler av Palestina, slik at opplysninger om Jesus spredte seg hurtig til alle hjørner av landet. Slik ble de som satt med makten i Jerusalem, holdt informert om denne undergraverens aktiviteter, men de følte ikke at de behøvde å stanse ham så lenge han holdt seg borte fra de større byene. Eller med mindre det ble tydelig at han egget til opprør.

Undersøkelser viste at det i dette området var bokstavelig talt hundrevis av mindre byer og landsbyer, som ikke er nedtegnet i historien - eller ingen omtaler av dem er overlevert til oss. På Kristi tid fantes det mange store byer som ikke er nevnt i Bibelen. Derfor burde det ikke være overraskende at de mindre har forsvunnet fra syne og oppteignelser. Jeg synes denne historiske beskrivelsen av Jordandalen og [Galileasjøen \(/Genesaretsjøen\)](#) passer nøyaktig med de stedene som ble beskrevet av Naomi.

D: Jeg trodde dere skulle til huset til en eller annen.

A: Jeg tror at de på grunn av sikkerheten fant det best å gjøre det på denne måten. Du skjønner, når det bare er en håndfull mennesker, kan du gjøre det. Men det er en stor gruppe her.

D: Jeg tror du fortalte meg at Johannes drar i forveien og arrangerer det?

A: Ja. Jeg tror at når de starter sine reiser, har de en rimelig anelse om hvor reisen vil føre dem. De kan avvike fra ruten nå og da, avhengig av viktigheten. Men Johannes forbereder vanligvis slike ting, slik at ting skal gå så glatt og det skal være så trygt som mulig.

D: Så dere skal møtes i et av rommene i skrenten. Når skal møtet være?

A: Det virker som om møtet skal finne sted i morgen tidlig. Vi skal slappe av i kveld og møtes ved daggry.

D: Har dere noen problemer med å få mat å spise?

A: Nei. Vi er utstyrt med mat, og vi bærer visse forsyninger med oss. Vi forsøker å ikke være til byrde for noen. Vi godtar de gavene de måtte ønske å gi oss, i form av mat eller ly, men vi kan være selvforsynte.

D: La oss så flytte oss fremover til morgenen da møtet skal finne sted. Fortell hva som skjer.

A: Vi blir ført inn i rommet. Og de har dekket over forsiden til en av skrentene med stein og trær. De har gjort en god jobb. Og så ser jeg at skrenten åpner seg. Det er stråmatter på gulvet, og det er levende lys. Og... det er trebenker og bord. Gruppen virker ganske stor. Omkring førti så vidt jeg kan se. Og det er bra, jeg ser en blanding av menn og kvinner.

D: Det er plass til alle i rommet uten at det blir overfylt?

A: Ja, det er et stort rom. Åpningen bedrar... men når du kommer inn, er det et stort rom. De har sikret det, understøttet det med forskjellige materialer for å sikre at det trygt. Det synes å være en liten gang, og kanskje andre små rom på siden.

D: Er det en slags naturlig grotte, eller...?

A: Ja. Det virker som om de bare ryddet bort opphopet jord. Og det var en naturlig... et rom inni her. Og så en naturlig liten sti og... det ser ut som om det kan være noen mindre rom bak der.

D: Det er antakelig ingen vinduer, men det er levende lys.

A: Korrekt.

D: Og alle disse menneskene har kommet for å høre ham snakke. Kan du fortelle hva som skjer? Har de en slags seremoni eller prosedyre som de går igjennom?

A: Personen som er ansvarlig for møtet, viser stor bekymring for nasareerens vel. For de får meldinger fra budbringere om at hans lære blir spredt vidt og bredt. Og regjeringen begynner å bli... urolig.

D: De liker ikke hans popularitet?

A: Nei. Eller tanken på at mennesker kan tenke selv og velge sin egen vei. Det finnes mennesker som ikke er så glad i ham, både i templet og i regjeringen. Så denne gruppen snakker bare om sin bekymring og om hvordan de skal fortsette hans arbeid. Men han reiser seg og snakker, og han sier at de ikke skal frykte, for han går den veien som er ledet av Gud, hjertets vei. Og han frykter ingenting. Den eneste frykten han måtte ha, er at han ikke skal greie å undervise og røre ved så mange som han trenger i sin livstid.

Dette ble sagt langsomt med pauser, som om hun hørte ham si ordene og deretter gjentok dem for meg i brutte setninger.

D: Så han har ingen frykt for disse ryktene eller dem som er imot ham?

A: Nei. Det gjør ikke noen forskjell i forhold til det han gjør med livet sitt, for han vet at han går med Gud. Og Gud vokser fra innsiden. Det evige lyset er ikke bare i templet, men i hjertet. Og den evige flammen dør aldri, selv om du forlater det fysiske livet. Så han vil fortsette å reise og undervise i det han tror er rett. Han vil undervise i det han tror er grunnen til at han lever.

Det evige lyset hun henviste til, var et lys i det innerste gårdsrommet i templet, som aldri ble sløkket.

D: Men de ville advare ham likevel.

A: Ja. Det virker som om spenningen stiger, og vi hører den slags rykter nå og da. Og så roer ting seg ned en stund. Og, du vet, regjeringen er lunefull. Hvis de blir altfor bekymret, finner de bare på en ny skatt.

D: (Latter) Det er deres svar.

A: Ja, det er deres måte å såre og manipulere på. Hvis det skjer noe spesielt eller de vinner et slag, blir de opptatt. Ting dør hen fordi deres oppmerksomhet er et annet sted.

D: Og prestene bare holder med det regjeringen sier?

A: Prestene? Prestene og rabbiene er ikke like. De romerske prestene, ja. Rabbiene gjør det de må gjøre for å overleve, men de er verken for regjeringen eller for nasareeren. Så...

D: (Latter) De står på en måte i midten. De mener antakelig at det er det tryggeste stedet å være. Vel, er det noe annet som er forberedt, eller skal han bare snakke?

A: Han snakker nå. Og... bare snakker om det han har på hjertet. Han vil bare bli her en kort stund og... denne landsbyen synes å være en kontakt. Det ser ut til å være mange sanne tilhengere her som vil motta sine oppgaver og dra ut på sin egen vei. Så dette er en trygg havn, en liten avslapning, samtaler, og så ut igjen. Denne gruppen synes å være i stand til å spre hans lære, men de kan også infiltrere andre områder og bli godtatt som romere eller hva de enn trenger å være for å beskytte sin lærer.

D: Så dette er mennesker som kjenner hans lære, slik at han ikke behøver å forklare så mye for dem.

A: Korrekt. De er tilhengere, dedikerte tilhengere.

D: Så mesteparten av det han forteller dem, er ting han vil at de skal gjøre?

A: Ja. Men de tar seg også tid til bønn og samtaler, og leksjonene er aldri slutt. De på virker hverandre gjensidig på den måten.

D: Jeg lurte på om han fortalte dem noe viktig som du ikke visste om allerede?

A: Å nei, jeg tror han hovedsaklig bare forsikrer dem om at de ikke skal frykte. Uansett hva som skjer, er det en del av årsaken til at han lever. Og uansett hva som skjer i hans liv eller med ham, er det en lekse der som går langt bortenfor overflaten. Han forsøker også å minne dem om å finne styrke i sin egen Gud innenfor, og se med hjertet og tjene medmennesker.

D: Hvordan er han kledd på denne reisen?

A: Vanlige klær.

D: Noen bestemte farger?

A: Å, fargene er enkle. Mest gyllenbrunt materiale. Nå og da er det en stripe som følger kanten på klesplagget, hetten og ermene og i kantene. Men ellers er det enkelt.

D: Så han er mer eller mindre kledd slik som resten av dere?

D: Å, ja.

D: Ok. Men de møter her i dag for å finne ut hva de skal gjøre og få instruksjoner, så og si.

A: Ja. Og for å gjøre ham kjent med fremskrittene de har gjort. Så det er bare det.

D: Hvilke fremskritt har de gjort? Er det noe spesielt?

A: Det ser ut til at de reiser i egne små grupper. Og hvis de hører om et sted der det kan være interesse for læren, oppsøker de det området. Eller hvis det er noen som trenger hjelp eller opplever stor urett, drar de dit. De finner måter å bruke undergrunnen på eller hjelper mennesker på den måten de kan.

D: Så de gjør mer enn bare å spre læren.

A: Ja. For en av hovedlæresetningene er å elske dine medmennesker og behandle dem slik du vil bli behandlet. Det er stort misbruk i praktiseringen av den.

Det begynte å bli åpenbart at Jesus også lærte sine tilhengere å utføre praktiske tjenester for mennesker, i tillegg til å spre læren. Dette punktet ble også fremsatt i *Jesus og esserne*. I motsetning til det som står i bibelversjonen, oppmuntret han tilhengerne til å forlate ham og gå ut på egen hånd. De ventet ikke til etter hans død. Han gjorde det for at de ikke skulle bli avhengige av ham.

D: Vil han bli i landsbyen en stund?

A: Jeg tror han vil bli en natt til, men han føler at vi bør dra, så vi vil snart være på vei ut av landsbyen.

D: Så det skjedde ikke noe annet viktig i deri landsbyen?

A: Nei, bare det at du skulle forstå at de sprer læren. Det ser ut som om de alltid drar ut og gjør det, men de gjør andre ting. De kan bruke det eller andre ting som forkledning for hva som enn trengs å bli gjort, men de lever alltid etter læren.

D: Vet du hvor han vil dra nå?

A: Det synes å være til en annen by. De sa... Giberon? (fonetisk)

Bible Dictionary inneholder to steder som høres ut som det, Gibeon, en by i åslandet i Judea, og Gibeon, en kongelig, kanaanittisk by. Det virket som om Gibeon passet bedre til beskrivelsen

av området de reiste igjennom.

A: Det synes å være flere tilhengere der, men de har akkurat startet på veien. Uansett hvor han drar, virker det som om han forsøker å gjøre det de har behov for, helbredelse, undervisning.

D: Men de i landsbyen ved innsjøen var mer viderekomne tilhengere. Er det riktig?

A: Ja. Men selv der er han for å tjene og hjelpe enkeltmennesker som oppsøker ham. Men det virket ikke som om noe kom opp på møtet. Jeg tror de gjør det ganske bra akkurat nå. Jeg tror ikke det er noen oppstand eller lidelse.

D: Så alt går som det skal i den landsbyen. Og i den neste landsbyen antar dere at det er tilhengere som mer eller mindre akkurat har startet og ikke er så sikre på seg selv. Er det riktig?

A: Ja. Og den neste landsbyen virker støne. Jeg antar du kan kalle landsbyen ved Kinneretsjøen (*The Sea of Galilee*, also *Kinneret*, Lake of Gennesaret, or Lake Tiberias) bare en liten koloni. Vi skal til et større sted.

D: Vil det ta lang tid å komme dit?

A: Jeg tror vi kan greie det før kvelden, sier han. Eller, hvis ikke, tidlig i morgen.

D: Så det er ikke så langt. Har Johannes tatt seg av tingene også i den landsbyen?

A: Jeg antar han har. Ja.

D: Drar Johannes i forveien og dere ser ham ikke før dere kommer dit, eller hvordan blir det gjort?

A: Noen ganger skjer det slik. Jeg vil si vanligvis. Men det er tilfeller da han kommer tilbake enten for å dirigere oss til et annet sted eller for å fortelle oss om det er noen endringer.

D: Så han drar faktisk i forveien og ordner ting.

A: Ja, og så ser vi ham igjen når vi er der.

D: La oss flytte oss fremover til dere er i den neste landsbyen. Fortell hva som skjer. Du sa det var en større landsby?

A: Ja. Jeg ser en brønn midt på en stor plass. Og det er et stort område der mennesker kommer og henter vann. Så denne landsbyen ligner mer en liten by når du ser den lille plassen i sentrum og de små bygningene. (Pause) Jeg er blitt fortalt at jeg skal tilbringe noe tid her, slik at jeg kan tjene og lære. Det virker som om jeg skal arbeide sammen med noen som tidligere har vært på reiser sammen med ham, men som nå er, jeg tror du kan si stasjonert i denne landsbyen. Jeg antar det er det du ville ha sagt. Og jeg skal lære her, hjelpe til med å gi læren videre og ta meg av dem som trenger det. Jeg skal bare assistere.

D: Så han vil dra et annet sted, mens du blir der?

A: Ja. Han vil komme tilbake etter meg. Og så synes det som om han må tilbake mot Jerusalem.

D: Skal noen andre i gruppen bli der sammen med deg?

A: Ikke der jeg skal bo. Jeg tror han nå og da, avhengig av hva en by eller landsby trenger, lar noen av tilhengerne bli igjen for å utføre visse oppgaver. Noen ganger blir de der en kort periode, andre ganger blir de. Så jeg tror, ut fra det jeg føler, at det er noen tidligere tilhengere her i landsbyen. Kanskje arbeider de med forskjellige oppgaver, enten undervisning eller helbredelse, eller de bare er der for dem som trenger dem.

D: Hva synes du om at han forlater deg der?

A: Jeg føler det som om jeg er klar til å bli på ett sted en stund. Hvis han sier at det er her jeg skal være slik at jeg kan klare å tjene, da virker det riktig for meg å bli her. Jeg er så levende og så fylt med det han har gitt meg lov til å gjøre og lære av ham, men det virker naturlig at dette

skal skje.

D: Skjedde det noe annet før han dro?

A: Han snakker med noen menn fra landsbyen. Og de planlegger at han skal bo på de forskjellige stedene han skal til, og hjelper ham med å besøke dem som trenger ham mest. Så skal de ha en samling om kvelden. Du skjønner, mange av dem som følger hans lære, og hans tilhengere, har greid å bygge store møterom under husene sine slik at de ikke skal bli funnet.

D: Så han skal snakke til disse tilhengerne som ikke har så stor erfaring.

A: Ja. Svare på spørsmål og det er der undervisningen hans vanligvis kommer inn. Eller hvis det kommer forslag, vil han snakke om et emne av betydning.

D: Vil du så flytte deg fremover til den kvelden da samlingen finner sted, og fortelle hva som skjer?

A: Jeg er blitt presentert for den personen jeg skal arbeide sammen med. Hans navn er Abram (uttalt med sterk Ah-lyd på første stavelse). Jeg skal bo i hans hus og få mer undervisning, men også hjelpe til med andre ting han synes jeg skal gjøre. Forskjellige ting, enten det er å arbeide med syke eller eldre eller foreldreløse, eller bare undervise.

D: Presenterte han deg som Naomi eller som Nathaniel?

A: (Forlegent smil) Abram... å, jeg vet det er vanskelig. Du skjønner, jeg er kommet dit hen at jeg nesten føler meg dum over å gjøre dette. Jeg tror han kaller meg Nathaniel for å beskytte meg. Men jeg vet at han har fortalt Abram at jeg egentlig er Naomi. Så jeg tror det vil bli en forandring snart, der jeg ikke lenger trenger denne typen forkledning. Det gjorde godt å se andre kvinner i den andre lille kolonien. Og i denne landsbyen er det trygt å være den jeg er. Og, du vet, jeg vokser og blir eldre og ser ikke så guttaktig ut. Så jeg tror det vil forandre seg.

Det var tydelig at det hadde gått lengre tid enn jeg hadde trodd. Hun kunne ha presset sammen uker og måneder i fortellingen, særlig hvis de var like. Naomi modnet og fikk de fysiske kjennetegnene til en ung kvinne.

D: Så reisen har tatt mer enn noen få dager. Er det riktig?

A: Jeg tror det tok flere uker. Det ble endringer. Våre reiser endrer seg avhengig av behov og hva Johannes finner ut. Så det har gått en stund, og jeg antar det er derfor jeg føler meg klar til å bli på ett sted og få ansvar en stund. Men jeg er mellom mitt trettende og fjortende år, og jeg føler at kroppen min endres. Jeg vil ikke greie å se ut som en gutt så mye lenger.

D: Du kan ikke skjule det lenger.

A: Nei. Han visste antakelig at jeg igjen måtte stå frem som den jeg var, så dette er antakelig ikke bare et lærested, men også et trygt sted for forvandlingen.

D: Ja. Så når han kommer tilbake og du reiser igjen, vil det være som pike.

A: Og det vil være trygt, og jeg vil føle meg vel. Det vil sannsynligvis være flere kvinner, så det vil være mer akseptabelt.

D: Var det en overraskelse å se andre kvinner på det andre stedet?

A: Ja. Jeg tror alle som er oppriktig og av sannhet, blir godtatt, men vanligvis blir de fleste kvinner oppdradd som min mor. Det ser ut til å være noen som føler like sterkt for sin vei som jeg gjør for min.

D: Ja. De fleste kvinner lærer ikke engang noe, gjør de?

A: Nei, det er svært sjelden, svært sjelden.

D: Derfor var det en overraskelse å se så mange kvinner. Jeg antar det ikke spiller noen rolle

for nasareeren, gjør det?

A: Å, han omfavner alle, for han ser på en annen måte. Han ser mennesker som mennesker. Når du lever gjennom hjertet, er du så mye mer bevisst om andre ting at du ikke er viktigere om du er mann. Du er like viktig som alle andre. Det er ikke hva slags kropp du er i. Det er hva vesenet er som skinner igjennom den kroppen.

D: Det gir mening for meg. Vel, har de en samling i et av de underjordiske rommene?

A: Ja. Han ønsker alle velkommen. Jeg tror han i kveld forsøker å få igjennom at han er på Jorden i en fysisk kropp, akkurat som oss. Og det han er eller det han kan gjøre, er vi alle og kan vi alle gjøre. Det er bare det at vi må åpne vårt indre selv til en bevissthet der vi erkjenner det. Og han tror du får større forståelse når du utvikler deg ved å leve gjennom hjertet og kjenner Gud i deg, som er forbundet med den altomfattende Gud. Og du vil vite at du kan helbrede deg selv og andre, enten det er emosjonelt eller ikke. Han sier at du vil vite at mulighetene er der for oss alle.

D: Jeg antar mange tror at han er den eneste som kan gjøre disse tingene?

A: Når han blir spurt om det, gjør han sitt beste for å få mennesker til å forstå at, nei, han er slik som dem. Den eneste forskjellen er at han kom til forståelsen av menneskenes muligheter, og det er ingen andre forskjeller. Han kler seg som den alminnelige mann. Han vil ikke ha noe spesielt. Han vil at mennesker skal vite at det virkelig ikke er noen forskjell og at Guds lover gjør alle til ett. Det eneste viktige er å leve gjennom hjertet og tjene og ha omsorg for hverandre.

D: Men han hadde selvsagt også fått opplæring i hvordan han skulle bli mer bevisst, hadde han ikke?

A: Jo, men gjennom den opplæringen ble han klar over at alt ikke skulle holdes så hemmelig, så utilgjengelig for den alminnelige person. Han tror ikke det er riktig. Han tror at Guds kjærlighet og lover er for alle, så det er det han forsøker å spre. Jeg tror han bare tolker det han har lært, slik at han kan lære det til den alminnelige person.

D: Ja, for mange av dem tror at denne læren bare er for noen få, ikke for alle.

A: Og det har ført til mange konflikter på andre nivåer i samfunnet. De føler at deres makt, deres grep, blir tatt bort. For hvis den alminnelige person oppdager at han kan tenke selv og at han kan gå sin egen vei og være god og rettferdig, vil det ta bort deres grep.

D: Tror du at noen av prestene kjenner noen av disse tingene, men behandler dem som hemmelige kunnskaper?

A: Jeg tror det antakelig er tilfelle. Men jeg vet ikke hvordan de tolker dem. Alle kan få tilgang til disse kunnskapene, men den riktige tolkningen er viktig.

D: Det er derfor de ikke bifaller det han gjør. Det er som å fortelle sine hemmeligheter til alle. De tror antakelig at den alminnelige person ikke er verdig til å vite mange av disse tingene.

A: Det er derfor han fyller deg med slik kjærlighet og tilfredshet, for han forsøker så hardt å få igjennom budskapet om at vi alle er like. Vi er alle her for å tjene hverandre. Vi skal behandle hverandre slik vi vil bli behandlet, og være der når noen virkelig trenger det.

D: Er det noen som stiller spørsmål?

A: Noen spurte om hvordan de kan beskytte seg når de sprer hans lære og føler at det skal være for alle og den alminnelige person. Hvordan kan de virkelig gjøre det? Det er vanskelig å komme til det punkt at frykten er fordrevet.

D: Ja, en svært menneskelig følelse. Hva sa han?

A: Han snakket om tålmodighet og det å vite at hvis du ikke lever i frykt, så vil det evige indre lyset bli lysere og lysere, og all denne trelldommen av frykt vil bli frigjort. Men vi må alle

gjøre denne oppdagelsen selv. Og den vise person vil gå videre med varsomhet og ikke være redd for sannheten og det å nå ut.

D: Men det er en virkelig frykt, for det ligger en fare i det de forsøker å gjøre.

A: Ja. Men hvis du går videre med varsomhet og vet at du blir spurt om disse opplysningene, vil budskapet langsomt trenge inn. Når du ser den lille gløden, behøver du ikke engang ord for å vite at det har skjedd forandringer. Det virker som om mennesker kommer til deg og spør. Og ved at du blir spurt, vet du om du tjener noen. Det er i seg selv en del av den ikke-verbale kommunikasjonen, å vise mennesker at du kan vise omsorg. Vise omsorg og hjelpe og ikke kreve noe for det.

D: Men jeg kan forstå hvorfor de føler frykt. Var det noen andre som stilte spørsmål?

A: En mann sa også at det var vanskelig for ham å forstå hvordan han kunne være lik ham. Og Jesus går bort til personen og lar ham kjenne på hendene og kroppen hans for å kjenne at han er frisk, og vite at om ønsket og viljen er der (bredt smil)... Å, det er vakkert å se på, for du kan se kjærligheten komme fra ansiktet hans og til den andre personen. Det er som om den andre personen er hypnotisert og ikke engang trenger ord. Nasareeren forklarer at uansett hvordan din fortid har vært, men du når disse følelsene og åpenbaringene på et hvilket som helst punkt i livet, er det Ok Det er Ok fordi øyeblikket er det viktigste.

D: Mannen mente antakelig hvordan han kunne være lik ham når Jesus kunne gjøre alle disse vidunderlige tingene.

A: Og de tingene nasareeren gjør, lar han ham vite at han også kan gjøre.

D: Det er det som er vanskelig å tro. Har han lært disse menneskene eller menneskene i den andre gruppen hvordan de skal helbrede?

A: Noen få. Men det er også en langsom og omhyggelig prosess fordi man må helbrede seg selv først. Og hvis man får for mye, virker det ikke slik man hadde håpet. Så mye lærdom vil bli blandet sammen. Det vil gå bakover eller stoppe opp. Så du må være omhyggelig og bare la dem håndtere det de er klare til.

D: Ja, hvis du gir dem for mye, vil de ikke forstå uansett.

A: Og de vil kunne bli frustrerte. Du må også lære at du ikke kan ha forventninger. Du må lære å ha tro. Alt kan ikke alltid tolkes til ord.

D: Ja, det er sant. Når han sier at du må helbrede deg selv først, lurer jeg på hva han mener med det.

A: Han mener at du må nå bevisstheten om at du er dette fullkomne vesenet. Du er denne kjærlighetsfulle Gudsessensen. Det er vanskelig å forklare, men det er en altomfattende følelse av varme og kjærlighet og det å vite at det er Ok å være deg. Du er fullkommen slik du er. Og ved å godta denne forståelsen og kjærligheten, kan den bli overført til andre.

D: Så uten den slags selvkjærlighet, for å si det slik, kan du ikke overføre læren eller helbredelsen til andre.

A: Nei, fordi dørene vil åpnes etter hvert som da oppnår din egen indre helbredelse. Så det er ikke en rask prosess... vanligvis.

D: Har du noen gang hørt om det som blir kalt en "lignelse". Har du hørt ham bruke det ordet?

A: (Smil) De finnes ofte i det skrevne ord, er jeg blitt fortaft. Det er historier som har to betydninger, hvis det er det du snakker om?

D: Jeg antar det.

A: De er skrevet slik at de har en bokstavelig betydning, og så er det en dypere betydning,

hvis du er i stand til å se den. Og disse andre betydningene inneholder en sannhet, en sannhet som er Guds sannhet.

D: Du sa de sto i det skrevne ord. Mener du i religiøse bøker, eller hva?

A: Det er det jeg husker fra min fars undervisning og de hellige bøkene som ble lest i templet. Og det var det som var min første tanke da du nevnte "lignelse".

D: Har du noen gang hørt det nevnt i forbindelse med nasareeren?

A: Jeg tror... Jeg tror han har brukt dem, særlig når han snakket med prestene og rabbiene og regjeringsembetsmennene, eller når han snakker til store grupper. Da kan han snakke i disse "lignelsene", bare for å være varsom eller holde ting rolige. Men han snakker ikke på den måten i mindre grupper, fordi han mener at når han virkelig er ønsket og mennesker virkelig vil lære, skal han holde det så nær den sanne meningen og så enkelt som mulig.

D: Han forsøker ikke å gjøre det gåtefullt?

A: Nei. Bare... å, det er vanskelig å fortelle. Hvis han må lære bort en lekse og noen må finne sin egen vei... jeg antar det kommer an på det. Du skjønner, nå tenker jeg på andre ganger jeg husker han snakket. Hvis han er i en stor gruppe eller hvis gruppen er ganske ny, snakker han noen ganger på den måten, men han gjør det bare for at andre skal lære. Og under det neste besøket eller neste gang han møter dem, vil de vanligvis diskutere det. Og til da har de funnet frem til sine egne svar. Så jeg antar at det noen ganger er et hjelpemiddel i undervisningen.

D: Så han forteller dem ikke hva det betyr. Han lar dem finne det ut selv.

A: Ja. Jeg tror det er tilfelle noen ganger.

D: Jeg trodde han i noen tilfeller kanskje brukte det som et eksempel for noen som ikke kunne forstå på andre måter.

A: Ja. Jeg tror det er det jeg også forsøkte å si. For mange ganger hører de det, og etter hvert som de reflekterer over det og tiden går, hender det at deres utvikling starter ved at dørene åpnes. Fordi de ser det på en måte og plutselig vokser dette lyset og de finner klarhet i forståelsen. Så det er også et læreverktoy.

D: Jeg lurte på om han noen ganger fortalte historier for å illustrere et poeng eller for å gjøre det lettere for vanlige mennesker å forstå?

A: Noen ganger, ja.

D: Snakker han med vanlige mennesker på gaten, eller skjer det mest i disse gruppene?

A: Han avviser ingen. Han hilser på vanlige mennesker på gaten. Hvis han blir tiltalt, svarer han. Men han har en sikker sans, han vet når det er riktig å undervise og når han føler seg trygg til å gjøre det.

D: Det var det jeg lurte på - om det noen ganger var fremmede som kom bort til ham og ville vite hva det hele dreide seg om.

A: Han svarer på deres spørsmål. Han avviser ingen.

D: Men de fleste han snakker med, er slike som kjenner til det han gjør.

A: Ja. Fordi han føler at ved å arbeide med disse menneskene, vil de lære på den riktigste måten og gi det videre. For du kan ikke tvinge disse kunnskapene på noen. Det er derfor han foretar disse reisene. Men som jeg sa, han underviser alltid fordi han aldri avviser noen. Han snakker til mennesker på gaten. Men det er ikke det samme som å være sammen med dem han vet virkelig hungrer etter og er klar for hans lære og føler at dette også er deres vei. Mennesker kommer frem til sin egen oppfatning.

D: Vel, dem han sender ut - som i den første byen ved innsjøen -for å spre ordet. Drar de

bare til vanlige mennesker, eller...?

A: De... han sender dem dit de trengs. Det er ikke slik at han er som en kaptein eller general. De tar også egne valg. De vet at de føler behov for å tjene. Så de drar ut på egne reiser og fortsetter hans arbeid, for han kan ikke være overalt. Så de finner ut hvor de trengs på sin egen måte. Mennesker knyttes sammen. Og ved hjelp av budbringere foretar de egne reiser til de stedene der de kan være til størst nytte eller er mest trengs.

D: Det var det jeg forsøkte å forstå. De drar ikke ut for å rekruttere eller lete etter nye mennesker?

A: Nei, for det er ikke slik det skjer. Tvang, han arbeider ikke på den måten. (Smil) Han rekrutterer ikke, så budskapet kommer ut uten noen problemer. Det virker som om mennesker tar kontakt med hverandre, og det bare spres.

D: Det er slik det blir gjort. De bare forteller sine venner eller hvem som helst de tror kan være interessert.

A: Eller de hører om noen i nød. De går der ingen andre ville ha gått. Så det er en del av det.

D: Ok. Jeg forsøkte bare å forstå hvordan det fungerte. Skjer det noe annet på samlingen den kvelden?

A: Nei. Han svarer for det meste på spørsmål og snakker, og han får rede på hvor han trengs i landsbyen. Han vil ta kontakt med forskjellige mennesker i morgen. Det synes å være det som skjer. Jeg tror han vil dra videre når hans arbeid er fullført i landsbyen. Hvor lang tid det nå vil ta å besøke dem som trenger å se ham i landsbyen. Det vil antakelig ikke ta mer enn resten av dagen.

D: Så du vil bli i Abrams hus. Vet du hvor lang tid det vil ta før han kommer tilbake?

A: Jeg er ikke sikker på den virkelige tidslengden, men det kan være flere måneder. Jeg føler at jeg trenger å være på ett sted og tjene og bidra.

D: La oss flytte oss fremover til han forlater deg der. Skjedde det noe utenom det vanlige mens han var i landsbyen?

A: Han helbredet, men ikke noe utenom det vanlige (latter). Det var bare dine hverdagsmirakler.

D: Var det mennesker i gruppen som var syke, eller brakte de mennesker til ham, eller hva?

A: Å, de ordnet det slik at han besøkte forskjellige hus der han er akseptert, der han er ønsket. Men ikke alle var på møtet.

D: Helbredet han noen spesielle sykdommer?

A: Det var sykdommen... jeg vet ikke hvordan jeg skal si det... hoderegionen. Denne kvinnen hadde fryktelige smerter, som en skruestikke som ble vridd. Og det var hevelse. Du kunne se en bule på hodet hennes, og han frigjorde den for henne. Og hun... det var det samme. Den samme gylne gløden rundt hodet og hjertet og hendene hans. Og det var slik mykhet i ansiktet hans. Men hun kunne kjenne det med det samme. Og det var mennesker der som så det skje. Det er vanskelig å tro, men det er en gave fra Gud.

D: Og hevelsen gikk ned og smerten forsvant?

A: Ja. Hun ville bare dø. Hun ba om å få dø. Men det var ikke hennes tid. Og han var i stand til å hjelpe henne.

D: Ja, det er et mirakel. Men, som du sa, du ser så mange av dem.

A: (Smil) Men de andre tingene... han besøkte alle som trengte å se ham, og hadde en annen samling før han dro. Og han (smil) kom over og besøkte Abrams hus. Og jeg bare... (dypt sukk)

føler så mye kjærlighet for ham. Han la hendene sine på hodet og ansiktet mitt og sa at jeg skulle være Naomi og at jeg ikke hadde noe å frykte. At jeg alltid skulle følge ham. Og jeg skal lære mange verdifulle leksjoner og tjene kjærlighetsfullt her. Han ga meg en deilig klem og kysset meg på pannen. (Trist, hun gråt nesten) Det er tungt å se ham dra, men jeg vet at det er her jeg skal være.

D: Men han vil komme tilbake. Det er viktig. Han vil komme tilbake og hente deg. Han kommer kanskje til å dra til et område som er ulendt og vanskelig å gå igjennom. Han tenker på ditt eget beste.

A: (Snufs) Ja, kanskje.

D: Du vet i hvert fall at du kommer til å ha det bra der, og du vil gjøre det han vil at du skal gjøre. Og han vil komme tilbake. Du sa du trodde han ville dra tilbake mot Jerusalem da?

A: Det virker som om han alltid må tilbake den veien på slutten av hver reise. Og til slutt kommer han tilbake til Jerusalem og dem han må møte der. Han vil besøke familien sin også.

D: I Nasaret? Vil du kunne dra dit sammen med ham?

A: Jeg vet ikke om det vil være tid til det, men kanskje.

D: Har du noen gang hørt noen snakke om en mann som blir kalt Døperen Johannes?

A: Johannes...? (Pause)

D: Det er en annen Johannes. Han kan være kjent under et annet navn.

A: Jeg tror... den mannen var ved innsjøen. Jeg vet ikke om han alltid er sammen med ham, men navnet er kjent. Det var en mann der som het Johannes da vi var ved innsjøen og den lille landsbyen ved Kinneretsjøen. Og da vi rensset oss med vann... han sa det var for kropp og ånd. Så det kan være mannen du snakker om.

D: Det var den mannen som gjorde det?

A: Ja. Han hadde et ritual... et symbolsk rensesritual. Men det var ikke for alle oss. Det var for noen få. Men jeg tror han ble kalt.. jeg vet ikke... Johannes av vannet? Og det var et ritual for rensing av ånden.

D: Hva slags ritual var det?

A: Jeg tror det var et ritual for dem som hadde fulgt Jesu lære en stund. Du senket deg ned i vannet, og når du reiste deg. sa han en slags velsignelse. Og gjennom den symbolske vannrensingen av ånden var det et ritual for innvielse til Gud og lærens veier.

D: Og det er et ritual som vanligvis ikke blir utført?

A: Jeg hadde hørt om det. Det var første gang jeg så det.

D: Gjør nasareeren noen andre ritualer i gruppen?

A: (Pause) Ikke i den store gruppen, ikke med den nye gruppen. Men han har en måte å snakke og bruke hendene sine på. Når vi sitter i stille bønn for å konsentrere oss om noe, kan du se og føle en forskjell. Jeg vet ikke om det er dét du mener. Jeg kan ikke komme på noe.

D: Jeg tenkte på at de noen ganger har ritualer og seremonier i templet.

A: Å, som med de levende lysene og de hellige bøkene og helligdagene? Nei jeg tror det symbolske vannritualet var et av de første. Men når jeg har sett nasareeren snakke, forsøker han vanligvis å holde det på et nivå der det ikke er noen atskillelse. Så hvis han gjør noe, forsøker han å omfatte menneskene der. Så han har ingen ritualer, bare stille bønn og... måten han ber om veiledning på fra sitt vesens Gud.

D: Jeg antar at seremonier og ritualer ville separere ham fra den alminnelige person. Jeg v ar nysgjerrig på om han gjorde ting på samme måte som tempelprestene. Men det er ikke noe slikt.

A: Nei. Han forsøker å gjøre samlingene mer til et brorskap, et fellesskap, der ingen er

høyere enn andre. Han sitter på samme nivå og forsøker å holde det på et likt nivå.

D: Ok, da. Er det Ok at jeg kommer tilbake igjen og snakker med deg og følger denne historien videre? Jeg er svært interessert i det som skjer.

Naomi ga meg tillatelse til å komme tilbake og følge historien om hennes forbindelse med Jesus videre, så jeg brakte Anna tilbake til hennes normale, bevisste, våkne tilstand. Livet hennes gikk videre og tilpasset seg verdslige anliggender, mens hennes bevisste sinn var intetanende om den andre historien som hadde utfoldet seg for så mange år siden.

Under sesjonen følte jeg at jeg gjennom denne enestående måten å forske i historien på, var tildelt det sjeldne privilegium å faktisk delta på en av Jesu samlinger. Jeg følte at jeg var blant de tilstedeværende som lærte av mesteren, og jeg kunne se at denne læren var fundamentalt annerledes enn den ortodokse læren på hans tid. Det var tydelig at de første tilhengerne måtte ha hatt et stort mot for å følge ham, for det var stor reell fare forbundet med det. Men jeg kunne også se den karismatiske evnen han hadde til å bringe frykten til ro. Jeg kunne føle den egenskapen han var i besittelse av, som inspirerte så mange til å følge ham slik at de kunne lære mer om hans uvanlige lære. Uvanlig, ja, men den syntes å fylle et tomrom i deres liv, som ikke var blitt fylt av den tradisjonelle læren til rabbiene på den tiden.

Jeg begynte å kjenne den virkelig Jesus.

KAPITTEL 9

En visjon om Jesu død

Flere måneder gikk (fra mars til slutten av november) før vi igjen kunne fortsette historien om Naomis forbindelse med Jesus. Anna har et *bed-and-breakfast-etablissement* i huset sitt, og i turistsesongen var det overfylt med kunder. Så vi måtte utsette sesjonene til etter denne travle tiden, fordi vi ikke kunne være uforstyrret. Da vi til slutt var i stand til å gjennomføre en sesjon, brukte jeg nøkkelordet hennes og vi gikk tilbake til den tidsperioden som om det ikke hadde vært noen avbrytelser.

Sist gang vi snakket med Naomi, var hun blitt etterlatt i en liten by for å vente på at Jesus skulle komme tilbake. Jeg ville fortsette historien fra det punktet. Jeg oppdaget at tiden hadde gått også for Naomi.

D: Du går tilbake til den tiden da du var blitt etterlatt hos en venn, mens resten av gruppen fortsatte sine reiser. Jeg teller til tre og vi vil være 2... 3... vi har gått tilbake til Naomis tid. Hva gjør du? Hva ser du?

A: Jeg ser at nasareeren kommer tilbake til landsbyen. Og jeg er fylt av stor glede: Jeg håper han vil være fornøyd med min fremgang.

D: Har du vært der lenge?

A: Det var... omtrent tre måneder.

D: Du bodde hos en venn av ham, ikke sant?

A: Jeg ble plassert hos familien som skulle hjelpe meg med min utdanning og lære meg om de veiene jeg søkte. Dette er Bendavids hus. Og så, så mye har hendt... (hun ble følelsesfull og gråt nesten) og... jeg har forandret meg så mye.

D: På hvilken måte? Kan du dele det med meg?

A: (Trist) Jeg... jeg er overveldet av så mange følelser, men... jeg har lært mange ting, fra det praktiske til helbredelse og det å bare tjene mine medmennesker. Jeg har lært nasareerens veier. Og jeg har også våknet og kommet veldig nær det å kjenne kjærlighet, som jeg trodde ikke var for meg. Det var ikke i mine planer i det hele tatt.

D: Det var ikke noe du hadde regnet med.

A: (Snufs) Nei. (Hun ble så følelsesfull at hun nesten ikke kunne snakke.) Jeg ser også så mye klart nå. Følelsene kommer delvis av klarhet, men også delvis av smerte (gråt). For når jeg ser på nasareeren, ser jeg den samme utstrålingen av det gylne lyset fra hjertesentret og rundt hodet hans. Men jeg vet... jeg kan se fremtiden klart. Og... (stemmen hennes brast) det er vanskelig å snakke om det.

D: Mener du din fremtid?

A: Jeg ser mer hans fremtid.

D: Du mener det gir deg smerte å se på ham?

A: Ja, ja.

D: Lærte de deg evnen til å se fremtiden, mens du var der?

A: Nei. Det er noe jeg har hørt mennesker snakke om, men jeg har ikke følt noen trang til å fortelle noen at jeg har disse visjonene. Jeg har dem ikke så ofte, men jeg har dem. Jeg tror at det å se ham gå inn i landsbyen og det å se de lysene jeg ser, gjør at jeg ser hendelser finne sted i sinnet mitt. Og det skjer ikke så ofte, og jeg har ikke snakket om det. Jeg må snakke med nasareeren, for jeg vet at jeg kan stole helt på ham, og han vil lytte til meg med tiltro. I Bendavids hus vet jeg at jeg blir betraktet som et familiemedlem, men det er fremdeles for nytt. Jeg kan ikke være så frempå at jeg snakker om disse tingene (snufs).

D: Ja, jeg forstår. Tenker du å fortelle nasareeren om det du ser?

A: Ja, når det passer seg slik.

D: Vil du dele det med meg først?

A: Nei, det er best jeg venter. Det er bare det at det har skjedd så mye, og inntil jeg så ham, ante jeg ikke hvor mye jeg hadde... forandret meg, eller om de følelsene jeg er blitt fylt av de siste månedene. Så lenge jeg var opptatt av de daglige rutinene og lærte og vokste og gjorde alt som ble krevd av meg, virket det som om det gikk fort. Jeg hadde faktisk ikke tid til å sette meg ned og se på det. Men alt strømmet opp til overflaten da jeg så ham, fordi jeg visste at vi ville sette oss ned og jeg måtte fortelle ham alt.

D: Kanskje det var en av grunnene til at han ville at du skulle bli der.

A: Ja. Han måtte vite om jeg var sikker på min forpliktelse. Jeg tror han ville gi meg anledning til å endre meg hvis jeg valgte det, noe han ville akseptere med stor kjærlighet og forståelse.

D: Du sa at de du bodde hos, er venner av nasareeren?

A: Ja. Denne landsbyen er opprettet av mennesker som tror på hans lære. De tror på det å virkelig tjene og behandle hverandre som vi vil bli behandlet, og gå i lyset til Gud, vår Kilde.

D: Og de skulle undervise deg mens du var der?

A: Ja, jeg skulle lære filosofien. Jeg skulle lære hvordan jeg skulle ta meg av andre og deres behov, og tjene på alle de måtene jeg er i stand til. Jeg har tilbrakt tid sammen med de eldste i landsbyen. Jeg har tilbrakt tid med å hjelpe barna som ikke har noen familie. Så jeg har fått undervisning i alle de målene man kan tjene menneskeheten på gjennom sann kjærlighet og brorskap.

D: Hvor fikk de sine kunnskaper fra? Var det noen som underviste dem?

A: Nasareeren underviste dem. De kom fra forskjellige landsbyer og byer og opprettet sitt eget samfunn. Det var de som måtte møtes i hemmelige tilfluktsrom under husene, fordi det ikke ble godtatt at de fulgte sin tro.

D: Så du har vært glad for å bo der?

A: Ja. Jeg har følt en fullendelse. Det er vanskelig å finne ordene, fordi følelsene blir så overveldende. Jeg er blitt testet på mange måter. Men jeg vet at min sanne tjeneste, årsaken til at jeg er her denne gangen, er å lære så mye jeg kan, og gi kunnskapene videre gjennom de andre som jeg tjener. Og at den kjærligheten jeg har oppdaget, skal omfatte gjensidig læring og vekst. Det er alt jeg vet kan være mulig.

D: Du nevnte at du hadde funnet kjærlighet og at det var noe du ikke hadde forventet?

A: Ja. Jeg forlot mine foreldres hus for å følge nasareeren. Hvis du husker, da jeg var yngre, fikk jeg lov til å gjøre det fordi jeg kunne forkle meg som gutt. Jeg var ikke interessert i et tradisjonelt ekteskap. Jeg fant så mye tomhet i den normalt aksepterte måten å leve på, at mine foreldre og nasareeren godtok det. De var antakelig overrasket da jeg fortsatte. Og da jeg ikke lenger kunne kle meg som gutt, ble jeg etterlatt i denne landsbyen der jeg ville være trygg. Her kunne jeg vokse og lære å bli sikker på min forpliktelse.

D: Men du sa at han også hadde andre kvinner med seg.

A: Ja. Og det var også familier som levde sitt liv i tjeneste og sannhet. Det var forskjellige kvinner som sa seg villig til å arbeide med de syke og hjelpe til med å lindre deres smerte når ingen andre ville følge ham. Så kvinner ble akseptert fordi de hadde kunnskaper om helbredelse eller var kyndige på områder der de kunne tjene.

D: Jeg lurte på hvorfor han ikke ville ta deg med seg etter at det ble så tydelig at du var kvinne.

A: Jeg tror det var familieforbindelsen... og jeg var så ung. Jeg var... ikke tretten? Jeg var så sikker på veien jeg skulle gå at jeg tror det overrasket dem alle. Jeg var så sikker på det at jeg ville ha reist uansett, fordi det føltes så riktig. Etter samtalen med min Gudskilde var alle svarene de samme, så jeg ville ha gjort det. Og jeg tror det var uvanlig å se en så seriøs holdning hos en som var så ung og en som var av hunkjønn, for det er ikke jødisk tradisjon. Så jeg tror han var mer varsom og... det var alderen mer enn noe annet, for det var ikke vanlig for piker med min bakgrunn.

D: Han er klok når det gjelder disse tingene. Men du snakket om kjærlighet. Mener du at du er blitt tiltrukket av en mann?

A: Ja (dypt sukk). Det er... det er vanskelig å finne ord for det. (Igjen trist) Jeg var så sikker på at jeg skulle følge denne veien og at jeg aldri skulle kjenne kjærlighet på den måten, fordi jeg var så sikker på min oppgave i dette livet. Jeg visste ikke at en mann kunne røre ved meg og være åndelig og god og behandle meg som likeverdig og virkelig bry seg om meg. Jeg tror han ble meg så kjær fordi han var en av familien jeg er hos. han hjalp meg med min utdannelse, og han respekterte meg som en likeverdig. Jeg lærte å elske ham... mer enn en kjærlighet man føler

for en bror. Jeg visste ikke engang at jeg hadde slike følelser. Og han tror stort sett det samme som meg. (Hun gråt nesten igjen.) Men jeg kan ikke se hvordan det noen gang skal bli til noe.

D: Hva er den unge mannens navn?

A: Hans navn er Abram (fonetisk, med sterkt trykk på første stavelse).

D: Er Bendavid hans far?

Da jeg gjorde undersøkelser i forbindelse med *Jesus og esseeerne*, hadde jeg funnet ut at “ben” foran et navn betyr “sønn av”.

A: Ja. Så dette er Abram Bendavid.

D: Og han bor i det samme huset. Hva arbeider han med?

A: Han hjelper til med alt som må gjøres i landsbyen, med reparasjoner på bygningene. Og han vet mye om jordbruk og overrislingsanlegg.

D: Det høres ut som om han er svært intelligent.

A: Ja. Alle har fysisk ansvar, ved siden av at det er stor intellektuell vekst og åndelig vekst. Men alle blir oppmuntret til å lære så mye de kan, slik at de kan være fysisk uavhengig, og alle kan være til nytte og hjelpe hverandre.

D: Føler Abram det samme for deg?

A: (Mykt) Ja. Men han er så villig til å være tålmodig. Han vil godta mine avgjørelser, fordi han vet hvor dedikert jeg er i mitt hjerte. Og hvordan klarhet vil komme med tiden og jeg virkelig vite min oppgave.

D: Har han nevnt ekteskap for deg?

A: Han har snakket om ekteskap, men... (hun ble følelsesfull og tårene rant nedover kinnene hennes) jeg bare føler det er umulig. For jeg kan ikke... jeg kan ikke vie meg til begge deler, og det river meg i stykker.

D: Kanskje det var grunnen til at nasareeren ville at du skulle bli der en stund. Han ville at du skulle bli sikker. Men det kan hende at du, kan gjøre begge deler. Man kan aldri vite. (Jeg forsøkte å få henne til å føle seg bedre.)

A: (Dypt sukk) Jeg vet ikke.

Jeg ville endre tema fordi det var så følelsesfullt for henne.

D: Du sa at nasareeren var kommet tilbake til landsbyen. Er det noen andre sammen med ham?

A: Ja, det er en liten gruppe sammen med ham.

D: Hva er dine planer?

A: Jeg vil gjøre det han vil at jeg skal gjøre. Jeg er ikke sikker på om min utdannelse i denne landsbyen er slutt, eller om jeg skal bli. Jeg vet jeg kunne tjene her og at det er behov for meg. Men i mitt hjerte vet jeg at jeg skal være mer på en pilegrimsreise og kanskje reise fra sted til sted og være til hjelp og spre de kunnskapene jeg har lært. Men det må nasareeren fortelle meg.

D: Han kjenner mer til de overordnede planene. Vil du få noe tid alene sammen med ham?

A: Ja, det vil være nødvendig. (Hun begynte å gråte igjen.)

D: Du sa du ville snakke med ham om de visjonene du har hatt. Tenker du å gjøre det når du er alene sammen med ham? (Hun snufset og hikstet igjen og svarte ikke.) Ok. La oss flytte oss fremover til det tidspunktet da du har anledning til å snakke med ham privat. Fortell hva som

skjer. Får du noe tid alene sammen med ham?

A: Ja. (Hun gråt igjen. Det var vanskelig for henne å snakke.)

D: Hva er det?

A: Det er forskjellige følelser. Jeg føler stor glede over å være sammen med ham igjen. Og den følelsen er så totalt overveldende at ingen fysisk kjærlighet noen gang kunne fylle meg på denne måten. (Trist) Så jeg vet at denne åndskjærligheten og det å tjene er den eneste sannheten for meg.

D: De er egentlig to motsetninger... eller i hvert fall forskjellige.

A: (Hun snakket med trist følelse) Ikke for meg. Ikke for det jeg ser for meg. Men... jeg forteller ham at da jeg så ham gå inn i landsbyen, så jeg de strålende lysene jeg har sett før. Den gylne gløden rundt hjertesentret og rundt hodet hans. Og jeg fortalte ham at.. (følelsesfullt) jeg kjente... smerten. Jeg føler smerten. For jeg vet at han har gått med sannhet og kjærlighet og forsøkt å spre lyset, å være et eksempel på hva menneskeheten kan være. Og jeg vet at han er blitt.. såret. Jeg ser at hjertet hans blir slitt. For jeg ser... (stemmen hennes brast) hans fysiske bortgang. Jeg vet at han kom hit for å tjene. (Hun gråt og det var vanskelig for henne å forme ord.) Men jeg ser også at det er så mange som ikke kan tro. De er så fulle av frykt at.. de vil sørge for at han ikke lever så mye lenger.

D: Måten han skal dø på var en del av den visjonen du hadde? Er det dét du mener?

A: (Trist) Jeg bare så det skje. Jeg vet ikke nøyaktig hva som skjer, men jeg så ham forlate den fysiske kroppen. Og jeg vet at det betyr... at det er tid for ham å dra videre.

D: Du mener at du ikke så hvordan det skjedde? Du bare så at han vil dø?

A: Ja, fordi han kom og utførte sin oppgave. Han gikk rundt i landet og spredte menneskehetens sanne filosofi gjennom Gud og kjærlighet og lys. Han har forsøkt å lære oss at vi alle er brødre og søstre. Vi er alle familie. Og han har gjort så mye som han kan gjøre. Han vet at det er en minoritet som vil fortsette. Men tiden for hans oppstigning er nær fordi det er døde ører og mørke hjerter. Hans fysiske tilstedeværelse er meningsløs.

D: Hva sa han da du fortalte ham det du hadde sett? Trodde han deg?

A: Da jeg fortalte ham... (stemmen hennes brast igjen) det var ikke så lett å si det. (Hikst) Jeg følte at jeg var forvirret, for ingen fortalte meg at slike ting ville begynne å skje med meg. (Gråt) Og jeg visste ikke. Jeg hadde ingen kontroll. Jeg hadde problemer med å føle på den måten. Og jeg måtte fortelle ham det, fordi jeg visste at denne kjære, gode nasareeren ville forstå og elske meg og vite at jeg snakker fra hjertet og ut fra sannhet. (Mykt) Og han rørte ved ansiktet mitt, og han fortalte meg at jeg ikke behøver å være redd, for gjennom hans kjærlighet skal vi alltid være forbundet. Han sa at min visjon var klar og at jeg ikke skulle frykte mine visjoner. Men ha respekt for dem og se på dem klart og langsomt slik at jeg ikke forvrenger bildet, for det er bare Guds ord som kommer gjennom mine øyne. Han sa at jeg så det som virkelig skulle bli hans oppstigning, men at det var hans neste skritt. Og uansett hvordan det skjedde, var han ferdig med sin tjeneste på det fysiske planet. Han kunne ikke gå lenger; og det håndfulle antall som hadde akseptert sannheten om livet, ville bestå. Men det var så mye mørke at det var behov for ham på andre plan, der han kunne fortsette arbeidet.

D: Så det kom ikke som noen overraskelse på ham at du hadde sett det.

A: Nei. Han lyttet og forsto og godtok det som kom fra hjertet mitt. Han sa at jeg skulle gå i kjærlighet og følge lysets vei og kjempe imot frykt. Det skulle ikke være noen frykt, for frykt

skaper mørket i mennesket. Den eneste sannheten er kjærligheten og lyset.

D: (All denne emosjonen var vanskelig for meg også.) Jeg er glad for at du fortalte ham det, slik at han vet hva du føler. Fortalte du ham også om din kjærlighet til Abram?

A: Ja. Men da jeg så ham igjen, ble jeg fylt av så stor klarhet og så stor beslutsomhet at jeg visste hva jeg skulle gjøre før jeg sa noe. Men han forsto, og han måtte gi meg lov til å oppleve de følelsene. For min dedikasjon ville fortsette å vokse så lenge jeg godtok mine tester og var ærlig. Han sa det var Ok å endre vei, så lenge det ble gjort i kjærlighet og sannhet. Så han ville at jeg skulle besvare hver følelse, og hvis jeg da valgte ikke å godta den andre veien, var det en del av min innvielse.

D: Så han lar det være opp til deg å avgjøre?

A: Jeg har tatt min avgjørelse. Det ble gjort i mitt eget hjerte og sinn før det ble formet i ord, i det øyeblikket vi møttes og snakket. Så jeg har tatt min avgjørelse og jeg vil følge ham eller bli. Jeg ber bare om å få tjene slik at jeg også kan stige opp og gjenopplive forbindelsen og veksten på det neste nivået.

D: Forteller han deg hva hans planer for deg er?

A: Jeg ble fortalt at jeg skulle bli i landsbyen og at hvis jeg har tro og ekte følsomhet, vil det bli klart hvor det er behov for meg deretter.

D: Så denne gangen vil han ikke at du følger ham?

A: Nei. Jeg føler meg sterk. Jeg er svært fornøyd med min beslutning. Jeg trengte hans råd, for jeg måtte ha klarhet. Og jeg trengte å vite at mine visjoner og mine følelser var av kjærlighet og lys, og ikke av mørke. Han ga meg den forsikringen at så lenge jeg søker sannheten og er ærlig, vil frykten og mørket aldri oppnå kontroll.

D: Det er svært viktige følelser, svært viktige følelser. Jeg synes det er bra at dere kommer overens om de tingene. Men det vil også bety at du vil fortsette å ha kontakt med Abram.

A: Ja, men det vil være mye lettere nå, for jeg kjenner min oppgave. Jeg vet at mye av hensikten er å fortsette å lære, å helbrede og lindre. smerten til dem som lider. Jeg vil dra tilbake til de spedalskes landsby, til de syke, og jeg vil ha styrke og jeg vil være frisk. For det er meningen at jeg skal hjelpe til med å lindre byrden og smerten til de syke og de forvirrede. Og jeg må arbeide med de foreldreløse som desperat trenger min kjærlighet. Det er *dét* sannhet og kjærlighet og lys handler om. Og dette handler om meg.

D: Kan nasareerens tilhengere foreta sine egne reiser?

A: Vanligvis drar vi i grupper. Det er sjelden noen reiser langt alene.

D: Så du mener at du og noen andre vil dra tilbake til den samme lepralandsbyen... uten nasareeren?

A: Jeg tror jeg vil ha svært få... (stemmen hennes brast og hun begynte å gråte) kontakter med nasareeren... som fysisk person. Men han lovt at det alltid skal være kontakt.

D: Er det en av tingene han vil at du skal gjøre? Dra tilbake til disse stedene, selv uten ham, og fortsette arbeidet som han påbegynte?

A: Han sa det ikke. Det er noe jeg føler jeg må gjøre langs veien. Jeg tror det er en av de tingene som vil bli klart. Og, som han sa, jeg vil vite min vei og min oppgave etter hvert som den folder seg ut. Jeg føler sterkt at det vil skje.

D: Føler du noen frykt for å pådra deg sykdommen fra disse menneskene?

A: Nei. Jeg har vært der før. Jeg tror at hvis du ikke lever i frykt, vil du holde deg frisk i sinn, kropp og sjel. Frykt skaper alle sykdommer og plager, enten man er oppmerksom på det eller ikke.

D: Det er en interessant tanke. Lærte han deg det, at frykt skaper sykdommer?

A: Ja. Mange ganger i mine yngre år i min fars hus snek jeg meg utfor å delta på de hikkede møtene. Og jeg fikk denne kunnskapen. Det er fra hans lære.

D: Vi tror selvsagt at noen sykdommer ikke kan unngås. Han tror ikke på det?

A: Nei. Men jeg sier at man må tro på Kilden i sitt vesen. Det er ens Gudssenter, det er ens hjertesenter. Hvis man lever uten frykt, har man plassert en sterk helbredelses-beskyttelse i hele sitt fysiske vesen, og andre lag av beskyttelse rundt mennesket. Hvis du lar frykt eller mørke komme inn i ditt vesen, åpner du opp et rom der sykdommer får lov til å vokse. Man kan kontrollere enhver sykdom på sinnet eller i kroppen.

D: Tror du det er en av måtene han er i stand til helbrede mennesker på?

A: Ja, for de som har kommet til ham og bedt om å bli helbredet, har skapt en helbredelsesvei i sitt eget hjerte og sinn. Det blir bare forbundet med hans energi fordi de allerede har skapt tiltro. Da er de blitt kvitt frykten og mørket og har gjort seg selv i stand til å motta helbredelse. Så selv om nasareeren har kraft til å helbrede, må personen som er syk ha sin egen indre kraft for å frigjøre kroppen for frykten og sykdommen. Eller hvis det ikke er meningen at de skal bli helbredet eller fortsette dette livet, vil de finne ut at det er en lett overgang å stige opp i sann fred og kjærlighet, og de vil fortsette til neste tilværelse.

D: Kan han helbrede noen som ikke vil bli helbredet, eller noen som ikke vet om det?

A: Jeg leter i fortiden og (klukkklatter) jeg ser ham helbrede en syk fugl et sykt dyr. Han er oppmerksom på dem som ikke er av sannhet og som tester ham, for han avslører dem. Men de som kommer i sannhet, kan og vil han helbrede, med mindre det er en grunn som holder helbredelsen tilbake. Han vil la dem vite det.

D: Har det hendt at mennesker har forsøkt å teste ham?

A: Å ja, han er blitt testet mange ganger, ved mange tilfeller. Til og med da han gikk under jorden, var det infiltratører nå og da, men han er av slik renhet og følsomhet at lestene er tydelige for ham.

D: Kan du gi meg et eksempel på en som du var vitne til?

A: Det var en soldat, husker jeg, i Jerusalem, og han betalte en ligger for å lyve om en helbredelse. Jeg så nasareeren gjennomskue bedrageriet, og han avslørte til og med soldaten.

D: Hva ville soldaten ha oppnådd med noe slikt?

A: Soldaten ville vende folket imot ham. Folket som akkurat hadde begynt å lytte til ham. For romerne var truet av hans... (hun kunne ikke finne ordet).

D: Evner?

A: Evner, men massene hadde begynt å lytte.

D: Så soldaten betalte tiggeren... for å late som om han var blitt helbredet, eller hva?

A: For å si at han var blitt helbredet, men at en infeksjon var kommet tilbake. Han hadde et verkende sår. Det er det jeg husker. Han sto foran mengden og viste frem det verkende såret som han fortalte dem var blitt helbredet av den mannen de kalte "Jesus". Og dette

hadde skjedd med såret. Men nasareeren fortalte mengden hele historien, og han pekte til og med ut soldaten. Mengden vendte seg imot soldaten og begynte å kaste steiner, men det opprørte nasareeren. Og det var et annet tilfelle da en blind mann ble brakt til ham, men Jesus var ikke i stand til å helbrede ham. Han var i stand til å, forklare for mannen, mengden og menneskene som forsøkte å forårsake problemer, grunnene til at mannen ikke ville få synet tilbake.

D: Hva var grunnene?

A: Det var ting han hadde gjort i livet, men han hadde også fått blindheten som lærer. Han

hadde fått blindheten for at han skulle vende seg innover og helbrede mørket og frykten inni seg og la lyset komme igjennom slik at han kunne leve i sannhet. For syn gav en ikke klare visjoner. Mannen hadde gjort noen fryktelige ting i sine tidligere år, og blindheten var forårsaket av en ulykke. Så livet hans ble forskånet. Men mannen, som skulle få nasareeren til å se ut som en bedrager, ble fylt av slik kjærlighet og forståelse at han godtok blindheten. Det var noe inni ham som ble helbredet, som førte til at han godtok sitt liv og det å tjene.

D: Hvordan reagerer mengden de gangene han ikke kan helbrede noen? Blir de sinte hvis han ikke alltid kan gjøre disse tingene?

A: Hvis en helbredelse ikke kan finne sted, blir det gitt en årsaksforklaring. Og jeg vil si at den er så akseptabel at det egentlig ikke kan stilles spørsmål ved den, for den er fylt av slik sannhet. Men siden romerne og jødene i templet lever i slik frykt for ham, har han valgt å tjene i de forskjellige landsbyene der han er akseptert og trengt og ønsket.

D: Så han forsøker å holde seg borte fra Jerusalem? Er det dét du mener?

A: Ja, fordi han blir hindret i sin fremgang her.

D: Har du noen gang sett ham gjøre noe annet ved siden av å helbrede, som var annerledes eller utenom det vanlige?

Jeg tenkte på andre mirakler som er nevnt i Bibelen. Hun tok en pause som om hun tenkte.

D: Eller hvis du ikke har sett det personlig, har du hørt historier om ting han har gjort, som den alminnelige person ikke kan gjøre?

A: Jeg har sett gløden fra hendene hans. Jeg har sett ham helbrede selve sjelen i mennesker, deres hjerter. Jeg har... jeg har sett ham overleve ting som mennesker vanligvis ikke ville overleve.

D: Har du eksempler på noe slikt?

A: (Dypt sukk) Jeg vet at han ble ført ned under tingsalene av romerske soldater, og torturert. Jeg vet at han ble satt i en vogn som ikke var stor nok til at en mann kunne overleve i den. Og han ble kastet utfor kløften... og han overlevde. Jeg nøler med å snakke om det, for siden den gangen har han vært beskyttet i forskjellige landsbyer. Jeg har sett ham overleve fysiske ting, men miraklene har vært i helbredelse, i maten, i det å finne nok til at menneskers behov ble dekket.

D: Hvorfor gjorde soldatene det mot ham?

A: De forsøkte å finne ulike måter å tilintetgjøre ham på fordi han hadde begynt å få for stor makt. Han hadde begynt å få mange tilhengere som stilte spørsmål ved de romerske lovene og likheten og rettferdigheten i livet under dem. De hadde begynt å få styrke og snakket om opprør, for det er ikke slik du behandler et medmenneske. Så soldatene forsøkte å tilintetgjøre nasareeren og få det til å se ut som om det var andre som hadde gjort det.

D: Gjorde de det uten myndighet?

A: De hadde myndighet. De hadde kongens myndighet (Trist) Men de vil lykkes. De vil finne nok mørke mennesker, og de vil lykkes.

D: Men den gangen, arresterte de ham? Du sa de torturerte ham. Jeg er nysgjerrig på hva som hendte.

A: (Det var som om jeg brakte oppmerksomheten hennes tilbake til den andre historien. Hun hadde tenkt på den fremtidige hendelsen.) Å ja. De tok ham uten noe opptrinn. Det virket som om det var et vennskapelig knep, men det var en kidnapping. Det er labyrinter og kjellere under tingsalene. Og de førte ham dit og truet ham og torturerte ham. De trodde det ville være

nok Da de fant ut at han ikke ville bukke under, begynte de å infiltrere gatene og fikk tak i hvem som helst de kunne finne, til å utføre handlingene for seg. Det er mange som kan bestikkes. Mange fattige romere var ivrige etter å utføre soldatenes befalinger.

Du sa at etter at de hadde torturert ham, satte de ham i en liten vogn.

Ja, en vogn, en boks. Og de trillet ham utfor en kløft og var sikre på at det ville drepe ham. Men det gjorde det ikke. Så nå fortsetter de å infiltrere gatene og betale mennesker for å redusere hans anseelse, for å få ham til å se ut som noe han ikke er. For det er mange av dem som kan bestikkes, og også angi sine egne. Og de vil selvsagt skyld på menneskene i templet. Nasareeren valgte å følge sin egen vei fordi han syntes at de i templet var like grusomme og manipulative som dem i de romerske rettssalene. Så...

D: Jeg ville tro at romerne reagerte annerledes etter at han hadde overlevd fallet ned i kløften.

A: Romerne ble fylt av mer frykt, for de vet at de private landsbyene blir etablert. Tilhengerne hans blir flere. Hver gang han helbreder, hver gang noe skjer eller en person som hadde en mørk personlighet, endrer seg - akkurat som den blinde mannen - blir det flere tilhengere. Hvis han vet at noen romere vil forsøke å behandle ham dårlig, vil han konfrontere dem med det. Han blir gjort klar over hvem som har vendt seg imot ham. Han dro - selv om han var klar over kidnappingen - fordi han trodde at han kunne være i stand til å helbrede innenfor regjeringshierarkiet. Så han har valgt å tillate sitt fysiske vesen å gå igjennom det han må, på grunn av hans egne leksjoner på Jorden.

D: Han gjorde det på grunn av noe, da, fordi han visste at det ville skje. Jeg ville tro at romerne, etter - at de hadde sett ham overleve, ville innse at han ikke var noe vanlig menneske.

A: Det ble tydeligere for dem, så de satte fart i sin inngripen i gatene. De visste at hvis de ikke vendte massene imot ham, ville de ikke overleve - de ville ikke beholde makten. Så de levde i større frykt etter at han overlevde.

D: Derfor vil han ikke dra tilbake til Jerusalem med det første.

A: Ja. Men han vil dra tilbake fordi det er mennesker der som trenger ham. Han vet at han må utføre sine planer og sitt oppdrag, så han vil dra tilbake.

D: Kanskje det var derfor han ikke ville ta deg med tilbake til Jerusalem.

A: Etter at jeg fortalte ham om min visjon og han fortalte meg om sannheten og klarheten i den, fortalte han meg også at det ikke var nødvendig å følge ham. Min oppgave var å være i landsbyen, der jeg trengtes og kunne tjene. Jeg kunne vokse her, og så ville min neste vei bli klar for meg. Men jeg vet hvorfor han ikke vil at jeg skal bli med. Han vil ikke at jeg skal være der. Det er ingen grunn til å dra, for vi vet begge hva som vil skje.

D: Jeg tenkte han kanskje var redd for å ta deg med tilbake til byen, fordi de ville lete etter ham.

A: Jo, men det er ingen grunn for meg å dra.

Under denne sesjonen fylte Anna, forbløffende nok, ut deler av en historie hun ikke kjente til bevisst. Da Jesus besluttet å dra tilbake til Jerusalem palmesøndag, fryktet disiplene for hans sikkerhet, men Bibelen gjør det ikke klart hvorfor. Nå ble det åpenbart hvorfor de ikke ville at han skulle dra tilbake. Han hadde allerede vært utsatt for tortur og vært døden nær flere ganger.

Han var trygg hvis han ble i Nasaret-området, fordi det var Filips (Herodes Antipas bror) område, og han var utenfor autoriteten til myndighetene i Jerusalem. I Kapernaum kunne han

også lett unngå Herodes Antipas. Romerne sendte vanligvis ikke troppene sine så langt bort fra festningene i Jerusalem. Han kunne også finne tilflukt i de mindre landsbyene hvis han ønsket det for seg og sine disipler. Han kunne være mer åpen om sin lære i disse samfunnene, vekk fra de større byene. Men i noen områder, som grottene rundt Galileasjøen der de hadde møter, visste han at han måtte være forsiktigere på grunn av spioner som kunne være til stede.

Det må ha vært Johannes oppgave å snakke med møtearrangørene for å få vite hvor det ville være farlig, og skjulte møtesteder måtte i så fall ordnes med. Jesus gikk ikke blindt inn i disse områdene. Han hadde opplysninger om gruppens sikkerhet før Johannes lot ham dra. Han var trygg i de spedalskes landsby fordi det var et sted man unngikk, og bare uselviske, selvoppofrende mennesker som hans gruppe, hadde mot og omsorg til å dra dit. På slike steder behøvde han ikke å engste seg over å bli overhørt av spioner som var plantet av Roma. Han kunne slappe av og leve et tilsynelatende normalt liv. Det var antakelig derfor han oppsøkte de små, isolerte landsbyene.

I Jerusalem var det mange forskjellige nasjonaliteter og religioner, og mange hadde vanskeligheter med å forstå Jesu lære. Selv blant jødene var det mange åndelige og mentale livssyn, og også hedninger. Blant alle disse var det nasjonalister, ofte innfødte fra Galilea, for hvem Gud og mennesker, Gud og Jerusalem, Gud og templet, var uatskillelige begreper. De glødet av harme over alt som ikke var i samsvar med denne enheten. Mot denne bakgrunnen ble Jesus oppfattet som ikke nasjonal nok for nasjonalistene, for gammeldags for saddukeerne, for moderne og liberal for fariseerne og for streng for de vanlige menneskene på gaten. Det var vanskelig for ham å være alt for alle.

På Jesu tid var den eneste utdannelsen "utdannelse i religion". De lærte at Moseloven var den viktigste læren og det eneste de skulle basere sitt liv og sin tenkning på. Jøder ble ikke lært å tenke selv eller spørre ut rabbiene eller prestene. I Jerusalem ble Jesus betraktet med mistenksomhet fordi han ba mennesker gå imot den eneste læren de noen gang hadde lært. Han ba dem om å lytte til en fullstendig ny måte å tenke på, og mange var ikke i stand til å gjøre det. Det var mye lettere å presentere nye og radikale tanker for dem i byene utenfor, som var åpne for tanker som var forskjellige fra dem de hadde vokst opp med.

Det var ikke lett for mennesker å lytte og godta tanker som var det fullstendig motsatte av alt de hadde lært hele livet. Mange så på ham som en farlig radikaler, og på hans lære som noe svevende fra en gal person. Historikere hevder at Jesu berømte bergpreken aldri kunne ha vært holdt i Jerusalem-området fordi den byen var et arnested for tradisjonen. Prekenen ga tilhørerne anledning til å se bortfor tradisjonen og den bokstavelige bokstaven i Loven, på en ny og utvidet anvendelse av gamle utsagn og sannheter. Slike tanker var ikke vanlige i Judea på den tiden, men var akkurat det man kunne forvente i Kapernaum-området.

Jesus hadde fått rabbiene, prestene og tradisjonelle jøder imot seg fordi han mente at prestene i templet konsentrerte seg for mye om ritualer og utføring av seremonier. De så ikke problemene og bekymringene hos folket. Jesus så at det fantes en større konflikt enn den mellom Romas tyranni og den jødiske troen på at de var Guds utvalgte folk.

Folket i Palestina hadde virkelig grunn til å frykte romerne. På Jesu tid, begynnelsen av

Herodes Antipas regjeringstid, gjorde noen jøder forsøk på opprør. Det ble slått ned av den overlegne styrken til romerne, og to tusen jøder ble korsfestet som straff. Folket levde under undertrykkelsen til en barsk hersker, men deres håp om en forløser, en Messias, en frelser, som skulle lede dem ut av den, viste at de ønsket at den sittende regjeringen skulle styrtes og de få tilbake sin tapte frihet.

Selotene utnyttet disse stemningene som næring for sin sak. De trodde at Jesus ville være den nye kongen i bokstavelig forstand, og at han ville stå på deres side i en reell krig for å frigjøre landet. Hans milde metoder og snakk om kjærlighet gjorde dem sinte, fordi de trodde at vold var svaret. Judas Iskariot er nå antatt å ha tilhørt selotene. Det var en av årsakene til hans forræderi mot Kristus. Han trodde han kunne tvinge Jesus inn i en situasjon der han måtte slåss, og resten av folket ville slutte seg til ham. Romerne var klar over den labile situasjonen i Jerusalem og faren som kunne oppstå ved at noen fremsto som en leder.

Da Jesus gikk inn i byen palmesøndag, lovprist av den jublende mengden, visste romerne at de måtte bli av med ham på en eller annen måte. Hans popularitet var blitt til en fare som truet dem.

Folket anerkjente ham som den lenge ventede Messias som skulle lede dem bort fra romernes trelldom og slaveri. Han var mannen som skulle lette åket. Myndighetene så at denne mannen, Jesus, kunne være den som egget folket til opprør. Denne milde mannen kunne ikke lenger tolereres. Han måtte tilintetgjøres.

Min undersøkelse brakte for dagen at det underjordiske området i Jerusalem er fullt av gamle ganger og hemmelige kamre. Disse områdene og deler av to vegger er det eneste som er tilbake av den opprinnelige bibelske byen. Det var mange kamre under stedet der templet sto. Noen av disse ble brukt av romerske soldater til å få hemmelig tilgang fra festningen ved hjørnet av tempelmuren, til andre områder, som en måte å forsvare seg på. Det er logisk å anta at det var dette området Naomi refererte til, dit Jesus ble ført for å bli forhørt og torturert, i håp om at han ville bli skremt til å gi opp sin radikale undervisning.

Kløften som Naomi sa han ble kastet ned i, var nevnt i all historisk data som refererte til den gamle byen. På Jesu tid var byen delt av en kløft, Tyropoeondalen, som var overspent med en bro. På østsiden av den umåtelig høye tempelmuren lå Kedronkløften, eller Kedrondalen, som også var overspent med en bro fra Oljeberget. Josefus sa at dalen var så dyp at du ikke kunne se bunnen når du så ned fra muren. Ifølge den historiske forskningen ble Jesu bror, Jakob, drept der da han ble kastet fra muren og ned i kløften. Det skjedde i den turbulente tiden etter Jesu død på korset. Disse dalene eksisterer ikke lenger.

Hvis Jesus var i stand til å overleve torturen og drapsforsøkene fra romerne, skulle det være åpenbart at han kunne ha flyktet da han ble arrestert og korsfestet. Han døde bare fordi han valgte det. Som Jesus sier i Bibelen (Joh. 10,17-18): "(...) jeg setter mitt liv til for å ta det igjen. Ingen tar det fra meg, men jeg setter det til av meg selv. Jeg har makt til å sette det til, og jeg har makt til å ta det igjen (...)." Hvis han ikke hadde besluttet at det var hans tid til å stige opp og at det ikke passet inn i mønstret for hans liv, ville han ikke latt romerne drepe seg. Det kommer frem i denne historien at han hadde stor kontroll over kroppen sin, i en slik grad at han kunne

overleve det som ville ha drept andre som ikke var så utviklet. Han visste og forsto sin oppgave til et punkt der han kunne kontrollere tiden for sin død og måten å dø på.

KAPITTEL 10

Naomis fremstilling av korsfestelsen

Enda en måned gikk, og det nærmet seg julen 1987 før vi fikk anledning til å gjennomføre en ny sesjon. Jeg har sjelden sesjoner om vinteren på grunn av risikoen for dårlig vær og snøfall her i Arkansas. Jeg liker ikke tanken på å bli sittende værfast på våre fjellveier etter mørkets frembrudd. Dette er tiden for vinterdvale i vårt Ozark-fjelland, men jeg ville fullføre Annas historie om Naomis forbindelse med Jesus. På den tiden var jeg i gang med skriveingen av de to første bøkene om Nostradamus, og jeg var fullstendig oppslukt av de intense og innviklede opplysningene.

Det ble fort klart at det ikke spilte noen rolle hvor lang tid det gikk mellom hver sesjon: Anna var i stand til å fortsette historien på riktig sted hver gang, som om det ikke hadde vært noe avbrudd. I mellomtiden fortsatte hun med sitt liv og sa at hun ikke engang tenkte på historien fra regresjonen. Det var enda et bevis for meg på at hun ikke fantaserte, fordi hun ikke hadde noen overveldende trang til å fortsette med sesjonene. De var nesten tilfeldigheter i hennes travle liv. Hennes oppmerksomhet var kun rettet mot dem under sesjonene. Når Anna våknet, ga hun uttrykk for forvirring og tvil, men etter at jeg hadde dradd hjem, var hennes oppmerksomhet igjen rettet mot de daglige rutineene. Naomi gled igjen inn i dypet av hennes underbevissthet, tidens dyp.

Etter hvert som historien skred frem, så det ut til at Naomi ikke ville være til stede i Jerusalem da Jesus ble korsfestet, fordi han hadde bedt henne om å bli i landsbyen. Jeg tror nok at hun ikke ville ha ønsket å være til stede uansett. Det ville ha vært ytterst vanskelig og hjerteskjærende for en som hadde vært så nær knyttet til ham, å se på en så fryktelig forestilling. Hun virket like følsom og omsorgsfull som den virkelige Anna er i dag, og hun kunne ikke ha sett på en slik hendelse. Men jeg tenkte at hun sikkert ville høre nyhetene og de ulike beretningene om og gjengivelsene av det som skjedde. Vi kunne få vite mye fra disse beretningene. Jeg brukte Annas nøkkelord og telte henne tilbake gjennom tiden.

D: La oss gå tilbake til den tiden da Naomi bodde i Bendavids hus og Jesus akkurat hadde snakket med henne. La oss gå tilbake til den tiden. Hva gjør du? Hva ser du?

A: Jeg lener meg mot et tre. Jeg har vært ute og gått. Og jeg har tenkt. Jeg synes å ha et klarere bilde av fremtiden.

D: Kan du dele det med meg?

A: (Trist, men ikke følelsesfullt som før, med rolig besluttomhet) Jeg vet det er meningen at jeg skal følge nasareerens pilegrimsvei og tjene i de landsbyene og områdene der mennesker trenger hjelp. Og jeg vet at jeg skal tilbake til leprakolonien og tjene. Jeg vet at mine visjoner har vært fylt av sannhet. Og jeg vet at min tid med nasareeren snart er slutt.

D: Hva mener du?

A: Jeg vet at han ikke vil være med oss fysisk så mye lenger.

D: Er det på grunn av den visjonen du hadde?

A: Ja. Og da vi snakket, fortalte han meg at jeg så sannheten. Han sa at hans oppdrag og hensikten med hans liv blant menneskene snart er avsluttet, fordi hans oppgave i fysisk kropp nesten er over.

D: Har du bestemt deg for hva du vil gjøre?

A: Jeg vil bli i denne landsbyen så lenge det er behov for meg. Og så vil jeg reise sammen med de mindre gruppene som tjener i områder der de fleste mennesker ikke vil dra. Jeg vil tjene der mennesker trengs mest, og det er en gruppe som er på pilegrimsreise hele året. Så jeg tror det er min skjebne.

D: Har nasareeren reist enda?

A: Han reiser i morgen.

D: Vet du hvor han skal dra?

A: Jeg tror han skal på enda en pilegrimsreise. Og så vil han reise mot Jerusalem. Han har mennesker han skal møte.

D: Hva slags mennesker? Vet du det?

A: Jeg vet at han må møte noen av sine tilhengere. For også han vet at de som vil skade ham, snart vil komme etter ham. Og han må være forberedt.

D: Sa han noe om hva han vet?

A: Nei, ikke med ene ord. Han bare sa at det jeg hadde sett, var sant, og at vi skulle ha kontakt, men ikke lenger i fysiske kropper.

D: Jeg lurte på om du skal bli med i morgen.

A: Nei, han vil ikke at jeg skal følge ham. Han vil at jeg skal være i denne landsbyen akkurat nå. Så mener han at det å tjene på en pilegrimsreise er viktig. Han mener at jeg vil tjene saken og ånden bedre ved å være trygg og frisk der jeg kan.

D: Du vil alltid gjøre det han vil at du skal gjøre.

A: Ja, noen ganger er det vanskelig. Jeg vet at jeg virkelig trengs her.

Jeg føler meg gammel noen ganger. Jeg har fred med min beslutning. Men visjonene mine er så klare at jeg vet hva som vil skje. Og dette er Guds plan, så jeg aksepterer den med styrke.

D: Ja, for hvis han også vet hva som vil skje, kunne han ha unngått det hvis han hadde villet.

D: Men han ble sendt hit for et visst formål, slik vi alle er. Og hans oppgave er utført. Så ved å stige opp vil han fortsette å vokse og gjøre mye mer av det gode enn han kunne ha gjort i den fysiske kroppen akkurat nå. Så han gjør dette for sin egen åndsvekst.

D: Har du noe ønske om å dra tilbake til Jerusalem for å besøkeforeldrene dine?

A: Jeg har, men det vil skje senere.

D: Ok. La oss flytte oss frem til den morgenen da han er klar til å dra. Så du ham før han dro?

A: (Trist, nesten på gråten) Ja. Det er noen nå som drar sammen med ham. (Mykt, nesten uhørlig) Og... jeg... jeg er urolig (hun begynte å gråte) fordi jeg vet... jeg vet at hans vei vil være fylt av smerte og anklager. Og likevel er øynene hans så vennlige og kjærlige når jeg ser på ham. Jeg ser den gylne gløden fra hjertesentret hans og rundt hodet hans. (Stemmen hennes brast.) Og jeg kan ikke finne ord. Det er vanskelig å se ham dra denne gangen.

Følelsen var smittsom. Det var vanskelig å avbryte, likevel var det viktig å flytte historien

fremover.

D: Men de drar på en pilegrimsreise, sa du.

A: Ja... og det vil være hans siste.

D: Tok han avskjed med deg?

A: (Mykt) Ja. Han la hendene sine på ansiktet mitt og så på meg og... ønsket at jeg skulle fortsette min vandring og bli ledet av hjertet og ånden. For det er sannheten (gråt).

D: Jeg vet at du har følt deg nær knyttet til ham, det er derfor det er så følelsesfullt for deg. Men det er virkelig fantastisk å ha hatt kontakt med en slik person. Ok. La oss forlate den hendelsen og flytte oss fremover. Jeg vil at du flytter deg til neste gang du ser ham og har kontakt med ham, hvis det skjedde igjen.

Jeg trodde ikke det ville være noen neste gang, siden hun var så sikker på at hun ikke ville se ham igjen før han døde, men jeg tenkte at vi fikk se. Jeg antar jeg fremdeles håpet at det skulle være en måte å få henne til Jerusalem på i tide til å se på korsfestelsen og gi en øyenvitnebeskrivelse.

D: La oss flytte oss fremover i tid til neste gang du møter ham.

Da jeg hadde avsluttet setningen, kom hun med et utbrudd av følelser og tårer. Jeg trodde hun kanskje så på hans død.

D: Det er Ok. Hvis det plager deg for mye, kan du alltid se på det som en observatør. Hva skjer?

A: (Tårefylt) Jeg er... det er... ååå!

D: Hva er det?

A: Jeg er på veien og jeg går inn i de spedalskes landsby. Og han er borte. Jeg mener, han er fysisk død. Men der er han likevel... jeg ser ham! Jeg ser ham på veien!

D: Kan du fortelle hvordan han ser ut?

A: (Gråt) Han ser likedan ut. Bortsett fra at han har en ny kappe, ser han likedan ut.

D: Som om han var fysisk, mener du? Er det lenge siden han døde?

A: Å, det føles som om det er noen måneder.

D: Hva skjer?

A: (Hun var nesten overveldet av følelser) Han... han snakker ikke med munnen, men med sinnet. Han ville at jeg skulle vite at han alltid er med meg og at han elsker meg. Og at han er stolt over at jeg har hatt styrke til å fortsette å tjene. Og ikke flykte for meg selv, men hjelpe dem som ikke kan hjelpe seg selv. Derfor valgte han denne anledningen til å vise seg for meg.

D: Er du alene på veien når du ser ham?

A: Ja. Jeg tok en pause fra landsbyen. Jeg pleier å gjøre det. Jeg tar meg turer. Og det er trygt å gjøre det. Jeg tar korte turer når jeg har behov for å tenke eller bare være for meg selv en stund.

D: Så ingen andre så ham. Snakket han lenge med deg?

A: Nei, men han lar meg få vite at han er med meg og vil være med meg og vise seg for meg. Og at han er på et bedre sted, der han har ting å gjøre, der han trengs (smil).

D: Så bare gikk han, eller hva?

A: (Mykt) Han synes å ha forsvunnet. Jeg er alene på veien igjen.

D: Du må ha hørt historiene om hva som skjedde med ham. Kan du fortelle meg det?

(Pause) Du var ikke der, var du?

A: (Fremdeles følelsesfull) Nei. Men det kom romerske soldater, så vidt jeg har forstått, og han ble arrestert. Og de fant ham skyldig (nesten uhørlig) og dømte ham til... døden.

Jeg måtte stille spørsmål som om jeg ikke kjente til den bibelske historien, for ikke å påvirke henne og for å få hennes objektive versjon.

D: Var det ikke noe hans venner kunne gjøre?

A: De hadde ikke nok styrke. Du kan ikke slåss mot de romerske soldatene hvis du ikke har mer styrke, mer makt enn dem.

D: Jeg trodde ikke at de bare kunne dømme noen til døden uten grunn.

A: De sa at han spottet Romerne... regjeringen. Også noen av de religiøse lederne mente at han spottet Gud og deres lære. De mente at de ikke kunne la denne mannen leve, som spredte denne typen ting mot regjeringen og mot templet. Og de mente at han var... de mente... (stemmen hennes brast).

D: Hva?

A: (Hun gjenvant fatningen) De mente at det han sa, ikke var frk av sannhet, og at han hadde løyet for alle. De sa at han ikke kunne utføre mirakler. De forsøkte å tvinge ham til å utføre mirakler. Og han kunne ikke. Og så var det opptøyer. Hans tilhengere, hans håndfulle tilhengere slåss mot soldatene på gaten. Og mennesker ble trampet ned og døde.

D: Mener du at hans tilhengere slåss mot romerne for det han sa?

A: Hans tilhengere forsøkte å beskytte ham.

D: Fra å bli fengslet, mener du?

A: ja, og de var ikke mange nok

D: Så noen av dem døde på gatene?

A: Ja. Soldatene startet slåssingen, og så gikk byen amok. Mennesker ble trampet ned, og soldatene tok hvem som helst.

D: Du sa de forsøkte å få ham til å utføre mirakler, og han kunne ikke. Tror du han ikke kunne eller rett og slett ikke ville?

A: Jeg tror... (bestemt) jeg tror de ville ha funnet en måte å ta livet av ham på, uansett hva. Jeg tror han visste at mirakler kan skje for alle. Men hvis de ikke tror at de kan helbrede eller at ting kan endres, vil det ikke skje. Han kunne ikke få en blind mann til å se hvis den blinde mannen ikke ville se. Eller hvis det var noe annet den blinde mannen skulle gjøre.

D: Jeg antar det var en test de ga ham.

A: En test det var meningen han ikke skulle best4, og han visste det. Han visste utfallet av reisen da han startet den. Han visste hva som ville skje. De ville ikke ha gitt ham en test han kunne ha overlevd. De følte seg for truet.

D: Det ville ha vært vanskelig å utføre-mirakler i en slik atmosfære, uansett.

A: Ja. Og det var heller ikke derfor han levde blant menneskene. Så stilte de ham for en... det var en rettssak, men det var en parodi. Og så planla de hans... død.

D: Vet du hvordan han ble drept? (Naomi utstøtte et dypt sukk.) Jeg vet det uroer deg å svare på disse spørsmålene, men jeg vil bare vite hva du ble fortalt.

A: Vel, de dreper mennesker... de lager trekors. ("Kors" syntes å være et ukjent ord for Naomi.) Det er slik de dømmer mennesker til døden... på den verste måten i disse tider. De setter opp disse trekorsene og de nagler mennesker til dem. Og de lar dem dø. De

dreper mennesker, mange mennesker, på den måten. Særlig dem de vil gjøre til eksempel for andre. De vil forsikre seg om at de kan kontrollere massene med frykt.

D: Det høres ut som en grusom måte å gjøre det på. Har du hørt andre historier om det som skjedde den gangen?

A: Jeg har hørt mange historier. Jeg vet ikke hva som egentlig er sant. Men noen sa at de så ham dø på det korset, og likevel viste han seg for dem om kvelden eller neste dag. Og så har jeg også hørt at de ikke kunne finne kroppen hans. Jeg har hørt mange ting.

D: Snakket du med noen som faktisk var der da han døde?

A: Ja. Jeg snakket med mennesker som så ham på korset.

D: Fortalte de deg noe om hva som skjedde da han døde?

A: De sa at han på en eller annen måte var i stand til å kontrollere smerten.

D: Det er fantastisk. Da vet du at han ikke led.

A: Jeg hørte noen si at de så den samme gløden som jeg så fra hjertesentret hans og hodet hans. De så de samme gylne lysene. De så også at da han ble tatt ned etter korshengningen, var det en ro over ansiktet hans. (Reflekterende pause) Men jeg har hørt at mennesker så ham etterpå.

D: Hang han der lenge? Jeg har hørt at det tar lang tid å dø på den måten.

A: Jeg husker ikke i tid. Jeg husker ikke...

D: Men han var i stand til å kontrollere smerten.

A: Ja. Jeg hørte det fra flere. De var overrasket over hvor rolig han var. Det var som om han ikke var der. (Pause) Om morgenen var han... jeg vet de tok ham ned tidlig i grålysningen.

Utsagnet om at Jesus ikke led og åpenbart ikke følte smerte, kom også frem i *Jesus og esserne*. Det var som om han fjernet seg selv, kanskje ved å gå ut av kroppen. Uansett hvordan han gjorde det, var han så utviklet at han visste hvordan han skulle skille seg fra det kroppen opplevde. Det kom også frem at han døde på langt kortere tid enn det som var vanlig ved korsfestelse. Så han hadde åpenbart fullstendig kontroll over den fysiske kroppen.

D: Du sa du hørte mennesker si at de ikke kunne finne kroppen hans?

A: Det er hva jeg har hørt.

D: Hva hørte du om det?

A: Jeg hørte at de hadde stedt kroppen hans til hvile og dekket det. Og at det var soldater som holdt vakt.

D: Hvorfor var soldatene der?

A: Jeg tror romerne var redd for tilhengerne hans og for det omdømme han hadde hatt. De var bekymret. Så jeg antar de mente han var en regjeringsfange.

D: Selv etter at han var død?

A: Ja. Jeg tror de var fylt av så mye frykt fordi han hadde oppnådd så stor kontroll. Det var derfor de ikke kunne la ham leve lenger. Jeg hørte at tilhengere ville komme og hente kroppen.

D: Derfor hadde de soldater der?

A: Ja. Men jeg hørte at da de korn for å fjerne dekslet, var ikke kroppen der. Det er hva jeg har hørt (klukklatter, som om det var absurd). Jeg vet ikke. Soldatene gikk for å sjekke. Jeg tror at tilhengerne og familien til slutt fikk lov til å se kroppen. Og jeg tror at regjeringen til slutt kan ha gitt kroppen til familien. Men de gikk for å sjekke, og de sa at kroppen var borte. Jeg vet ikke hva som egentlig kan ha skjedd. De kunne ha bedøvet soldatene eller fått dem til å drikke seg

full. Tilhengerne kan ha tatt kroppen. De kan ha gjort mange ting for å få det til å se ut som om kroppen hadde forsvunnet av seg selv.

D: Det er vanskelig å tro, ikke sant?

A: Ja. Man hører mange historier. Og hvis du ikke var der... har de vokst. Historiene vokser før de når deg. Men jeg vet at regjeringen og templet fryktet tilslutningen og makten, og de hørte om miraklene og helbredelsene som fant sted. De følte seg truet, så til slutt ville de ha funnet en måte å hi livet av ham på.

D: Ja, det høres ut som om de så på ham som en trussel. Men vi vet at han aldri gjorde noe som ville ha såret noen. Du sa at du også har hørt historier om at han viste seg for mennesker? Mener du på den måten han viste seg for deg på veien?

A: Jeg hørte at han begynte å vise seg i Jerusalem.

D: Vet du hvem han viste seg for?

A: Nei. Forskjellige grupper. Jeg hørte bare at han begynte å vise seg på noen steder.

D: Jeg lurer på om han så ut slik du så ham eller om han var som en ånd. Sa de at de gjenkjente ham?

A: De sa at han viste seg og så var han borte. Men at han så likedan ut. De gjenkjente ham.

D: Sa noen at han snakket til dem?

A: (Pause) En gruppe sa de hørte ham si at de var tilgitt. Jeg har ikke hørt hva andre har sagt, men han har ikke snakket hver gang. Noen ganger viser han seg bare.

D: Vet du om han viste seg for noen av sine tilhengere, ved siden av deg?

A: Ja. Jeg hørte at han viste seg for dem... og sa at han tilga alle og at de skulle finne styrken til å leve etter sannheten og fortsette Guds lære.

D: Hva tror du han mente med at "han tilga dem"? Sine tilhengere?

A: Fordi det var noen - det var faktisk mer enn én. Han ble angitt. Romerne måtte vite hvordan de kunne lure ham foran publikum.

D: Hva har du hørt om det?

A: Romerne fant tilhengere som de kunne bestikke med makt eller rikdom.

D: Jeg hadde ikke trodd at noen av hans tilhengere ville gjøre det.

A: Det var mange som påsto at de var tilhengere, men mennesker kan lett fristes når det er noe, som kan gjøre deres privatliv lettere. Og ikke mange angrer det senere.

D: Jeg kan ikke forstå hvordan noen som hadde vært nær knyttet til ham og fulgt ham, kunne angi ham.

A: Romerne visste hvem de skulle gå til.

D: Hvordan anga de ham?

A: De ga Romerne opplysninger som ville tjene til å iverksette deres plan om å overliste ham, å sette dem i stand til å anklage ham i tillegg til å få ham til å mislykkes. De kom på ideen om å gi ham en utfordring som de visste ville mislykkes. De ville at noen ikke ble helbredet og et mirakel ville ikke skje. De visste hvordan de foran publikum skulle få det til å se ut som om nasareeren ikke var oppriktig. At denne mannen var imot folket. Det hadde samlet seg en stor mengde, og Romerne begynte å utspørre nasareeren offentlig og anklage ham og få ham til å se ut som en tosk. Og det var en stor mengde. Da han ikke kunne gjøre det de ba ham om, skrek de: "Han har ikke gjort noen av de tingene folk sier han har. Han er en slags... demon." De gjorde mengden til en mobb. Det ble opptøyer.

D: Men du fortalte meg en gang at de hadde forsøkt disse testene før, og Jesus var i stand til avsløre dem. Hvorfor gjorde han det ikke denne gangen?

A: Han visste at tiden var kommet. Det var slik han skulle -stige opp. Han visste det da hans egne vendte seg imot ham. Han visste at folket, massene, ikke var klar for hans sannhet og måte å leve på. Han visste at det var en liten gruppe mennesker som ville fortsette hans arbeid. Men han visste at det var en altfor brutal og primitiv verden, så han hadde fullført sin oppgave. På det tidspunkt hadde han gjort det han kunne. **Og han skulle arbeide fra et annet plan.**

D: Hørte du andre historier om mennesker som så ham etter at han døde?

A: Ja. Etter hvert som månedene gikk, begynte jeg å høre at han hadde vist seg i noen av de mindre landsbyene han pleide å besøke, der hans tilhengere var. Og... jeg hører disse tingene, men jeg... de sier han har utført helbredelser og mirakler. Jeg vet at mennesker antakelig har sett ham, men jeg lurer på om ikke hans tilhengere helbreder selv, når de lever gjennom hjertet og lever etter sannheten. Og at de tror at han har utført miraklene fordi de har sett ham. Men jeg tror at de ved å se han har fått styrke og tro til å fortsette.

D: Det kan være. Vel, hva skjedde med tilhengerne?

A: De lever i stor frykt. De som føler seg trygge i byen, fortsetter med sine kjellermøter. Og de i landsbyene utenfor fortsetter sine liv. De er fremdeles hans tilhengere, men de kan være tilhengere uten at regjeringen behøver å vite det. Og menneskene på pilegrimsreisene...

A: vel, ingen bryr seg om de menneskene de hjelper uansett. Så de er forholdsvis trygge.

D: Romerne ser ikke på dem som noen trussel.

A: Nei. Regjeringen bryr seg ikke om de spedalske eller om fattige landsbyer. De vil ikke hjelpe. Og ingen vil levere noe til de syke. De er redd for sykdommen. Så vi er trygge.

D: De tror antakelig at uten en leder vil de andre ikke gjøre noe uansett.

A: Det er sant. Så de kan la det skje ubemerket og under overflaten og likevel fortsette å undervise og leve etter sannheten så godt de kan.

D: Takk for at du fortalte meg de historiene du har hørt. Du vet i hvert fall at du så ham, så du vet at den delen er sann.

A: Ja, og jeg føler ham. Jeg mener, jeg er fylt. Jeg vet at han er med meg.

D: Har du besøkt dine foreldre i Jerusalem enda?

A: (Sukk) Jeg vil gjøre det på den neste pilegrimsreisen mot det området.

D: De lurer antakelig på hva som har skjedd?

A: Jeg har forsøkt å sende meldinger til dem gjennom mennesker som reiste den veien. Så jeg håper at de har mottatt dem.

D: Hvis du får anledning til å snakke med dem, kan det hende at de vet mer om det som skjedde, fordi de var i den samme byen. Ok.

La oss forlate den hendelsen. Og la oss flytte oss fremover til neste gang du er i Jerusalem og besøker dine foreldre. La oss flytte oss til den tiden. Dro du noen gang tilbake til Jerusalem?

A: Ja.

D: Jeg antar det var følelsesfullt siden du ikke hadde sett dem på så lang tid.

A: Ja. De er... å, jeg la merke til det... vel, jeg er så mye eldre. Så jeg la merke til alderen, men jeg merket også tristheten. Det er en rolig tristhet.

D: Hva kommer den av, tror du?

A: Omveltningene i regjeringen og det å bli trukket i så mange retninger. Det har vært vanskelig for dem. De trodde på det nasareeren sa, men de var ikke virkelige tilhengere. De holdt på en del av sin tradisjonelle tro, likevel kunne de ikke helt tro på tempellovene på grunn av grusomheten og urettferdigheten. Så de prøver så godt de kan rett og slett å overleve fra dag til

dag.

D: Men sa du ikke at din far var nasareerens bror?

A: Han var halvbror, men hans tro var litt annerledes. Jeg tror de mistet litt av motet etter det de gikk igjennom med måten han døde på, og fordi de visste at han ble anklaget for ting som ikke var sant. De bare holder seg i gang og går gjennom livet her og nå, virker det som.

D: Ja, jeg kan forstå det. Kan du spørre dem om de var der da han døde?

Hun snakket langsomt som om hun kan ha spurt dem, de svarte, og hun gjentok det.

A: (Trist) De så ham på korset. Og de ba. Min far sa at han en gang sa opp og deres øyne møttes. Han sa han følte... han følte varme og kjærlighet. (Følelsesfullt) Og det var ikke av denne verden, sa han.

D: Kan du spørre ham om noe uvanlig eller ekstraordinært skjedde? (Ansiktsuttrykket hennes viste følelser.) Hva?

A: Vel... (dypt sukk) han sa... og det er som om jeg ser det gjennom min fars øyne. Han sa at da de tok ham ned, så han en visjon av sin bror i en ren kappe, som om det var en annen kropp... (gråt) **som om den fysiske kroppen gikk én vei og den andre kroppen som viste seg slik han kjente den da den var hel og frisk, gikk en annen vei.** Han så det samme som jeg så på veien. (Tårefylt) Og han beskrev det samme og den samme følelsen.

D: Spør ham om han hørte historiene om kroppen som forsvant? Vet han noe om det?

A: Ja. Han sa at de skulle hente kroppen morgenen etter. Og de åpnet granittdekslet, og han så at kroppen var borte.

D: Han så at den var borte?

A: Ja, men han vet egentlig ikke hvordan han skal forklare det. Fordi han, som meg, sa at mange ting kan ha skjedd mellom soldatene og noen av hans nærmeste tilhengere og de religiøse menneskene. Min far mener, etter det han så på korset, at den fysiske kroppen ikke hadde noen betydning. Men han sa at det ikke var noen kropp.

D: Var det noen andre sammen med din far da han gikk dit?

A: Han sa noen av tilhengerne som fulgte nasareeren. Det var kanskje et dusin av dem.

D: Hva tenkte soldatene da kroppen var borte?

A: Først ble soldatene sjokkerte. Så ble de sinte fordi de visste at de ville bli holdt ansvarlige for hva som enn hadde skjedd. Men de var definitivt sjokkerte fordi de ikke hadde noen anelse om hvordan kroppen hadde forsvunnet.

D: Så det virket som om de ikke hadde noe med det å gjøre.

A: Ja. Jeg tror det er forskjellige slags urter eller krydder du kan blande i mat eller drikke og få folk til å sovne. Så jeg vet ikke. Det kunne ha skjedd på mange måter. Soldatene kan ikke huske noe, sier de.

D: Ja, det høres mulig ut. Men kunne noen ha sluppet forbi dem og hentet kroppen?

A: Jeg tror det kan ha skjedd.

D: Stedet han var på, var ikke forseglet eller noe?

A: Han ble lagt i en grav, og så ble graven vokter av soldatene. Så det måtte ha vært nødvendig med en del planlegging for å gjøre det, om ikke kroppen forsvant av seg selv.

D: Tror du det er mulig?

A: Jeg tror ikke det.

D: Det ville vært underlig.

A: Ja. Jeg vet ikke hva regjeringen, tilhengerne, de religiøse lederne eller hvem som helst som kan ha gjort dette, hadde planlagt.

D: Nei. Men likevel var kroppen borte. Jeg trodde graven var forseglet slik at ingen kunne komme inn.

A: Den skulle ha vært. Men... det ville vært nødvendig med flere enn to for å fjerne toppen av graven. Den var tung. Så noe ble planlagt.

D: Skal du være lenge hos dine foreldre?

A: Nei, bare på et kort besøk. Deretter har jeg steder å dra til, mennesker å ta meg av.

D: Er du alene?

A: Nei, det var andre tilhengere som kom til Jerusalem. Jeg går ikke ut på veien alene. Det er vanligvis en liten gruppe.

D: Vel, jeg vet at dine foreldre er glad for å se deg og for at du besøkte dem.

A: Ja. Det er godt å se dem. Men dette stedet er fremmed for meg.

D: Det må føles som om det har gått lang tid siden du reiste derfra?

A: Ja. Og hele stemningen i området føles ikke riktig for meg.

D: Jeg antar det har skjedd mange forandringer siden du dro. Du har forandret deg på mange måter siden du forlot dine foreldres hus.

A: Ja. (Klukklatrer) Livstider.

D: Mange forandringer. Ok. La oss forlate den hendelsen. Jeg vil at du flytter deg fremover igjen til en viktig dag i ditt liv etter den tiden. En viktig dag da noe du anser for viktig, skjedde. Jeg teller til tre og vi vil være 2... 3... det er en viktig dag i ditt liv. En dag du anser for viktig. Hva gjør du? Hva ser du?

A: Jeg er i en landsby. Og jeg er ganske mye eldre. (Stemmen hennes hørtes definitivt eldre ut.) Men vi har lyktes i å opprette et samfunn basert på sannheten og nasareerens og Guds lære. Jeg vet at denne gruppen vil undervise andre og at den aldri vil dø. Og at det håpet han hadde for menneskeheten en dag vil utvikle seg til det han ønsket det skulle være. Så jeg tror denne dagen er viktig først og fremst fordi jeg vet at min egen tid kommer nærmere. Og jeg kan stige opp med frk hjerte og vite at jeg har undervist mange og at de er sanne. De vil fortsette å undervise andre og vokse. Jeg har vært sammen med familien min i dette samfunnet i mange år. Og vi er tygge. Vi er tygge for regjeringen og religionen. Vi kan fremdeles dra på pilegrimsreiser og tjene. Og vi vokser fremdeles, og vi har styrke.

D: Ga noen landsbyen deres et navn?

A: Ja. Vi har kalt den Betsharon. (Fonetisk. Trykk på siste stavelse.)

Min jødiske rådgiver sa at “bet” foran et stedsnavn betyr “hus” (et eksempel er Betlehem, som betyr “brødhus”). Han sa at Betsharon kunne betyr “rosehus”, fordi sharon er en blomst. Det hørtes sannsynlig ut og stemte overens med jødiske stedsnavn. I mine undersøkelser oppdaget jeg et sted som eksisterte på Kristi tid, og som lå like ved Jordanelven. Det hadde den riktige plasseringen. Det var Betshean (som betyr “hvilens hus”, “stillhetens hus”, “sikkerhetens hus” eller “bo i stillhet”). På Kristi tid var Betshean bedre kjent under det greske navnet Scytholopolis og var en stor by. De spedalskes landsby var ikke noen stor by, men det jødiske navnet passet i hvert fall på et isoleringssted. Jeg bare gjetter, men kanskje Jesu tilhengere valgte det jødiske navnet som navn på den lille landsbyen da det greske navnet ble det fremtredende. Det kan hende at navnet virkelig var Betsharon og at Betshean bare er en nær fonetisk likhet. Det er så lite som er kjent om bynavnene på den tiden at alt er mulig.

D: Giftet du deg noen gang?

A: Nei. (Klukklat) Det var lenge siden. Jeg visste at jeg var gift med min tro. Og at jeg bare kunne utføre den sanneste jobben, den beste jobben, ved å være alene og ved å ha friheten til å reise og tjene. Jeg kunne ikke ha undervist alle disse barna og hjulpet alle foreldreløse og etablert vår egen familie hvis jeg var gift.

D: Du nevnte at du var der sammen med din familie, så det var det jeg trodde du mente.

A: Hele landsbyen er min familie. Vi er alle en familie.

D: Så du noen gang Jesus igjen, ved siden av den gangen på veien?

A: Ja. Han viser seg for meg på samme måte nå og da. Og jeg antar at jeg ser ham mer i sinnet også etter hvert som jeg er blitt eldre. Men det er når jeg går tur alene at han viser seg.

D: Og han ser fremdeles likedan ut?

A: (Kjærlig) Ja.

D: Hva sa han til deg ved disse anledningene?

A: Å, det har vært mange ting. Men han holder først og fremst håpet levende. Han sa også at hans lære og sannhet vil vokse opp igjen gjennom menneskenes hjerter. Og på den måten vil han komme til syne igjen. Han vet at menneskeheten kan leve uten hindringene til regjeringen og religionen. Så han gir håp og mot til dem som underviser i sannhet.

D: Tror du han vil at dere skal opprette en ny religion?

A: Nei, nei. Han vil bare spre sannheten om det å ha omsorg for hverandre og være tro mot ånden, som er Gud. Han ønsket aldri noen guddommeliggjøring. Han ville at vi skulle bry oss om hverandre, slik vi vil at andre skal bry seg om oss.

D: Er det noen som snakker om å opprette en religion rundt ham og hans lære?

A: Vel, det er mange som har fortsatt. Noen av disiplene hans har forsøkt å oppnå makt gjennom hans lære og påstått at deres lære var den eneste. Men det er ikke sannhet. Det var ikke det han lærte. Så de skaper nettopp det han ville bort fra da han forlot templet. Så det er det som skjer.

D: Hva er forskjellen mellom "disipler" og "tilhengere"?

A: Jeg antar at når jeg tenker på disiplene, tenker jeg først og fremst på den lille gruppen som var sammen med ham. Men tilhengerne er alle dem som trodde på hans ord, massene.

D: Jeg lurte på det, for du var også sammen med ham en stund.

A: Ja. Men for meg var det ganske enkelt det at jeg kjente min oppgave. Jeg hadde klarhet. Jeg hadde noe helt spesielt. Jeg ville ikke oppnå kontroll. Jeg ville bare være sann.

D: Så noen av dem ville ha makt, og det var ikke det han ville i det hele tatt?

A: Ikke i det hele tatt. Det var derfor han forlot Jorden i så ung alder. Han visste at tiden ikke var inne. Han hadde gjort alt han kunne.

D: Ok. Takk for at du snakker med meg og forteller meg alle disse tingene. Og jeg vil komme tilbake igjen og snakke med deg en annen gang. La oss forlate den hendelsen.

Deretter brakte jeg Anna tilbake til full, våken bevissthet. Da Anna våknet, husket hun fremdeles korsfestelsen.. Jeg slo på båndopptakeren igjen for å ta opp kommentarene hennes.

D: Du sa at da du så hendelsen gjennom din fars øyne, så det fryktelig ut fordi det var blod over hele Jesus, ikke bare på visse steder.

A: Hvis du så ham på korset, slik jeg så det gjennom min Fars øyne, ville du skjelve og være

så blokkert at du nesten ikke kunne puste over å se noe så barbarisk bli gjort mot et annet menneske. Du ville tro at det var så pinefulle smerter å ha disse spikrene naglet gjennom deg. Og ha disse stikksårene og blodet som strømmet ut av deg. Og han så nesten grå ut. Han så ikke ut som noe menneske.

D: Var det stikksår på ham også?

A: Jeg ser det kommer blod fra forskjellige steder. Så jeg tror, ja, jeg tror han ble stukket på flere steder. Og likevel, som jeg sa, visste jeg at han egentlig ikke følte noe fysisk.

D: Hadde han noe på hodet?

A: Håret hans så ganske sammenfiltret ut. På en måte mudret og vått.

D: Jeg var bare nysgjerrig, for, du vet, vi har disse bildene av hva vi tror skjedde.

A: Ja. Men jeg ser ikke noen... nå er det meg som sier at jeg har sett bilder av ham. Og kristne sier at han hadde en tornekrone, men jeg ser ikke det så klart. Jeg ser, som jeg sa, sammenfiltret, skittent, mudret hår. Kanskje fordi han ble rullet rundt på bakken eller noe, som søle eller blader eller...

D: Kanskje det var det som virkelig skjedde med ham.

A: Jeg vet ikke.

D: Kanskje kuttene også ble påført før han ble lagt på korset.

A: Ja. (En plutselig åpenbaring) Å, jeg vet! Jeg tror at det jeg føler, er at det må ha vært soldater eller mennesker som bare skubbet til ham under mobbingen. Jeg føler at det skjedde slike ting. Jeg tror virkelig at han var klar over alle stegene han tok før han tok dem. Og jeg tror han forberedte seg på hvert steg. Til og med under mobbingen tror jeg at han forberedte seg på smerten. For jeg tror at smerten kom av at mennesker skubbet til ham og han ble revet over ende og praktisk talt trampet på.

D: Vel, for meg gir det mening at han ikke følte noe, fordi han var i stand til å fjerne seg fra det.

A: Ja, og jeg tror han gjorde det allerede før han ble hengt på korset. Jeg kunne se det gjennom min fars øyne. Nå kommer alle disse tingene tilbake. Jeg kan føle min far ha øyekontakt med ham. Da øynene deres møttes, var det som om øynene hans var øynene til... en annen. Jeg mener, det var hans øyne, men de hadde ingen smerte. De fylte min far med varme og kjærlighet og sa at det var Ok

KAPITTEL 11

Døden er bare enda en pilegrimsreise

Jeg visste at vi måtte ha en sesjon til for å fullføre historien om Naomis forbindelse med Jesus. Vi måtte ta henne gjennom den siste delen av livet hennes. Jeg ville også finne ut mer om det hun hadde hørt om ham, rykter og lignende. Jeg brukte Annas nøkkelord og telte henne tilbake.

D: 1... 2... 3... vi har gått tilbake i tid til den gangen Naomi levde, mot slutten av hennes liv. Hva gjør du? Hva ser du?

Annas stemme hørtes gammel og trett ut, og den forble slik under hele sesjonen. Det var litt av en kontrast til det uskyldige, naive karaktertrekket til trettenåringen som hadde dominert mesteparten av fortellingen.

A: Jeg er i landsbyen sammen med de syke menneskene som er spedalske. Og jeg tar meg av dem.

D: Fikk du noen gang sykdommen fra dem?

A: Nei. Nei, jeg har hatt god helse mesteparten av livet. Jeg har lært mye om helbredelse. Og jeg har beskyttet meg selv.

D: Det er en allmenn frykt blant menneskene, er det ikke? De er redd for at de kan få den sykdommen?

A: Ja. Og frykt er det som fører til de fleste sykdommer.

D: Den alminnelige person ville være redd for å dra til landsbyen, ikke sant?

A: Ja. Det er vanskelig å få mennesker til å ta seg av dem som virkelig trenger det.

D: Omtrent hvor gammel er du nå?

A: (Sukk) Jeg er... seksti... åtte. (Hun hørtes usikker ut.)

D: Da har du levd lenge, ikke sant?

A: (Svakt) Ja, jeg har.

D: Hva føler du om livet ditt?

A: Jeg føler... jeg føler at jeg har vært velsignet på mange måter. Jeg føler at jeg har tjent. Og jeg ser frem til å dra videre.

D: Giftet du deg noensinne?

A: Nei. Jeg gjorde det nesten. Men det ville ikke ha fungert.

D: Har du noen gang angret på det?

A: Ikke sett under ett. Jeg har fylt meg selv med andre ting. Jeg vet at mannen jeg elsket.. jeg var velsignet med disse sjeldne øyeblikkene. Men det i seg selv var nok til å fylle opp den delen av livet mitt. Jeg visste at jeg hadde andre ting å gjøre.

D: Du var virkelig dedikert. Dro du noen gang tilbake for å besøke foreldrene dine?

A: (Sukk) Å, jeg gjorde. I begynnelsen, mens de levde, når jeg var på pilegrimsreise, det kan ha vært en gang i året. Og så ofte som jeg kunne etter det. Det ble vanskelig å foreta reiser. Og det ble vanskeligere å finne dem jeg skulle lære opp til å ta min plass.

D: Så du tilbrakte mesteparten av tiden i de spedalskes landsby?

A: Mye av tiden. Men jeg dro også til andre landsbyer. Noen av landsbyene var vanlige samfunn, der møter ble holdt for å lære Guds lover og helbredelse. Og i andre bare tjente jeg der det var behov for meg.

D: Var noen av disse landsbyene store?

A: Nei. De fleste av dem var bare små samfunn der menneskene ikke kunne få omsorg.

D: Jeg lurte på navnet til noen av stedene, som jeg kanskje kjente igjen.

A: Vel, når jeg kunne, fortsatte jeg å komme tilbake til Bar-el. Jeg dro til en landsby som het Ramat (fonetisk) og leprakolonien Grafna (fonetisk).

Jeg ble ikke overrasket da jeg ikke kunne finne noen av disse byene i dagens atlas over Israel. Mine undersøkelser slo fast at det fantes et stort antall mindre samfunn i det området, men navnene på dem (om de noen gang ble nedtegnet) er ikke blitt overlevert til oss, eller de kan ha blitt endret i hundreårenes løp. Den jødiske mannen som hjalp meg med undersøkelsene, sa at bynavnene definitivt var jødiske. Bar-el ville bety "Guds brønn", og Betsharon (nevnt tidligere) ville bety "rosehus". Ramat betyr "ås" og hadde antakelig et ord til i navnet. Han kunne ikke umiddelbart identifisere Grafna, bortsett fra at han sa at det definitivt hørtes jødisk ut. Da jeg fortalte Anna dette, sa hun at det fikk henne til å fryse over hele seg. Hun visste at disse detaljene ikke var kommet fra hennes bevisste sinn, fordi hun ikke kan hebraisk og ikke har vært borti det i sitt tempel (det reformerte jødiske templet). Til å begynne med trodde jeg at alle jøder kunne hebraisk, men jeg antar at det er like ulogisk som å forvente at alle katolikker kan latin.

D: Men du oppholdt deg for det meste i det området? Er det riktig?

A: Ja. Det ble vanskeligere for meg å reise. Og jeg tilbrakte mesteparten av tiden her hvor jeg trengs mest.

D: Dro du noensinne til Nasaret?

A: Jeg har vært der, ja.

D: Hvordan ser Nasaret ut? Er det en stor by?

*Jeg forsøkte å sammenligne hennes beskrivelse med Katies, i **Jesus og esseerne**.*

A: Det er en by av rimelig størrelse. Forblåste gater og hvitvaskede bygninger. En markeds plass i det gamle samfunnet.

D: Ligner Nasaret-området på Jerusalem?

A: Det ligner, men er mindre. Jeg husker... jeg husker det sentrale området der det er en markeds plass... og folk kom etter vann. La meg se. Og det er noen åser i bakgrunnen. Men det er lite sammenlignet med den andre byen.

D: Jeg lurte på om omegnen du måtte reise igjennom, lignet.

A: Å omegnen rundt der. Det er... jeg ser noen åser. Jeg ser... støvete veier. Å, det kunne ligne, ja.

D: Jeg har hørt navnet på noen steder, og jeg lurte på om du hadde vært der på dine pilegrimsreiser. Hva med Kapernaum? Har du noen gang hørt om det stedet?

A: Ja. Kapernaum.

D: Er det i nærheten?

A: Det er... det er lenge siden. Jeg tror det er utenfor, vekk fra Jerusalem. Jeg tror velstående... jeg husker en velstående landeier der, og det var noen problemer. Men jeg tilbrakte hovedsaklig tid der jeg trengtes, og tjente innenfor det jeg var opplært til.

D: Hva med Jordanelven? Har du noen gang hørt om den?

A: Å ja! Jordanelven, ja. (Pause, som om hun tenkte.) Det... jeg husker da jeg var yngre og gikk i det området. Det var vakkert. Ja. (Det hørtes ut som mimring.)

D: Har du noen gang hørt om et sted som blir kalt Qumran?

Det var der esseernes hemmelige samfunn og mysterieskole var, på klippene over Dødehavet.

A: Å ja. (Klukkklatter) Nasareeren... jeg hørte nasareeren snakke om det. Og jeg husker at mine foreldre snakket om det. Det var et samfunn der man fulgte visse læresetninger og førte undervisning videre. Og nasareeren tilbrakte tid der.

Det var bekreftende at hun kalte Qumran et samfunn. Det er alltid blitt kalt det (til og med av arkeologer). Det er aldri kalt en by eller landsby.

D: Fortalte han deg dette?

A: Jeg husker at han fortalte meg det, ja. Han fortalte det da han lærte meg å helbrede og om hvordan jeg skulle tjene.

D: Hva fortalte han om sin tid der?

A: Han fortalte at han lærte om det gamle Livets tre. Han fortalte at han lærte filosofi og helbredelse. Og han lærte ting som man ikke lærer i vanlig undervisning.

D: Er det et samfunn der man underviser i slike ting?

A: Ja. Og i skolen der. Men jeg tror samfunnet har en annen filosofi.

D: Tror du det kan være der han lærte mange av de tingene han brukte?

A: Jeg tror det, ja. Jeg tror også at han var usedvanlig når det gjaldt å søke opplysninger som andre studenter ikke søkte. Og få tilgang til materiale som bare noen få har tilgang til. Fordi han var interessert eller oppdaget ting i seg selv som han spurte om.

D: Det hørtes ut som om han lærte ting som den alminnelige person ikke kjente til. Det må være en annen type skole der.

A: Ja. De lærte hvordan vi lever i forening med Universet, og om forbindelsen mellom alle ting. Og den veien er Livets tre.

D: Hva mener du med Livets tre?

A: Livets tre er det gamle mysteriet som noen ville dekke til og aldri undervise i igjen. Templet ville ikke gi undervisning i det.

D: Hvorfor ikke? Jeg søker alltid etter kunnskaper. Jeg kan ikke forstå hvorfor mennesker skjuler det.

A: Fordi de ville miste kontroll hvis mennesker ble i stand til å finne sannheten inni seg selv. Eller få forståelse og lære på egen hånd og opprettholde sin egen styrke og tro på forbindelsen mellom alle ting og sin Gudskilde.

D: Hvorfor betraktet de Livets tre som noe menneskene ikke skulle vite om?

A: Fordi det er sannheten. Det er de forskjellige veiene til en persons kropp og sjel, og forbindelsen med solen og månen og tidevannet. Det forklarer hvorfor ting er, og hva de er.

D: Jeg synes det ville ha vært fantastiske ting å vite om.

A: Det er det som blir kalt Kabalaen.

D: Å, jeg har hørt det ordet. Det må ta lang tid å lære alle disse tingene.

A: Det trengs stor dedikasjon, for det er ingen lett oppgave å assimilere all informasjonen og lære hvordan du skal bruke den i ditt dagligliv. Du kan ikke gi denne informasjonen til den alminnelige person, for det er altfor komplisert. Så du må lære å filtrere det igjennom til noe lettfattelig som du kan bruke i ditt dagligliv, og tjene på den måten.

D: Forsøkte han å lære sine tilhengere noe av det?

A: Jeg tror det, i sin egen tolkning slik at vi var i stand til å forstå.

D: Du mener at han gjorde det mindre komplisert? Har du noen gang vært i Qumran?

A: Nei, jeg har ingen minner av å ha vært der, nei.

D: Har du noen gang hørt om Dødehavet?

A: Ja, jeg har hørt om det. Det har et annet navn, men jeg kjenner det navnet du snakker om.

D: Hvilket navn har du hørt?

A: (Lang nøling, som om hun forsøkte å finne navnet.) Det er noe... Elots? Elot, kanskje Elots stein... Elots? Jeg husker at det er en strand der.

D: Jeg har også hørt at det blir kalt Dødens hav og mange andre navn. Hvorfor kaller de det ved det navnet, vet du det?

A: Jeg vet ikke hvorfor. (Klukkklatter) Jeg tror ikke jeg husker. Dødehavet? Jeg kan virkelig ikke huske om jeg har kjent det ved det navnet, selv om det høres kjent ut, men jeg kan ikke...

D: Det er Ok. Jeg var bare nysgjerrig. Det er navn på noen steder som jeg har hørt om.

Da Anna våknet, sa hun at hun som Naomi kjente disse stedene ved forskjellige navn, men hun kunne ikke huske dem. Hun trodde Dødehavet ble kalt noe som lignet "Asfaltsjøen". Det var forvirrende for henne at hun ikke kunne komme på de riktige navnene. Men det var fullstendig forståelig, fordi vi snakket med en aldrende Naomi, som antakelig ikke hadde reist på en stund. På dette punkt i livet var hun opptatt med å ta seg av de spedalske.

D: Hva med Betesda? Har du noen gang hørt om det?

A: Betesda? Det er i samme område, tror jeg. Det synes å være et annet mindre samfunn. Alle disse navnene er så kjente, men jeg har vært borte fra alle de små byene.

D: Jeg tenkte du kanskje kjente dem ved andre navn. Ok. Men du har for det meste oppholdt deg i det området. Har du hatt forbindelse med noen av tilhengerne?

A: Mest like etter hans død, mange av dem spredte seg og gikk sine egne veier av frykt for sitt liv. De levde i stor frykt i mange år og gikk under jorden igjen. Jeg ble rett og slett sterk og (sukk) lyttet til min egen indre stemme og mitt hjertesenter og gikk min egen vei.

Jeg føler stor tristhet fordi folket ikke forsto hva han egentlig forsøkte å gjøre. Dette var dem han så hardt forsøkte å nå, men de kunne ikke håndtere sannheten om hans lære og om Gud og om manipulasjonen gjennom templet og regjeringen. Det er mye lettere for folk å godta sitt normale liv, fordi de er for redde til å forandre seg. Den måten å leve på krever ingen tenkning eller spørsmålsstilling, og de bare føyer seg. Og fordi han var for forandring, vendte til og med de som var for ham i begynnelsen, seg imot ham, rett og slett av frykt, for å overleve. Jeg tror hans lære fremdeles blir fulgt av noen av hans tilhengere. den det skjer på avsondrede steder og i det stille på private møter under jorden. De har levd i stor frykt.

D: Var de redd for at noen skulle komme etter dem?

A: Ja.

D: Så det høres ut som om du gjør mer av det Jesus ønsket at de skulle gjøre. Er det riktig?

A: Det var mitt personlige budskap fra ham. Og det er tristheten som folk ikke synes å forstå. Han holdt... lærte - å, det er vanskelig å snakke noen ganger. (Stemmen hennes høstes gammel ut og ordene ble tidvis uttalt utydelig.) Han lærte om livet i sin enkleste form, i sin sanneste form. Derfor fulgte han den veien han fulgte, og underviste.

D: Tror du at de fleste som fulgte ham, ikke gikk ut og forsøkte å hjelpe mennesker, slik du gjør?

A: Hvis de viste seg igjen, var det i det stille. De var en kilde til frykt for de fleste, og romerne vendte alle imot dem. Romerne hadde all kontroll og makt, så det var lett å manipulere mennesker gjennom frykt.

D: Det er vanskelig for meg å forstå hvorfor de var redde for dem?

A: Å, fordi de kunne fortsette undervisningen og få tilhengere. Og Romerne kunne igjen få noe å frykte.

D: De skulle ikke vært redde mer etter at de var blitt kvitt hovedpersonen?

A: Hans ord og lære levde videre, selv om det igjen ble lært på de underjordiske møtene. Men de fleste av tilhengerne kom ikke over jorden på en lang stund.

D: Så du hadde ikke noen kontakt med dem?

A: Jeg hadde kontakt med noen som hjalp til i landsbyen, eller jeg så dem når jeg var på pilegrimsreise.

D: Hva med dem du kalte disipler? Hadde du noensinne kontakt med noen av dem?

A: (Sukk) Å, det har gått lang tid, men ja. Noen av dem hadde fremdeles møter i skrentene ved Kinneret. Og noen av dem forsøkte å holde nasareerens ord levende. Så det var noen av dem som fortsatte.

D: Kan du huske navnet på noen av disiplene som fremdeles gjorde det?

A: Jeg husker det var Simeon (uttalt: Sim-e-on) og... (tenkte) Abram (høstes mer som A-from). Det var... Peter.

Dette ble sagt langsomt som om hun hadde vanskelig for å huske. Naomi var nå en gammel kvinne, og disse hendelsene hadde åpenbart funnet sted mange år tidligere.

D: Det er dem du husker du hadde...

A: (Avbrøt) Som jeg husker jeg så igjen, ja.

D: Hørte du om den disippelen som het "Judas"?

A: Å ja. Som vendte seg imot ham?

D: Ja, jeg tror han er den folk snakker mest om.

A: Ja, vi visste om ham før noe i det hele tatt skjedde.

D: Gjorde dere?

A: Ja. Jeg hadde visjoner om det. Jo, vi visste om ham.

D: Kan du fortelle meg om det? Hva visste du?

A: (Trist) Vel, alt jeg kan huske, er det siste møtet med nasareeren, og min visjon. Og han fortalte meg hvor riktig den var. Og han visste.

D: Du sa du visste at noe ville skje med ham.

A: Ja, og han visste det også. Han visste at det var en, og det var muligens flere, som kunne

vendes om med pengestykker og løfter om velstand og makt, som ville vende seg imot ham. Som ville tro på romerne og kunne kjøpes hvis han ble truet lenge nok

D: Det er vanskelig for meg å forstå hvordan noen som var rundt ham, kunne være slik.

A: Vel, vi har fri vilje. Og hvis man lar frykten ta kontrollen, oppdager man ikke hva sannheten er. Så det er en del av ens livsplan.

D: Møtte du Judas?

A: Jeg kjente ham en gang for mange, mange år siden, da jeg først reiste sammen med nasareeren.

D: Ga han den gang noen antydninger om at han var slik?

A: Nei. Jeg hadde ikke så personlig kontakt, men det var ingen antydninger så langt tilbake.

D: Hva skjedde? Hva gjorde han?

A: Han ble overtalt (sukk) av romerne til å hjelpe til med å skape strid og stille spørsmål ved denne mirakelmakeren, denne mannen som var sendt fra Gud. Han startet opptøyer, og han bevirket til at innbyggerne ble voldelige.

Du mener at han var en slags opphisser?

A: Ja.

D: Var det på den tiden da nasareeren ble fengslet?

A: Ja, og alt dette ble satt i gang med hans hjelp.

D: Det er vanskelig for meg å forstå. Fikk han noe for å gjøre det?

A: Ja. Han fikk pengestykker og land.

D: Hva skjedde med Judas? Er han fremdeles der, eller hørte du noensinne noe om ham?

A: Jeg har hørt forskjellige historier. Jeg hørte at han ble drept. Og jeg hørte at han rett og slett... ikke kunne leve med seg selv etter en stund og tok livet av seg. Jeg hørte mange ting.

D: Så han fikk ingen glede verken av pengene eller landet, gjorde han?

A: Nei, egentlig ikke. Han kunne ikke håndtere det som hadde skjedd. Da han måtte stå ansikt til ansikt med seg selv, var det mer enn han kunne bære.

D: Men du sa at nasareeren også hadde visjoner om at denne mannen ville skade ham på en eller annen måte?

A: Ja. Han visste... han visste hva hans livsoppgave var. Han visste hvorfor han var kommet hit. Han visste når han skulle stige opp.

D: Så han forsøkte ikke å gjøre noe med det.

A: Han visste at det var en grunn til det. Han visste at det var en del av planen.

D: Så han forsøkte ikke å stanse Judas på noen måte. Er det dét du mener?

A: Ja, det er det jeg mener. Han spilte ut sitt livsscenario, sin personlige grunn til å være her.

D: Som du sa, det måtte være Judas avgjørelse, hans frie vilje. Jeg antok du hadde hørt mange historier i løpet av tiden som har gått siden nasareeren døde. Jeg har også hørt mange historier og visste ikke hva som var sant og hva som ikke var sant.

A: (Latter) Jeg vet ikke om noen av oss vet det.

D: Det var derfor jeg ville spørre deg, for å finne ut om du hadde hørt de samme historiene som meg. Har du noen gang hørt historier om hans fødsel?

A: Ja. Jeg husker at mine foreldre snakket. Jeg var så ung at det var ting jeg faktisk ikke forstår. Men jeg vet at hans mor hadde mange barn. Det ble ansett for et mirakel at hun var i stand til å bli gravid med et barn som Jesus. Men det skjedde, og så fødte hun igjen. Alle mente det var et mirakel. Men (klukklatter) jeg er redd det skjedde på den måten det vanligvis skjer. Og

det egentlige miraklet var i selve barnet, ikke i fødselen.

D: Er det den eneste historien du har hørt om hans fødsel?

A: Vel. Folk synes å tro at det var en slags... gudlignende unnfangelse. Men jeg tror ikke det var slik De hadde forsøkt å få barn.

D: Hvorfor tror du at folk forsøker å få det til å se ut som en gudlignende unnfangelse?

A: Jeg vet ikke. Jeg tror det er tanker som er skapt av mennesker eller for manipulering og makt. Jeg vet ikke sikkert. Men dette var virkelig et mirakelbarn. Likevel tror jeg at vi alle kunne si at vi er unnfanget av Gud. Vi er alle Guds barn. Det har vært andre ualminnelige barn.

D: Det var det jeg tenkte på, at siden han var så ualminnelig, trodde de kanskje at han måtte ha hatt en ualminnelig fødsel.

A: Ja. Men jeg vet at det er andre som også har levd på Jorden med den Gudsforbindelsen og kjærligheten og de evnene han hadde. Men han var... å, de menneskeskapte tankene om ham!

D: Vel, det er noen av historiene vi har hørt, at han hadde en mirakuløs fødsel.

A: (Latter) Miraklet var i det faktum at hun ble gravid med dette uvanlige barnet.

D: Ja. Men du sa at din far var hans bror av en annen kvinne. Er det sant? Din far var Josefs sønn med en annen? (Hun nølte.) Har jeg rett?

A: (Pause) Josefs... ja.. halvbror, sier du?

D: Moren var en annen mor.

A: Ja - ja. Det er sant.

D: Det var før han ble gift med nasareerens mor?

A: Ja.

D: Så jeg antar at din far var noe eldre?

A: Han var. Det er sant. Jeg husker det.

D: Møtte du noen gang nasareerens mor?

A: Jeg husker jeg så henne som barn, ja. Det er et vagt minne. Men hun var bare en kvinne. (Latter)

D: Jeg er redd for at i de historiene jeg har hørt, har de forsøkt å guddommeliggjøre moren, bare fordi hun var moren.

A: Etter det jeg kan huske fra jeg var barn, var de enkle mennesker. Deres liv lignet andres liv. Jeg husker ikke noe uvanlig ved henne. Men det er fra min barndom. Og hun så rett og slett ut som enhver annen kvinne.

D: Hva med Josef? Møtte du noen gang ham?

A: Jeg husker at jeg så ham, men det er vage minner. Og det var en alminnelig, liten landsby jeg så dem i. De bare gjorde daglige ting. Det var bare dagliglivet. Hun gjorde de samme tingene. Jeg husker ikke at de gjorde noe annet enn andre for å klare seg.

D: Det skjedde selvsagt for lenge siden. Jeg forsøker å få deg til å huske så langt tilbake. Men det var ikke noe som pekte seg ut som annerledes.

A: Nei. De var gode mennesker. Kanskje. De hadde litt mer tiår det gjaldt... de var ikke flittige. Men de var bare alminnelige mennesker. Jesus fulgte sin tro på den måten han mente var riktig, men hans foreldre fortsatte å oppdra sine barn og leve sine liv.

D: Jeg har også hørt mange ting om miraklene som nasareeren utførte. Det har vært snakket om at han var stand til å bringe tilbake mennesker som hadde dødd. Har du hørt disse historiene?

A: Ja. Jeg har sett helbredelser. Jeg har lært. Jeg vet det er tilfeller da et menneske kan være nær døden, da alle tegn er nedsatt til et punkt da det kan virke slik. Eller det er borte i noen korte minutter. Det er mulig å bringe det tilbake hvis dets tid ikke er kommet. Og jeg har sett det.

D: Har du sett ham gjøre det?

A: Jeg så ham gjøre det en gang, ja.

D: Kan du fortelle om den opplevelsen?

A: Jeg husker det fra den gangen jeg var i landsbyen Bar-eL Han underviste meg, og jeg fikk lov til å følge med når han gikk fra hjem til hjem. Det var en mann der som var syk og hadde feber Og hans tid var ikke kommet, antar jeg. Jeg husker jeg var i hjemmet deres og så hans kone. Og det var et lite barn der. (Hun ble følelsesfull.) Og jeg vet... å, det er så vanskelig å finne ordene... (gråt) men det var så mye mer enn en fysisk hendelse. Jeg vet at han ble brakt tilbake gjennom nasareerens helbredelse og konens dype hengivenhet og kjærlighet. Jeg så nasareeren legge hendene sine på mannen. Og jeg så mannen gjenvinne bevisstheten. Jeg husker at konen var blitt fortalt at det var hans tur til å dø, men det var det ikke. Han ble brakt tilbake fra feberen. (Snufs) Jeg tror det var øvingen og kunnskapen han hadde fått ved å leve i forening med Universets Gudskilde i hjertesentret. Jeg tror han var klar over hva som kunne gjøres. Men det hadde også med den andre personens sannhet og tro på helbredelse å gjøre. Det måtte være et ønske om å fortsette dette livet.

D: Tror du han kunne ha gjort dette hvis en person hadde vært virkelig død i lang tid?

A: Nei. Jeg tror personen måtte ønske å bli brakt tilbake. Han måtte ha noe mer som skulle gjøres her i dette livet.

D: Tror du at det største miraklet du hørte at han gjorde, var å bringe mennesker tilbake fra døden?

A: Jeg tror... jeg tror det kanskje kunne være det. Men for meg var **det** det samme å se andre helbredelser og gjøre noen friske eller bringe glede og kjærlighet tilbake til dem eller deres familie. Å gi tilbake hjertet og sjelen helt. Men jeg antar at for de fleste menn, kvinner, ville det kanskje være det største.

D: Jeg lurte på hva du mente var det største. Han gjorde så mange fantastiske ting.

A: Ja. Det er vanskelig å si, for hvert mirakel han gjorde med hjelp fra den personen som ble helbredet, var det et mirakel å se ansiktene til vedkommendes kjære. Det var like viktig. Det var som å helbrede resten.

D: Ja. Jeg synes det er fantastisk at du fikk anledning til å lære ham å kjenne, og lære av ham. Det var viktig. Og jeg tror du har gjort mye på din egen måte også, ved å hjelpe andre.

A: Jeg forsøkte.

D: Og dele denne læren med andre. Det er viktig. Jeg tror du har gjort mye med ditt liv også på den måten. Ok. Jeg vil at du flytter deg fremover til den siste dagen av ditt liv i det livet. Du kan se på det som observatør hvis du vil. Det vil ikke plage deg i det hele tatt å se på det og fortelle hva som hendte den dagen.

Omslaget (skiftet) kom umiddelbart. Jeg behøvde ikke å telle.

A: (Stort sukk) Jeg vet at min tid er kommet. Jeg tror jeg bare er utslitt og klar til å dra.

D: Du levde et langt liv, gjorde du ikke?

A: Ja. Jeg tror det er noen som jeg har arbeidet med, som kan ta min plass, som vil arbeide i landsbyen og dra på pilegrimsreiser og føre det videre. Men jeg har gått utenfor landsbyen til det stedet jeg pleier å gå til. Og jeg sitter mot et tre. Det er her jeg vanligvis tenker eller ber eller snakker med nasareeren.

D: Å? Han snakker fremdeles til deg der?

A: Ja. Å, jeg kan føle ham uansett hvor jeg er. Men her er jeg borte og ikke opptatt av andre ting. Jeg kan sitte i fred og virkelig kjenne lyset og varmen og gløden som stråler ut. (Langsomt) Også vil han ønske meg velkommen til det neste planet.

D: La oss flytte oss fremover til det allerede har skjedd. Hva ser du?

A: (Latter) Jeg kan gjøre det. Det er annerledes. Jeg kan se kroppen min... (Klukkklatter) Jeg kan se at jeg lener meg mot treet mitt, jeg er fredfull der jeg sitter.

D: Det var en fredfull død?

A: Ja, det er fred her. Jeg følte meg trett. Jeg lukket øynene, og nå står jeg her og ser på kroppen min. Det skjedde så fort. Det var rart, men det føles vidunderlig også.

D: Hva ser du ellers?

Hun smilte, og jeg kunne føle lykke stråle ut fra henne.

A: Jeg ser nasareeren kalle på meg. Jeg hører ham si at jeg er velkommen. Og at dette er mitt hjem nå. Og mye glede og læring venter meg. Og jeg ser denne veien foran meg. (Latter) Det er som om vi er på enda en pilegrimsreise.

D: Går du bortover veien?

A: Han tar hånden min. Jeg føler det som om det skjer svært langsomt, jeg beveger meg svært langsomt. Det er som om jeg bare går til en annen landsby i det fjerne. Det er en følelse av å komme hjem og være der jeg er ment å være. Hvis dette er død, da er døden bare enda en pilegrimsreise.

D: Hva synes du om det livet du akkurat har forlatt?

A: Å, jeg føler... jeg føler at jeg forsøke å gjøre så godt jeg kunne. Å, men jeg føler smerte, jeg føler smerte for menneskene, menneskene i verden som er så sene å lære og se sannheten.

D: Jeg tror du lærte mye i det livet, gjorde du ikke?

A: Å, jeg var så velsignet i det livet. Jeg var fylt av kjærlighet og omsorg, og nasareeren forlot meg aldri. Jeg antar han var den jeg elsket. Og jeg antar at det var derfor jeg ikke skulle gifte meg. For jeg var fylt med den kjærligheten og den kunnskapen, jeg visste jeg måtte gjøre ting alene slik at jeg kunne utrette så mye som mulig.

D: Det høres ut som om det var et godt liv. Du utrettet mange ting. Vet du hvor du skal dra nå?

A: Jeg vet bare at jeg skal til et sted som føles som hjemme, der jeg skal lære.

D: Det høres bra ut. Du hadde et godt liv, og jeg takker deg for at du delte kunnskapene du fikk i det livet, med meg. Jeg er virkelig takknemlig for det.

A: Og jeg takker deg

D: Ok, da. La oss forlate det bildet.

Jeg brakte Anna tilbake til full, våken bevissthet, og Naomi vek tilbake for siste gang, for aldri mer å bli kalt frem igjen.

Det gikk flere måneder, og når jeg av og til så Anna, sa hun at hun var virkelig nysgjerrig på detaljene fra regresjonene. Hun prøvde oppriktig å høre på båndene flere ganger, men underlig nok kom hun aldri så langt inn i dem. Hun kunne ikke godta at ordene kom fra henne. For mange skjulte følelser rørte seg dypt inni henne. Disse følelsene tvang henne alltid til å slå av båndopptakeren. Anna fortalte svært få om regresjonene, bare de nærmeste vennene som hun kunne stole på, og til og med dem fortalte hun nølende og kort, aldri hele opplevelsen. Det var for personlig til å risikere latterliggjøring og vantro, så hun holdt det for seg selv

Etter flere måneder spurte jeg henne om hun ville føle seg mer vel ved å lese avskriftene,

siden hun ikke greide å høre sin egen stemme si disse tingene. Hun var ivrig etter å gjøre det, fordi hennes nysgjerrighet ville vite detaljene. Jeg ga henne rå-avskriftene som var skrevet av direkte fra båndene. Og hun greide å lese dem fordi de ga henne den objektiviteten hun trengte. Det fjernet den personlige forbindelsen til hennes egen stemme, og det ble som å lese en skjønnlitterær roman. Men selv med denne objektiviteten traff historien om Naomis forbindelse med Jesus henne ettertrykkelig.

Da Anna leverte tilbake avskriftene, hadde hun lagt ved et kort brev: “Jeg takker deg av hele mitt vesen for at du ga meg tilbake en del av meg selv. En bit som er en viktig del av min vei hjem. Ord er ikke tilstrekkelig til å uttrykke min takknemlighet. Du har virkelig rørt meg, og på grunn av deg har jeg vokst.”

Anna har ingen kunstnerisk skoloring, men hun sa at hun av og til kunne tegne eller male bemerkelsesverdige bilder. Sinns-stemningen kommer ofte uventet. Dette talentet kan komme fra et annet liv som ikke er utforsket enda. Etter sesjonene med Naomis forbindelse med Jesus, tegnet hun uforklarlig det bildet hun la ved. Hun sa at det er så likt hennes visjon av Jesus som mulig.

Minnene om forbindelsen med Jesus gled inn i underbevisstheten, og livet til de to kvinnene ble igjen normalt. Men jeg lurte på om det noen gang kunne bli virkelig normalt igjen. De gikk tilbake til sitt dagligliv og glemte regresjonene. Det hadde vært et interessant mellomspill og ikke noe mer. Det hadde hjulpet Mary med å forstå problemer hun hadde hatt i forhold til menn i hele dette livet. Jeg tror det fikk henne til å forstå hvor disse følelsene kom fra, og hvordan de hemmet henne. Hun utviklet et forhold til en mannlig venn og fordypet seg i sin plantevirksomhet. Det, og omsorgen for barna, var nok til å holde henne fullt beskjeftiget.

Anna hadde det travlere enn noensinne med sitt bed-and-breakfast-etablissement. Hun og mannen leide mer eiendom som også krevde hennes oppmerksomhet. I fritiden arbeidet hun som frivillig på et sykehus for uhelbredelig syke og døende, og ga råd til pasienter og deres familie om død. Jeg tror hun på den måten lot Naomis omsorg og uselviske kjærighet til de syke og døende sive igjennom til dette livet. Andre har fortalt meg at det ofte kan være deprimerende å arbeide innenfor sykehusprogrammet, fordi man er opptatt av det at døden nærmer seg. Men Anna syntes det var tilfredsstillende og givende å tjene på den måten. Hun sa at hun hadde forsøkt frivillig arbeid innenfor andre områder, men ingenting fikk henne til å føle seg så virkeliggjort som det å arbeide med døende i siste fase av livet. Hun var kommet på rett hylle gjennom det arbeidet.

Jeg tror at påvirkningen fra forbindelsen med Jesus fremdeles var til stede i disse kvinnenes liv, selv om det var på et underbevisst plan og noe som de ikke så gjerne vedgikk. Jeg synes de håndterte regresjonene på en modig og sunn måte. De har gitt en del av den tapte historien tilbake til oss gjennom sine minner om forbindelsen, som var skjult i et avsondret hjørne av deres underbevissthet. Jeg tror at den egentlige hensikten med regresjonene i denne boken, og i Jesus og esseerne, er å bringe den opprinnelige Jesus tilbake til oss. Å vise oss hva han egentlig var. Jeg har alltid følt at han må ha hatt noe spesielt siden hans handlinger har stått sin prøve. Men inntil disse regresjonene hadde jeg egentlig aldri fattet hva dette noe var.

Da jeg satt i det halvmørke soverommet og lyttet til den transehensatte kvinnen på sengen, som gjenopplevde denne historien, fikk jeg et glimt av den sanne personligheten til Jesus, den veldige utstrålingen til denne mannen, og den enestående godheten. Jeg har aldri før følt slik kjærighet strømme ut fra et menneske. Da Mary og Anna fortalte om sine møter, var kjærigheten i stemmen deres talende. Jeg satt der i stolen min og lot den veldige følelsen skylle

over meg, og jeg forsøkte å suge den til meg med hele meg. Jeg følte det som om jeg også var til stede i hans nærvær, og jeg skjønnte hvorfor han hadde den virkningen han hadde på mennesker. Du kunne ikke være i den tilstedeværelsen og ikke elske ham.

Før jeg begynte å skrive denne boken, spilte jeg av en del av båndene for en mann, og han var også synlig rørt av kvinnenens ord. Jeg sukket og sa: “Vel, hvordan i all verden skal jeg gjengi den følelsen på papir?” Han svarte med et fraværende uttrykk i øynene:

“Du må forsøke.” Og det har jeg gjort. Jeg har gjort et forsøk, så skrøpelig det enn måtte være, å overføre følelsen gjennom det skrevne ord til papir. Jeg tror ikke at noen som ikke var til stede, noen gang vil være klar over hvilken vanskelig oppgave jeg ble gitt.

Jeg føler at jeg var privilegert som fikk lov til å delta i disse øyeblikkene i historien, og jeg vet at jeg er forpliktet til å forsøke å gi dem videre til menneskeheten. Jeg håper at jeg har lyktes med å fremstille Jesus som et mildt, omsorgsfullt menneske som var i stand til å utnytte de egenskapene som ligger slumrende i oss alle. En mann hvis kjærlighet for menneskene på Jorden ikke kjente noen grenser.